

СВЕТЛИНИТЕ НА АГНИ ЙОГА 1971

(Грани Агни йоги)
(Записи на Б.Н.Абрамов от 1971 г.)

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ ПРЕВОДАЧИТЕ

«Защото, ако първият завет беше без недостатък, нямаше да се търси място за втори.» (Послание на апостол Павел до Евреите, 8:7)

Всяка религиозна вяра е свързана с признаването на обстоятелството, че съществува Йерархия на Силите, в която човекът заема някое от по-ниските стъпала, а тези над него са заети от същества с по-висок ранг, като светци, ангели, архангели и така нататък до върха, който по право е отреден за Съществото или Силата, Която е единствена по рода Си и се счита за непознаваема поне за хората на Земята. Независимо от това немалко хора от най-древни времена и до днес са правили и продължават да правят опити за доближаване до Най-висшето и за разбиране на Неговото естество. Същевременно опити за връзка с хората са правени и се правят и Отгоре, от страна на по-високите етажи на духовната стълбичка, в резултат на което са се появили различните Свещени писания, съдържащи в днешния си вид отделни откъслечни сведения за естеството на духовната Йерархия и някои практически знания и напътствия за живота на обществото. По такъв начин, започвайки примерно от Ведите, като едни от най-старите известни Свещени писания и стигайки до Корана, като сравнително по-късно Послание до вярващите, всяко от известните на света Свещени писания съдържа определени актуални за времето и мястото си сведения, но нито едно не би могло да се приеме за завършено и съдържащо цялата или пълната Истина, без остатък. При все това преобладаващата част от хората в Християнския свят са склонни да смятат, че Бог е наставлявал хората единствено чрез Старозаветните пророци, евангелистите и апостолите и че единствено Библията трябва да се приема като Божие слово, а всички останали Свещени Писания са неверни и лъжливи. Същото се отнася и до привържениците на останалите вероизповедания, макар че много преди тяхната поява един не малък пророк е засвидетелствувал търпимостта и уважението си към всички съществуващи религии, като е заявил: «Не трябва да се почита само собствената религия и да се осъждат останалите, а трябва да се почитат и религиите на другите. Постъпвайки така, помагаш на своята собствена религия, като правиш услуга и на другите. Но ако постъпваш обратно, навреждайки на другите ти копаеш гроба и на своята собствена религия.» Идва времето и вече е дошло, когато Бог, в лицето на Йерархията на Учителите, отново отправя своите Послания към хората с надеждата да ги отвърне от робуването на телесните възжелания, тоест на животинската им природа и да обърне погледа им нагоре, към вечното и нетленното, както им е било завещано преди време: “Аз казах: Вие сте Богове. Всички сте синове на Всевишния.” (Псалми, 82.6)

Този е бил един от първите Завети, но и преди, и след него е имало и ще има още такива, при това все по-съвършени и по-задълбочени. Предлаганата поредица от Писания Може да се нарече Най-нов Завет към хората от Земята и всеки търсач на Истината, който без преднамереност се запознае с тези Записи, ще ги приеме с удовлетворение и преклонение към Този, Който ги е дал и с благодарност към този, който ги е записал. Велики Владико, Утвърди нашия скромн труд и ни Дай възможност да продължим да разпространяваме Твоето Благовестие за благото на хората от нашата малка, но голяма по дух страна България.

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ Б.А.ДАНИЛОВ – УЧЕНИК НА Б.Н.А.

Един ученик се обърнал към своя духовен Учител с думите: ”Искам да постигна Твоя Мир в дните на моя живот”. Последвал отговор: ”Отвърни се от себе си, вземи своя кръст и Ме последвай”. Така просто и кратко Учителят обозначил линията на живота, по която трябва да върви стремящият се към духовно усъвършенстване.

Пребиваването на човека на Земята е като пътешественик на междинна станция - временно, но съвършено необходимо. Тъй като именно тук той придобива скъпоценните бисери на опита, без който е невъзможно по-нататъшното придвижване по духовния път. Един от тези ”бисери” е прокарването на канали в Тънкия Свят, по които духът ще се устреми след заминаването си от плътния земен свят. Важно е да се отбележи, че тази работа човек може да изпълни само тук, на Земята. След Прехода от пътника не се създават нови направления в дейността и в Тънкия Свят той може да твори и да се придвижва само по направления, заложи от него в плътния свят.

В Учението на Живата Етика и Записките на Борис Николаевич Абрамов за такава подготовка се препоръчва два пъти дневно да се мисли за Далечните Светове и за Бъдещето, установявайки още на Земята сътрудничество с човечествата на тези Светове и помагайки с това не само на своята еволюция, но и за придвижването на земното човечество, а и на самата планета Земя. А на дадения етап от пътя такъв процес способства също и за обостряне и усъвършенстване на мисленето и с помощта на ритъма дисциплинира волята на човека. Тъй като е известно, че самата материя е инертна, хаотична и само огнената воля е способна да ѝ придаде форма и да внесе порядък, тоест, да създаде космос. Постоянно и последователно прилагайки в живота тези и други Съвети на Учителя, може съзнателно да се залагат плетениците на кармата на своите бъдещи възплъщения. Тъй като в този живот често се налага твърде болезнено да се изкупват предишни грешки и прегрешения - плодове на собственото несъвършенство. Разбирането, че всички усложнения и трудности са дадени не по нечий произвол, позволява да се пренесе полето на битката от обстоятелствата вън вътре в себе си, тоест, да се бориш и удържаш победа над себе си, над своите изживявани качества. Но такава изживяване не оставя след себе си пустота, а се запълва по закона на полярността с противоположни качества, необходими за приближаването до целта, макар и много далечна – да заприличаме на своя Небесен Отец.

По такъв начин важната и отговорна задача, стояща пред всеки пътник на духовния път, е да утвърждава Основите на Учението на живота. В това ще бъде съзиданието. А ако всички дела си оставят само на езика, то разбудените енергии известно време ще носят напред, а след това, незакрепени с опитно приложение, ще се върнат при своя породител, но вече не със съзидаваща сила, а с разрушаваща. ”Не думите ще спасят, а тяхното прилагане. Да се говори е много по-лесно, отколкото да се прилага. Думите, неутвърдени с действие са като сухи листа”. (Грани Агни Йоги.1956.42)

Земята и Космосът са единни по своя строеж и по своето предназначение. Космическите Закони регулират всички процеси, протичащи в Мирозданието. И

ние, зеляните, не представляваме изключение. Времето, когато човек се е стремил да познае и разбере само грубо физическите закони, тоест, достъпните за наблюдение от съвременните органи на чувствата на хората от нашата планета, е минало. Животът на всичко съществуващо, от атома до звездните галактики, се подчинява на единните Космически Закони. И човекът, създаден по образ и подобие на Бога, носи пълна отговорност за всичко, произвеждано от неговия микрокосмос. Ежесекундно всеки от нас ражда мисли, чувства и емоции, носещи в зависимост от тяхното качество огън и светлина или зло, тъмнина и разруха. А да се излъчва светлина в пространството е възможно винаги, насън или при бодрстване, ако е запален светлия огън в сърцето на пътника. С това се оказва помощ в еволюционното развитие на всички и на всичко обкръжаващо, даже на далечното и невидимото. Да си спомним за картината на Николай Константинович Ръорих “Прокопий Праведник се моли за неизвестните плаващи” или за неговото платно “Агни Йога”...

Според Космическите Закони истинското Служене започва тогава, когато малкото “аз” израсне в колективно, а след това стане едно с голямото “Аз”, с Индивидуалността. Този процес е неразривно свързан с еволюцията на духа. И на нашия хоризонт вече блещука новата, по-висока духовна степен, която ще ознаменува завивката на прехода към космическо съзнание. “Личното съзнание е расло и се е развивало по плана на еволюцията, и е било нужно като необходимо стъпало към следващата, по-висша форма на неговата проява. <...> Човечеството преминава на колективни релси, независимо от това дали иска това или не го иска. Колективът разширява съзнанието и го приобщава към по-широк кръг. Колективът расте, обхващайки в края на краищата цялото земно човечество, за да стане след това част от вселенското човечество”. (Грани Агни Йоги.1956.34)

Трябва да се помни, че най-важният ключ към успеха по пътя към това стъпало на духовното усъвършенстване се явява постоянното помнене на Учителя, на Йерархията на Светлината, постоянното представяне на Висшето. За овладяването на този ключ способства въвеждането на ритъм във всички благи дела и мисли, тъй като на ритъма, като на един от основните Космически Закони, се държи цялото Мироздание. И, разбира се, цялата дейност трябва да бъде при това съзнателна, с пълното разбиране на следствията от всяка постъпка, дума, чувство и мисъл. Само при тези условия е възможно ускорено следване на пътя на духовното усъвършенстване.

“Казах вече: допустимо е всичко, но с Мен, за да мога Аз да Вляза във всички ваши дела с утвърждение. А отдихът е възможен, и развлеченията са възможни, но не при условие на забравя на най-нужното. Даже съсредоточавайки се върху сериозна работа не трябва да се забравя Учителя. Затова се говори за постоянно представяне и неразделност на съзнанията. Не е голямо постижение да се помни Учителя в моментите на Общуване, забравяйки за Него в по-голямата част от деня или нощта. Говоря за непрекъснато помнене. <...> А когато завърши земният живот, ще помогне лесно и без съжаление да се разделите с всичко, което той ви е предоставил временно и свободно и радостно да заминете за Другия свят, в Света на Моите безпределни възможности, откриващи се пред тези, които са с Мен”. (Грани Агни Йоги.1955.283)

ЖИВОТ НА ПОДВИГ И НЕПОКЛАТИМА ПРЕДАНОСТ

(Кратка биография на Борис Николаевич Абрамов, наричан от Великия Владика (Маха Коган) Махатма Мория Негов Син, изпратен в света да донесе на Земята поредното Благовестие или Посланията на Йерархията на Учителите за хората от епохата на Водолея, наименувани Жива Етика или Агни Йога.)

Борис Николаевич Абрамов е роден в Русия на 2 август 1897 година. В юношеските му години склонността към военното дело го завежда във флота и той става военен моряк. През 1917 година над Русия преминава ураганът на революцията и Борис Николаевич заедно с много руснаци се оказва зад пределите на родината си. Страхотна тежест ляга на плещите на онези, което се оказват зад границата в такава ситуация. “Зовът на Родината” е реално съществуващо явление, макар и да не се измерва с нашите земни мерки и трудно да се разбира от не изпиталите това чувство. Озовал се зад границата, той не изгубва вярата си към Родината и не ѝ изменя, съблазните на Запада не го изкушават. Той си остава не само по кръв, но и по дух руснак. Той не се стреми към забогатяване, неговите потребности от материални блага са много скромни.

Б.Н.Абрамов бил човек с голяма култура и всестранно образован: разбирал от техника, работил в химическа лаборатория, познавал добре музиката и литературата, като самият той свирел на пиано и пишел стихове. Негово постоянно увлечение били познанията за предназначението на човека, за неговото място и роля в мирозданието. По пътя на духовните си търсения Борис Николаевич се запознал с различни философско-религиозни системи. На него са били близки Ученията на Христос, Буда, Платон, Конфуций, Зороастър. Така се полагали основите на неговия миросглед, който окончателно се формирал след срещата му с Николай Константинович Ръорих.

През 1934 година, по време на пътешествие в Китай, Н. К Ръорих пристига в Харбин. Руското население на града с уважение посреща своя земляк, вече известен по това време като голям художник, пътешественик и учен. Зад границата били известни също и философските възгледи на Николай Константинович. Естествено, че към него се устремили хора, живеещи с духовните си интереси. От многото идващи при него харбинци Николай Константинович избрал хора, които били духовно най-подготвени за сътрудничество с него и които сформирали неголяма група ученици, приемащи Н.К.Ръорих за свой земен Учител – Гуру. В това число бил и Б.Н.Абрамов. От цялата група ученици Николай Константинович отделил двама, на които връчил донесени от Хималаите пръстени на ученичеството, като знак на особено доверие и духовна близост. Тези избрани били Б.Н.Абрамов и А.П.Хейдок. От този момент започнала нова страница в живота на Б.Н.Абрамов. Николай Константинович го завел до изворите на Живата Етика, коленичейки пред които избраният ученик жадно попивал новите знания. Дългите години на търсене смисъла на живота най-после го довели до отговора на този въпрос. Може да се каже, че на тази група хора (ученици) е била предоставена

уникалната възможност да бъдат приобщени към Мъдростта на Живота от самият Н.К.Ръорих – една от големите духовни личности на 20 век. Те имали щастието да се срещат често с Николай Константинович, докато пребивавал в Харбин. Той провеждал с тях срещи, по време на които били заложени основите на бъдещото сътрудничество, предавал им своя богат опит в служенето на еволюцията и общото благо. Със заминаването на Н.К.Ръорих в Индия установеният контакт не се прекъснал, а продължил като преписка. Спомняйки си за срещите с Николай Константинович, Абрамов казвал, че Гуру ясно е формулирал закона за Йерархията на Светлината и Нейното значение като основен закон на мирозданието. Удивителната духовна култура, свойствена на Н.К.Ръорих, до голяма степен се предала на Б.Н.Абрамов и станала негово жизнено кредо. Той бил външно обикновен и скромен, и много хора, преминавайки покрай него или дори влизайки в допир с него, даже и не подозирали какво представлява действителната негова същност, изпълнена с огнена устременост и непреклонна преданост към духовния Учител. Вероятно е било нужно не едно възплъщение, за да се утвърди в сърцето такъв мощен енергетичен потенциал. Неговият живот може да бъде наречен подвиг в служенето на еволюцията. Нямамо гръмки думи, ефектни постъпки, нямамо провъзвестия. Пътят на Б.Н.Абрамов бил изпълнен с много трудности – така било зад границата, така било и тук, в родината (той пристигнал в СССР през 1959 година). Имало моменти в неговия живот, когато препятствията се нареждали пред него като стена и физическото обзрение не виждало никакви възможности, а само сърцето е знаело и помнило думите на Учителя: ”И това ще се преживее”. Какво му е помагало в тези минути? Устремът и предаността на своя духовен Учител. Помощта идвала в последния момент. Облаците се разсейвали и отново изгрявало слънцето. Б.Н.Абрамов като човек е притежавал и някои качества, присъщи на всички нас, хората. Е.И.Ръорих в своето време му показвала тези особености и, трябва да се каже, че той приемал тези съвети и ги спазвал точно. Още в 40-те години Борис Николаевич започнал мислено да възприема отначало отделни думи, а след това и цели фрази, идващи при него от пространството. Новите явления в неговия живот били неочаквани и предизвиквали в него различни въпроси. Но у него не възникнало чувство на гордост и величие. Тук, безусловно, се е проявила онази духовна култура, която щедро споделял с него неговият Гуру. В писмо до Н.К.Ръорих, във връзка с новия си и неочакван опит, Б.Н.Абрамов попитал как да се отнася към него. Отговорът пристигнал бързо, но не от Николай Константинович, а от Елена Ивановна, която се обръщала към него с молба да ѝ изпрати образци от получените записки. След получаването им Елена Ивановна му писала отново, потвърждавайки техния Висок източник, изразила радостта си за него и го посъветвала да продължи работата. Борис Николаевич изпълнил този съвет и до края на земните си дни продължил почти ежедневно да води записки на постъпващата информация. Естествено, че е била необходима пълна мобилизация не само на физическите, но и на духовните сили. Информацията, като правило, пристигала нощем и трябвало веднага да бъде записана на хартия, тъй като плътната физическа обвивка не е в състояние да задържи дълго в съзнанието си тънките докосвания на Висшите сфери. Такова колосално натоварване нощ след нощ за десетилетия трудно може някой да си представи. Този процес може да се нарече подвиг. Какво е движело този човек, за да изпълни този титаничен труд? Не

е имало принуждение, не е имало славословия и хвалебствени химни в негова чест. Той не излизал по трибуните и не жънел буря от аплодисменти. Той преминал скромно през живота, незабелязан от мнозина.

Дошло е времето многогодишният труд на Б.Н.Абрамов да стане достъпен за читателите. По същия начин и светлината на някоя далечна звезда достига до нас тогава, когато физическото тяло на звездата вече не съществува, като ни кара да обърнем глави нагоре и някакъв трепет изпълва сърцето ни.

В настоящата книга са поместени записите, направени от Борис Николаевич през 1971 година. Тяхното съдържание помага да се разкрият нови страни от Агни Йога и по-добре да се разбере и усвои Мъдростта, изложена в книгите на Живата етика, тъй като всички те са дадени от Единния висок Източник. Б.Н.Абрамов е получавал информация от Великия Учител, а след заминаването на Николай Константинович и Елена Ивановна Ръорих от земния план, е възприемал също и техни съобщения, което е отбелязано в началото на съответните Записи с думите “Туру” и “М.А.Й.”(Майката на Агни Йога). При подготовката на ръкописите за издаване са били запазени особеностите на стила и формата на изложение на Записките, което, несъмнено, ще помогне на читателя да почувства дълбочината и значението на тези знания, дошли до нас благодарение на подвижническия труд на Борис Николаевич Абрамов.

ЗАПИСИ НА Б.Н.АБРАМОВ ОТ 1971 ГОД.

1971 г. 001. (1 януари). Няма оправдание за хората които знаят, че причиняват на другите страдания или неприятности, и все пак го правят. Незнанието все още може да служи като оправдание, но знанието - никога. Това е вече съзнателно причиняване на зло на хората. Ще се наложи да платят в размера на причиненото зло. От това на страдащите не е по-леко, но те може да са готови да простят, ако са достатъчно високи духом, само че Законът на Кармата не се съобразява с това и трябва да се изпълни до края. Може да се съжالياват безсърдечните мъчители, тъй като тяхната участ е незавидна. Съжالياвайте тъмните, терзаещи ви със своята жестокост, тъй като ще им се наложи да платят за всяка сълза. Законът е неумолим! В своето невежество смятат, че са безнаказани. Слепи невежи! Съжалете слепците, риеша сами яма за себе си със своите собствени ръце. По-добре е когато не знаят какво вършат. Тогава можете да се молите за тях, но когато знаят нито прощката, нито молитвите са в състояние да им помогнат. Можете да се опитате да обясните на незнаещите каква вреда си причиняват. Но ако това не даде резултати, може да се отдалечите, да си измиете ръцете и да ги предоставите на собствена им съдба и повече да не се намесвате в течението на техните карми, и главното – да нямате зло в сърцето си против вашите мъчители. Трагедията на човечеството е в това, че недобрите хора творят зло и мислят, че са безнаказани. Какво диво заблуждение! Ако знаеха, че за всяка частица причинено зло ще се наложи да се заплати напълно, биха постъпвали иначе. Въображаемата безнаказаност и безотговорност са породили злото в света. Законът за причините и съответстващите на причините следствия управлява света. От него не може да се избяга. И ако вие съжالياвате вашите мъчители и им прощавате, и даже сте готови да се молите за тях, благо на вас, но все пак знайте, че Законът не прощава. Длъжникът няма да влезе в

Новия Свят: трябва първо да се разплати. Това се отнася за всички обитатели на вашата планета. И гледайте: вече плащат - толкова нещастия има наоколо, толкова болести, страдания и мъка. Това е и разплатата за миналото. Тук нищо не спасява: нито пари, нито власт, нито положение. И това се случва по цялото пространство на планетата. Времето на последните срокове ускорява събитията, а също и следствията на породените причини. Знайте за непреодолимата мощ на действието на Космическите Закони. Знанието дава сила да се издържи всичко докрай.

1971 г. 002. Краят на Кали Юга ще бъде отбелязан с небивало нагнетяване на кармичните условия както в общопланетен мащаб, така и в личния живот на всеки човек. Предстои последно заплащане по сметките за миналата задълженост. Човекът, който е обременен с дългове, не може да влезе в бъдещето. Сатия Юга няма утеха за длъжниците. Да останеш зад прага на Новия Свят - това е най-страшното, което може да очаква човека. Там ще останат съзнателните служители на тъмнината. Но всеки, в когото има поне искрица Светлина, ще влезе. Времето на окончателните сметки ще определи съдбата на всеки човек. Настъпва страшно време за решаване на човешките съдби.

1971 г. 003. (М. А. Й.). Могат да ви приемат и могат да ви отхвърлят. Благо на приелите, тъй като отхвърляйки тези, зад които Стои Самият Владика, отхвърлят Него. Лакмусовата хартийка действа безпогрешно. Не вие отхвърляте или приемате и не вие, а Светлината, която е във вас, проявява Светлината или тъмнината в тези, които се приближават до вас. И от тази реакция на светимостта е невъзможно да се избяга. Например едни, без сами да знаят защо, се отнасят благожелателно и дружелюбно, други пък започват да злобят и да вредят, без всякакъв повод за това от ваша страна. Бъдете особено внимателни към тези прояви на тъмнина или Светлина в хората. Това е важно не за вас, а за тях, тъй като с отношението си в настоящето определят своето място в бъдещето. Разделението на човечеството по полюсите протича необратимо и закономерно.

1971 г. 004. (Гуру). Приятели мои, дръжте се събрали всички сили на духа. Най-трудното време се приближава плътно. Всички Сили на Светлината са в небивало напрежение, а също и тъмнината.

1971 г. 005. (2 януари). Ние Придаваме особено значение на момента на Общуване. Защо? Духът възприема Нашите вибрации и се храни с тях. Арфата на духа звучи на вълната, изпращана от Нас. От безчисленото множество обкръжаващи духа енергии той избира енергиите на изпращания от Нас Лъч, съсредоточавайки съзнанието си върху него. Правото и свободата на избор принадлежат на човека. Пред входа на неговото съзнание се тълпят безброй всевъзможни явления от различно естество, но той избира по своя воля това, което счита за най-нужно. Мисли и образи от минали деяния се роят наоколо, изисквайки внимание към себе си, но той избира това, което е съзвучно на неговия устрем към Светлината. Когато Общуването приключи го заобикалят обичайните мисли, обкръжаващи го във всекидневието. Но и тук при дозор на съзнанието той има властта да не допуска несветлите и тъмни мисли, допуснати някога в миналото. Приемникът на съзнанието, настроен на вълната на прекрасните и чисти мисли, не позволява на нечистите мисли да влизат. Нужна е постоянна охрана на съзнанието, тъй като наоколо е тъмно и трябва зорко да се пазите от нахлуването на негодни мисли. Такива мисли, идващи както отстрани, така и от дълбините на собственото минало,

когато са били допуснати постъпки и прояви на подлежащи на изживяване свойства на низшата природа и на своеволията на астрала, са опасни. Тези отзвuci от миналото се проявяват в прелъстяващо ярки и привлекателни образи, за да завлекат съзнанието в своя водовъртеж и да предизвикат съчетаване на съзнанието с тях. Тези рецидиви от миналото са опасни, ако се попадне под тяхно въздействие. Затова дозорът трябва да бъде суров и постоянен, а волята да не допуска угаждане и отстъпки на астрала. Властта се утвърждава над всички обвивки и преди всичко над астрала. Тайно от бодърстващото съзнание той може да лелее в извивките и тъмните си тъгълчета към това, което е било допуснато някога в миналото и да не иска да се разделя с този товар. Но владиката над астрала е самият човек, неговият повелител, и той може да накара тази своенравна обвивка да се смири и да я приведе към мълчание. Борбата със своя астрал представлява трудно изпитание по пътя на всеки ученик. Не Познаваме изключения. Макар и формите на тази борба да са твърде разнообразни, нейната същност е в това, че астралът с всички сили се стреми да въвлече съзнанието в орбитата на своите възжеления и желания. Те са безбройни и безпределни. Достатъчно е да им отстъпиш в нещо, и желанията започват да растат, да се усилват и разгарят, изисквайки удовлетворение. Пияницата и наркоманът служат като ярко свидетелство за неудържимите желания, апетити и своеволия на тази ярка обвивка, когато човек ѝ даде власт над себе си.

1971 г. 006. При разбиране на биполярността на вътрешната същност на човека борбата със своята низша природа се води вече по-лесно, ако съзнанието се съсредоточава върху светлия полюс. Свободата на избора винаги остава за волята, какъвто да е той. Това трябва да се разбере докрай. Властта над себе си винаги принадлежи на човека, даже тогава, когато той злоупотребява с нея и я насочва към зло. И властта на астрала над себе си той отдава сам, със своята собствена воля. Осъзнал това, вече не е толкова трудно да я вземе обратно, утвърждавайки примата на духа над всичко, което се случва в обвивките. Обвивките са временни, духът е вечен. Именно от тази временност и смъртност на обвивките се обуславя властта на духа над тях. И при твърдост и постоянство на устрема към усъвършенстване обвивките са принудени да отстъпят върховната власт на духа. Духът ще бъде винаги победител, ако това е осъзнато.

1971 г. 007. (М. А. Й.). Когато попитат защо се отделя толкова много време на мислите и преживяванията от личен характер, отговорете: ползата или вредата, които човек може да принесе на света, зависят от светлоносността на неговата аура, а последната – от неговите чувства, мисли и преживявания, тоест от състоянието на неговото съзнание. Затова и на последното се отделя толкова внимание в процеса на преобразяване на човешката същност.

1971 г. 008. (Гуру). Напрягайте се още и още в своя устрем към Светлината, за да усилите своята светимост и своята Светлина, която е във вас, за да носите благо и на хората, и на света. Всяко ваше усилие неизменно ще даде плод и ще пожънете обилно от своите старания да послужите със своята Светлина на Общото Благо.

1971 г. 009. (4 януари). На човешкия дух е дадена власт “над всяка плът”, тоест над материята на всички светове на всички планове на съществуване: на земния, астралния, менталния и огнения планове. Но хората са устремили своите енергии към овладяване единствено на земния план, лишавайки се по този начин от

възможностите на висшите. Устремият се към овладяване на материята на всички светове получава власт над нея, за да твори, тъй като творчеството е съдба на човека на Земята и в Световите. Могъществото на духа не е призрак, не е Майя, не е безпочвено мечтание, а огнена действителност, достижима в Безпределността. Снабдявайки Божеството с всемогъщество, всевиждане и всезнание хората забравят за това, което им е било Казано: “Вие сте богове”. И не те, отказалите се от Мен, на Който Съм им Казал това, но вие, вие, устремилите се към Мен и предали се на Моята Воля, благо на вас, синове на Светлината и Живота, деца Мои.

1971 г. 010. (5 януари). Трудът и устремът са ключовете към бъдещето. Те ще доведат до целта. Как да се определи истинността на явленията? Със сърцето. То се извежда на авансцената. “Отдалечи се от злото” със сърцето и “ще сътвориш благо”. Отдалечаването само с мозъка не дава резултати, тъй като корените са в сърцето. Огньовете на сърцето изгарят целия боклук. Когато те горят ярко, човек се освобождава от лошотията. Затова първата грижа е да не угаснат огньовете на сърцето. В огнената пещ, на огньовете на сърцето се коват крилата на Агни. Освободителят на духа е огънят. Огънят се поддържа чрез връзка с Йерархията на Светлината.

1971 г. 011. (6 януари). “Ето, идва Князът на този свят и няма в Мен нищо” - това е мощна формула за защита от приближаващата се тъмнина, от тъмните, от злото в каквато и да било форма. Тя действа мощно и защитава, ако човек няма в сърцето си нищо, можещо да съзвучи с тъмнината, никакви елементи на злото или тъмнината, ако сърцето е очистено от всякаква мръсотия и боклук. Тогава тъмните са безсилни да причинят вреда и да предизвикат ответни вибрации на неизживени свойства в неговата същност. Значи първото условие за имунитета на духа е очистването на сърцето. Винаги Давам на обръщания се към Мен помощ в неговата борба с тъмнината и със самия себе си. Но и той е длъжен да бъде готов без съжаление и компромиси да се раздели с вековния боклук. Има неща несъвместими с утвърждаването на Светлината в себе си. Те трябва да се оставят, да се отвърнете в духа от тях и да ги изтръгнете от сърцето с корена. Тогава на човека ще му се струва, че той откъсва част от самия себе си. Но това е заблуждение. Не себе си, а неочистената груба астрална материя изхвърля той от своята астрална обвивка. Астралът не е той. Астралната обвивка ще се наложи да се отхвърли от себе си изцяло, когато се наложи да се отхвърли физическото тяло и всички други временни обвивки. Затова е нецелесъобразно да се държат астралните хлебарки в пазвата. Когато се изхвърля целия боклук, можещ да съзвучи на тъмнината и в микрокосмоса на човека не остава нищо от тъмнината, тогава не са опасни никакви приближавания на тъмните същности, тъй като те са безсилни да причинят вреда или зло и да ви накарат да вибрирате в унисон с техните злонамерени хитрини, замисли, прелести, съблазни и внушения. Такова състояние на съзнанието ще бъде и доспехът, непробиваем от тъмнината. Иmunитетът на духа е основан върху това. Ще оставим долу ненужния товар, нашият път води към Светлината.

1971 г. 012. Всяко приближаване на тъмните може да се използва като мощен тласък към Светлината. Енергиите на техния натиск, предизвикващи мощна сила на противодействие на духа, се обръщат към полезна работа. Така сърцето, очистено от всякакъв боклук, може да застави тъмните да служат на Светлината. Да се порадваме на всяка победа над тъмнината, тъй като не се постига лесно. Учителят

се Радва на всяка победа, тъй като се трудим заедно и вървим заедно със слети сърца. Когато тъмните видят, че всички техни усилия дават резултати, напълно противоположни на очакваните от тях, те отстъпват в безсилна злоба в тъмнината, от която са дошли.

1971 г. 013. Освобождението от астралния проводник, докато човек е още на Земята, представлява достижение на Архата. Изпълнил своето предназначение, астралът става ненужен. И затова, докато той съществува, няма да се съобразяваме с него, да отстъпваме на него, на неговите своеволия, претенции и желания. Той не е ние, а само наше оръдие, оръдие на духа, негов инструмент, подчинен на нашата воля и може би научен от нас самите на това, което сега не съответства на степента на развитие на нашето разширено съзнание. “Робът се бои от своя стопанин”, астралът - от своя господар, Висшето “Аз” на човека. Така радостно и победно ще влезем в новото разбиране на новото взаимоотношение със своите обвивки, които са подчинени на духа и се намират под негова власт и контрол. Осъзнаването от човека на неговата власт над обвивките му му дава тази власт в ръцете за пълното им овладяване.

1971 г. 014. Когато се удаде да спрете разрушителната вълна на враждебната сила и да я насочите към полезна работа - това е победа над тъмнината. И тогава ученикът достига до тази степен, на която и тъмните, и Светлите сили започват да му служат, и вече нищо не може да спре неговия напредък по пътя в Безпределността. Постепенно съзнанието се разширява и личните, земни проблеми започват да се заменят с космическите проблеми, излизащи от рамките на текущия момент на Земята. Мисълта се устремява в бъдещето, в което всичко е постижимо. Мисълта е магнетична. Тя привлича от пространството възможностите за бъдещи находки и прокарва каналите за общуване с Далечните Светове, където вече е достигнато това, което още не е достигнато на Земята. По такъв начин хоризонтът на виждане се разширява и пред човека се поставят вече конкретни задачи на неговата еволюция: психическата енергия, сътрудничеството с пространствения огън, преображението на човека и планетата, която той обитава и която му е дадена власт да украси. Много най-близки и неотложни задачи по украсяването на земната градина възникват сега пред човечеството, което в своето неведение и тъмнина разрушава Земята, убива и отравя живота на нея и си подготвя ужасна съдба, ако не се опомни и не се обърне към светло съзидание и строителство. Нека мислите за това и за отговорността за Земята, за своя Космически Дом изпълнят пространството и достигнат до възможно по-голям брой съзнания, за да разберат хората какво творят те в своето безумие на Земята, като се стремят да я взривят и разрушат и с това да лишат себе си от единственото свое прибежище в Космоса. Къде ще продължи своя път, къде ще намери приют човечеството, ако планетата се взриви? За живот на Висшите Планети са готови малцина, а за приспособяване към новите условия на низшите планети ще бъдат необходими еони време.

1971 г. 015. (М. А. Й.). Човекът е магнит: земните притегляния го влекат към Земята, висшите притегляния – нагоре и на кои ще отдаде предпочитание, тоест избора му, зависи от неговата воля. Иначе може да се окаже в положението на човека, раздиран на части от противоположни енергии. Прави се твърд и окончателен избор: или нагоре, или надолу. Не може да се служи на Бога и на мамона

или да се седи на два стола. На известно стъпало изборът трябва да бъде решителен, окончателен и необратим.

1971 г. 016. (Гуру). На приятеля кажи: лесно ти е да раздаваш, раздаваш не своето – прочетено от книгите или получено от другите. Но когато Съкровеното Знание е придобито по пътя на продължителни, усилия, труд и стремежи, опазването на съкровищата на духа става задължително и тяхното отдаване се съпровожда с осъзнаване на отговорността за всяка казана дума. И ако даването е несъизмеримо със съзнанието на получаващия или е над законната мярка, тогава се налага да се плаща. Не свое, чуждо знание се придобива от книгите или от други хора. Своето знание се събира зрънце по зрънце на основата на опита от живота и постъпленията, идващи от дълбините на духа и изпращани от Учителя в Лъча, когато се утвърждават лъчите изхождащи вече от същността на ученика. В това е разликата в знанията на човека.

1971 г. 017. (7 януари). Картата на хороскопа показва с какви пространствени енергии и в какви възлови съчетания се насища микрокосмосът на човека. Бидейки частица от Космоса, човекът е неотделим от него. Въздействието на Далечните Светове се осъществява по линиите на магнитната връзка. Тези енергии действат както на плътното тяло, така и на психиката на хората. Звездите подбуждат, но не заставят, тоест на човешката воля е предоставена известна свобода на действие. Едни живеят по принципа: “Плавай, моя лодко, по волята на вълните”, други вземат здраво кормилото в свои ръце и насочват ладията на духа по избрания курс. Волята е мощен фактор в живота на духа, ако е приведена в действие. И ако тази воля е слята с Волята на Учителя на Светлината, то даже при много труден хороскоп човекът победно се придвижва по Пътя на Светлината.

1971 г. 018. (М. А. Й.). Силата на устрема се заключава в неговите магнитни свойства. Те привличат към себе си елементи съзвучни на устрема. Разбира се, силата на устрема е свързана с мисълта. Силната устремена мисъл е явление от огнен порядък. С устрема могат да се привлекат от пространството мисли с всякакво свойство. Пространството е наситено с тях, но по слоеве. Няма отказ в привличанията, по-точно в притеглянията към съзнанието на мисли както най-прекрасни и светли, така и тъмни и низки. Всичко зависи от свободния избор и направление. И ако някого овладяват недобри мисли, с които той няма сили да се бори, това значи, че в миналото някога той свободно сам, по своя воля е избрал тези мисли, отгледал ги е и ги е усилил до такава степен, че се е оказал техен роб. В този случай може да се действа с формулата: “аз те породих, аз и ще те убия”, тоест породителят преодолява своите собствени порождения осъзнал, че при достатъчно напрежение на волята и устрема той може да постигне това.

1971 г. 019. (Гуру). Вече виждате сами как от необятния резервоар на пространствената мисъл може да се избират и привличат към себе си желани и нужни мисли и без колебание и забавяне да се отхвърлят блуждаещите, несветли мисли, появяващи се в полето на съзнанието по вече почти изживените канали на притегляне. Ето защо когато протича процесът на очистване на съзнанието от всякакъв боклук толкова настоятелно е нужен суров контрол над мисълта.

1971 г. 020. (8 януари). Никой няма да отрече факта на въздействие на звука върху психиката на човека. Значението на музиката в това отношение е огромно. Ударът на камбаната дава звук, разпространяващ се на голямо разстояние.

В този случай камбаният звън насища пространството със звукови вибрации с положителен характер. Това въздействие не може да се сравнява с какофонията на репродукторите. Звукът на камбаните е наситен с тържественост. Влиянието на тези звуци е определено положително. Звукът е огнено явление. Той е свързан с цвета. Камбаният звън предизвиква ответна реакция в организма на човека и тази реакция е благотелна. Всеки метал дава свой особен звук. Звукът на среброто притежава много висока хармоничност. Вече разбрахте, че в сребърните съдове водата се йонизира и придобива особени свойства с лечебен характер. Така ще разберат и лечебното действие на камбания звън върху човека и даже върху природата.

1971 г. 021. (М. А. Й.). Звуците на камбани, орган и различни видове музикални инструменти притежават свойството да привеждат човека в тържествено състояние и да настройват неговото съзнание на определена вълна. Но и тук не е минало без крайности. Някои секти в Америка на своите събирания са въвели джазова музика. Така се опошлява принципът и тържествеността се заменя с какофонията на суетливостта. Но все пак хората разбират значението на звука и на тържествени събирания изпълняват химни. Те способстват за обединяване на съзнанията и ги настройват съответно, ако тези химни са достатъчно силни, хармонични и тържествени. Би следвало и в училищата да се прилага този принцип съзнателно и с определена цел за привеждане на психиката на учащите се в хармонично състояние. Твърде много дисхармония нахлува в живота.

1971 г. 022. (Гуру). Музиката има огромно влияние върху състоянието на съзнанието на народа. Въпросът е само в това каква е тази музика. Музиката може да създава и да разрушава, може да внася хармония и дисхармония. Музиката може да бъде вредна, разлагаща и да действа убийствено на психиката и нервната система на човека. Държавата трябва да застане в защита на народа от вредната музика, разрушаваща неговото съзнание, здраве и равновесие.

1971 г. 023. Когато Нашето напрежение вече не се вмести в земните мерки, може да Ни се помогне с разбиране и желание да Ни подкрепите в тези моменти, без да искате нищо за себе си. И тогава ще усещате колко огромно е Бремето на този свят. Къде са те, готовите да Ни подкрепят със своя непоколебим устрем и доверие! В човешката природа е в тежки моменти от живота на Учителя да Го оставят в самота даже Неговите ученици и цялата тежест на кръста ляга на Неговите рамене. Ето, настъпва най-отговорният момент в живота на планетата. И трябва воините на Светлината да се обединят около Фокуса на Йерархията, отлагайки грижата за житейските дела. Разбира се, трябва и да се пие, и да се яде, и да се облича и обува тялото, но основната и стояща на първо място мисъл нека да бъде за главното, за това, от което зависи цялото бъдеще на човечеството. Участници в ставащото, искат ли това или не, ще бъдат всички хора: едни на страната на Светлината, други - на тъмнината. Ние Искаме от всички Наши хора съзнателно участие в това и съзнателен, самоотвержен устрем да разделят тежестта на тези дни заедно с Нас. Оказалите Ни помощ в тези часове имат заслуга.

1971 г. 024. (М. А. Й.). При Нас обикновено идват, за да получат, за да вземат. Но са много редки тези, които се приближават, за да дадат, за да помогнат и да разделят Нашия Труд и натоварване. Ние Ценим високо тези, идващи да помогнат. Разбира се, те получават стократно за безрезервната си самоотверженост и те идват не да получат, а да разделят с Нас тежестта на световното Бреме. Само любовта може

да устреми към такъв подвиг, любовта към Учителя на Светлината. Благо на тях, принасящите своите енергии и своята Светлина за построяване на Великия Храм на Живота. Техният принос ще бъде най-ценен.

1971 г. 025. (Гуру). Да даде на пространството, да даде на планетата, да даде на Владиката, да даде на хората – такава е целта на истинския Служител на Светлината. И най-големият даващ се оказва и най-голям получател. Но дошлите само за да получат, без да дават нищо на никого нека знаят, че техният дял ще бъде оскъден.

1971 г. 026. (12 януари). Моето Присъствие може да бъде осезаемо във всяка точка на земното кълбо, тъй като огненото тяло е над земните измерения, времето и пространството. Менталното тяло и мисълта притежават голяма степен на свобода, макар и не такава като огненото тяло. Даже астралът е много по-свободен от плътното тяло. Мисълта и съзнанието постоянно преминават от предмет на предмет. Този процес може да се подчини на волята, удържайки съзнанието върху желано явление и върху това, което е свързано с него. Благите мисли проникват в съзнанието по този път, ако явлението е високо. Явлението на Владиците ще бъде сред на-височайшите. Така Стълбата на Светлината, Стълбата на Йерархията е достъпна за съзнанието, в което и тяло да действа то. Свещените Изображения и предмети облекчават удържането на съзнанието върху избрано явление. Всеки предмет служи като проводник или посредническо звено. Действа аурата на предмета. С това се обяснява също и действието на амулетите, терафимите и старинните вещи. Въздействието на аурата на човека все пак се признава, но въздействието на аурите на предметите, жилищата, градовете и местностите не се разбира. Всичко има своя аура и всичко въздейства на всичко. Горите и планините, и полята са пълни с тези въздействия. Въздействията на съвременните градове са убийствени, въздействията на злобните, болни и нещастни хора са убийствени и на тях са подложени всички хора, независимо дали знаят или не, дали искат или не искат. Всичко взаимодейства в обкръжаващия човека свят, както в плътния, така и в Тънкия, Менталния и Огнения. Напразно някой мисли, че нещо може да го огради от тези въздействия, от връзката със света, който го е породил или от звездните въздействия, от лъчите и вибрациите на Далечните Светове. Топлината на слънчевите лъчи сгрява планетата и ѝ дава живот. Това е неотречим факт, това се осъзнава. Така също и всички други факти на въздействие на различните явления върху човека изискват осъзнаване.

1971 г. 027. Може ли, тръгвайки по пътя на Безпределността, да се учудвате на това, че всеки ден пред съзнанието се разгръщат все нови и нови нейни страни и те нямат край и предел. Именно понятието за Безпределност отваря възможностите за все ново и ново познаване на Космоса и обкръжаващия човека свят, познаване безкрайно, неограничено от нищо. Страните и аспектите на Вселената са толкова многообразни, че никакво въображение не е в състояние да ги обхване. И колкото и да е висока културата на мисълта, отвъд висотите, достигнати от нея, се оказват нови, още по-високи, продължаващи в безкрайната висина. Ще бъде грешка да се умиляваме и задоволяваме с достиженията на съвременната цивилизация, тъй като след няколко века те ще изглеждат на хората младенчески и жалки в своето невежество и в разбирането на вечните Космически Закони. И само

Съкровеното Знание, прокарващо пътя към истинската култура на мисълта, ще остане като пътеводител за човечеството на всички времена.

1971 г. 028. (Гуру). Обещаните знаци се дават щедро. Те трябва да се приемат с неотричащо сърце, тъй като това са пътеводни вежи към бъдещето. Как ще влезете в него, ако очите са затворени? Затова нека сърцето да бъде отворено и умът – незатъмнен от суетата на ежедневието. Великото време за велики дела ще отmine покрай не желаещите, не искащите и не можещите да видят, ще отmine без да преобрази тяхната същност и ще ги остави зад вратите на Новия Свят.

1971 г. 029. (13 януари). Последното въставане на тъмнината против Светлината ще бъде ужасно. Във всеки човек тя ще въстане с цялата си сила, за да угаси в него всеки стремеж към Светлината и да потопи съзнанието му в мрак. Не всички, далеч не всички ще издържат този натиск. В планетен мащаб това ще се излее в нови безумия и изстъпления. И на Земята ще бъде много тъмно. Тъмнината на нощта се съгъства много преди разсъмване. Това трябва да се знае, за да се посрещне деветия вал на злото в пълно въоръжение с непоколебимост, твърдост и мъжество. Тъй като това е вече край, край на тъмнината и на всичко, което е с нея в съзнателно противене (противостоене) на Светлината.

1971 г. 030. (М. А. Й.). Сега вече не трябва да се допуска сенките на миналото да закриват хоризонта на бъдещето. Господството на волята се утвърждава здраво над всички опити на астрала да потопят съзнанието в това, с което някога е живял. „В миналото всичко е изгорено за Огнената Йога“.

1971 г. 031. (14 януари). „Каквото свържете на Земята, ще бъде свързано на небесата“. Това, което сте усвоили и знаели, в което сте вярвали, което сте събирали и осъзнали на Земята, в Тънкия Свят ще бъде вашето богатство, възможностите, които вие ще реализирате в Надземния Свят, където всичко се твори, движи се и се осъществява от мисълта. За свободата на творчеството е нужно мисълта да бъде свободна и натрупванията на въображението да са достатъчни, тоест нужен е материал, по-точно, знание, с помощта на което може да се твори в Тънкия Свят. Хората идват там с такова оскъдно въображение и отсъствие на нужните за този Свят знания, с такова неверие в живота на тези планове и отричане на всякакви възможности, че в своята неподвижност на мисленето наподобяват каменни истукани. И ако в земния свят за да мръднеш ръка или крак, трябва предварително да изпратиш мисъл, то в онзи Свят без движение в мислите е невъзможно да се движиш. Едни спят, други стоят, трети пълзят, четвърти ходят, пети летят и всичко зависи от състоянието на човека, от натрупванията или знанията, които той е събрал на Земята, а главно, от наличието на Агни. Огнят ще бъде двигателната сила на развъплътения човек, огнят, натрупан от него през живота на Земята. По този начин живеещите на Земята в плътни тела хора се разделят на разхищаващи и натрупващи Агни. Със своите действия човек натрупва или разхищава огъня. Всички негови човешки емоции и мисли събират или разхищават огън. Затова е толкова важно да се знае във всеки даден момент дали се изразходва или събира от човека неговото най-скъпоценно достояние, което той може да има и което притежава на Земята и в Световите. Агни, толкова малко забележим в земния живот, става решаващ фактор в живота на човека в Надземния Свят.

1971 г. 032. (М. А. Й.). Как се натрупва Агни? Преди всичко с контрол над мислите и сдържаност на чувствата. Състоянието на сдържани енергии трябва да

съпътства ученика в проявите на неговата дейност в течение на деня. При растеж на огъня всяка несдържаност влече след себе си разпиляване на Агни. Особено недопустимо е неударжливото пламтене. То изтощава болезнено силите. Разбира се, ученикът трябва да дава и да споделя това, което получава от Учителя. Но това даване трябва да бъде контролирано от волята и да се осъществява без всякакво нарушаване на равновесието. Безконтролното даване на запаленото сърце винаги ще се съпровожда с изтощаване на силите и болест. Това трябва твърдо да се усвои и даването да се извършва мъдро. Здравата ръка на опитния ездач съдържа буйния кон с юзда, по същия начин и „сребърната юзда на духа“ се надява на всички чувства на ученика.

1971 г. 033. (Гуру). Сдържаното отдаване или раздаване на психическата енергия е много по-ефективно и продължително по своите следствия от неударжливото. Отвореното ковчеже и прочетената книга губят своя магнетизъм на привличане и интерес към себе си. Човекът, който е опустошил своята съкровищница до дъно, губи свойствата на своя магнит и наподобява празна черупка без вътрешно съдържание. Затова думите на бърбърите са лишени от магнетичност. Празнословието се счита за порок сред тези които знаят, че словото е носител на Огъня. Ученикът съблюдава своята реч, контролирайки всяка произнесена дума.

1971 г. 034. (15 януари). Не един, а много пъти се налага да се сблъскаме с едни и същи противодействащи условия на живота. Това значи, че нещо в тях не е преодоляно и изисква от човека нарастване на неговата преодоляваща мощ. Значи неговите огънчета са слаби. От нарастването на Агни зависи характерът на кармичните условия, които го обкръжават. Достатъчно е да се израсне духом от противодействащите обстоятелства и те си отиват от живота. Няма друг път да се освободиш от тях. Иначе те като отровните дрехи на Херакъл още повече ще прилепват и ще се вкопчват в съзнанието. Както се казва, животът винаги удря по болното място, тоест по слабото място, тоест по най-незащитеното, докато то не укрепне и не се покрие с броня, защитаваща го вече от външните удари. Съдбата удря много немошните, безсилните, изтерзани от живота хора. Трябва да бъдеш силен. В процеса на еволюция на видовете оцеляват най-силните и най-приспособени за борба. При това еволюцията не се съобразява нито с живота, нито със страданията на живите форми. Всички те умират и се заменят с нови. Всички форми на живот са смъртни, но животът е безсмъртен, а също и духомонадата, около която се образуват видоизменящите се форми, които я обличат. Цялата планета е постлана с останките от телата на растенията, животните и човека, за да се постави подножието за зараждането и съществуването на нови форми на живот. Вечността на живота се заключава в постоянната смяна на неговите външни форми.

1971 г. 035. (М. А. Й.). Не трябва да жалите себе си, своето тяло и временната своя смъртна личност, затворена в него, тъй като духът на човека бива разпъван в материята, за да може по пътя на страданията и опознаването на света чрез своята външна форма да придобие опита, нужен за възход по стълбата на живота. И тялото, и личността ще умрат, но обогатена от тях със земен опит Безсмъртната Индивидуалност на човека ще продължава своя звезден път в Безпределността.

1971 г. 036. (Гуру). Всичко, което се изисква от ученика, вървящ по Пътя, се съдържа в една дума: победа. Той трябва да излезе победител от всички изпитания

и трудности на живота. При това победата се заключава не в съкрушаване на външните условия, а в победа над самия себе си. Победата над външните обстоятелства е безполезна, ако те не се съпровождат с победа вътре.

1971 г. 037. (16 януари). „Човекът е магнит“ и устремът на човека е също магнитен. Силният устрем рано или късно винаги донася желаното. Сякаш се хвърля мрежа в пространството, извличайки от него елементите, нужни за осъществяване на това, което е заложено в устрема. Когато устремът е огнен и пълнострунен, не може да няма пространствен отговор. Най-трудно от всичко е да се постигне пълнострунност на устрема, когато от съзнанието се изключва всичко, което не е съзвучно с него и което раздробява неговата монолитност. Устремът привлича и притегля от пространствения океан елементите, които са заложени вече в самия устрем. Не може да се привлече това, което не се съдържа в някаква степен в устремяващото се съзнание. Това съответства на формулата: „на имащия ще бъде дадено, а от нямащия ще бъде отнето и това, което има“. Действа неизменният Закон за съзвучието и съответствието. Залагането на нужните елементи в съзнанието е една от задачите на ученика. Учението на Живота дава щедро елементите, които са толкова нужни за насищане на устрема с необходимите свойства, привличащи от пространството ответна вибрация, но обогатена и препълнена с елементите, които са били заложени в устрема. Трябва непременно да се вложи в устрема това, към което да може да се приложи. В противен случай устремът няма да донесе желаните резултати. Събирането на такива светлоносни елементи, насищащи устрема, за привличане на все нови и нови, съзвучни на тях от пространството, може да стане съзнателен и целеустремен процес. При това са много важни пълнотата, монолитността и неразделеността на устрема. Съзнанието трябва да се намира в пълно съзвучие или хармония, в точна сънастроеност с това, към което се устремява. Много хора се възползват несъзнателно от това свойство на устрема и неговата магнитна сила, но на низшата плоскост, привличайки към себе си несвършени явления, съответстващи на техните възжелания, страсти и пороци и удовлетворяващи техните чисто земни интереси. Този закон действа също и във всички други сфери на дейност на човека, действа навсякъде: и на Земята, и в Световите. Магнитната сила на устрема е огромна и неизменна и привлича към човека възможности в съответствие с елементите, които са заложени в самия устрем.

1971 г. 038. (Гуру). Монолитността, неразделеността и пълнострунността на устрема ще бъдат гаранция за успеха. В летящия самолет, в носещия се влак, в плаващия кораб всички хора и всеки човек поотделно са подчинени на едно движение, на една цел. По същия начин и в човешкия микрокосмос, при неговото движение към далечната цел, всичко се подчинява на нейното достигане. На кораба тече разнообразен живот, изпълнен с различни интереси, задачи и работа, но корабът се движи към своята цел. Така също и в живота на човека неговите условия изискват от него една или друга работа, едно или друго изпълнение на дълга и неговото тяло изисква дрехи, храна и покрив. Много подробности влизат в живота на човека. Но всичко това, като при носещия се влак, е подчинено на целеустременото движение към напълно определена цел. Осъзнаването на единната цел, заради която човек е vyplътен на Земята, заради която живее, работи, радва се и страда, и трупата знания и опит, представлява за него най-нужната задача в неговия живот, осъзнаване и подчиняване на движението към тази цел.

1971 г. 039. (М. А. Й.). Главната движеща сила, даваща на човека нужната енергия за придвижването му по пътя към звездите, ще бъде все пак любовта към Йерархията на Светлината. Сред най-възвишените мисли, сред надеждите и стремежите, сред откритията и достиженията, сред тези и другите, сред всичко, което се случва с нас, няма да забравим за този мощен двигател на живота и за Тези, Които са ни Отворили очите за смисъла и значението на нашето пребиваване на Земята.

1971 г. 040. (17 януари). Искам да ви доведе до разбиране на Космическия Момент на планетата. Искам да внесе яснота в това, което трябва да върши всеки от вас. Цялата планета е бойно поле. Врагове са всички привърженици на стария свят, приятели – всички, които са против него. Полюсите са два. Полюс на тъмнината, полюс на стария свят начело с тези, които са въстанали срещу Светлината преди две хиляди години. Полюс на Светлината е Новият Свят и Ние сме с него. Не се смущавайте от грешките и несъвършенствата на Новия Свят. Еволюционно той е на правилен път, макар и „брашното да не е чисто в средата“, но друго няма. Центърът на тъмнината сваля забралото и се проявява. Без глава са и са обречени. Главата е унищожен, останало е това, което той е породил, което е също за унищожаване. Започнал е процесът на самоизява, разлагане, самоунищожаване и самопоглъщане на тъмнината. Ще тръгне стремително. Народите ще въстанат, разкъсвайки веригите на стария свят и победата е за тях, тъй като Ние сме с тях. Вдъхновяваме ги в тази борба и я Водим с помощта на всички, които са за Новия Свят.

1971 г. 041. (Гуру). Приемаме всички идващи под знамената на Новия Свят, без разлика в цвета на кожата, вярата и националността. Ще Събера борците за Новия Свят. „Тръбете победа“, тъй като в Тънкия Свят тя е вече факт. А болшинството от човечеството вече е там, за да се спусне по-късно в плътния свят. При огненото творчество причината се утвърждава в Надземния Свят, а следствието - в земния. Затова „тръбете победа“.

1971 г. 042. (М. А. Й.). Благо на този, който ни почита като живи, нас, заминалите от земния свят. Тогава нашият съюз е здрав. Да имаш съюзници в Надземния Свят значи да бъдеш победител в земната битка. Тъмнината с това е и силна, че нейните корени са в Тънкия Свят. Но Светлината там е по-силна от нея, но това условие изисква постоянно осъзнаване. Невидимите Светове са въвлечени в процеса на строителството на Новия Свят на Земята. Това са ваши съюзници във вашата борба за Светлина под Знамето на Владците. Тази борба е Космична. Армагедон приключи с победа и унищожаване на Княза на този свят и неговата цитадела на злото. И сега борбата е вече за утвърждаване на Новата Земя и Новото Небе в плътния свят. Ще се усили стремителността на събитията. Тъмнината се проявява за окончателното ѝ унищожаване. Благо на всички, вървящи със Светлината.

1971 г. 043. Безпределността е неизчерпаема и вървящият по пътя към нея може да се обогатява безпределно с пространствени съкровища, но в пределите на вместимост на съзнанието. Желаетият да получи повече трябва да го разширява и да го разширява непрестанно, ако иска да усили потока на получаване. То се разширява и отвътре, и отвън. Отвътре - със задълбочаване на мисленето, отвън - с придобиването на знания, способстващи именно тази задача. Не всички знания разширяват съзнанието. Тясната специалност го ограничава, затваряйки го в тесните

рамки на специалността. Науката е израснала, а специалностите са се умножили дотолкова, че е допустимо да се специализираш без ущърб за съзнанието само при условие на синтетично разбиране на науката като цяло и на това малко място в общата схема на нещата, което е отредено на дадената специалност. В противен случай специалността като малка вещ пред очите може да закрие целия хоризонт.

1971 г. 044. (Гуру). Говорейки за разширяване на съзнанието няма да забравяме и любимия занаят. Любовта към него поражда умение, което дава в резултат изумителни и неповторими художествени произведения и внася своя принос в изкуството. Поощрявайки такива майстори и поддържайки ги, държавата развива изкуството в народните недра и издига съзнанието на по-високо стъпало. Източниците на народното художествено творчество са скрити в дълбините на народните среди и изискват съзнателно и внимателно отношение към него.

1971 г. 045. (М. А. Й.). Ненаситността за получаваните знания е добра, тъй като показва огненост на устрема, но е добра само при условие че се съблюдава равновесието. То е нужно защото огнят може да изгори и неудържимото пламтене е недопустимо. Огньовете в човешкия микрокосмос се нуждаят от овладяването им и суров контрол.

1971 г. 046. (М. А. Й.). Прозираме в бъдещето чрез устремяване в него. Където е мисълта, там е и съзнанието. Пренасянето на мисълта в бъдещето е едно от условията за следване по Пътя. В настоящето има много несъвършенства, но те може да се преодолеят само в бъдещето. Затова бъдещето може да се нарече поле за реализация на достиженията. Вървете смело към бъдещето: в него е всичко.

1971 г. 047. (20 януари). Равновесието е биполярно, тоест то се запазва както при най-благоприятни и радостни стечения на обстоятелствата, така и при най-тежки. И ако на единия полюс не успеете да удържите равновесието, то и на другия то няма да бъде здраво, тъй като не може да бъде такова. Изпитанието за здравина на равновесието не отминава устремения към Светлина, тъй като без утвърждаване на това качество не можете да се издигнете по-нататък от известно стъпало. Добре е да се научите мислено да преминавате през изпитанията на двата полюса, представяйки си благоприятно стечение на обстоятелствата, а после напълно противоположното, и самия себе си като преминаващ през тях. Тогава стълкновението с тях в действителния живот ще стане такова, сякаш те вече са били в миналото и съзнанието победно е преминало през тях, запазвайки равновесието.

1971 г. 048. (М. А. Й.). Стойте като гранитна скала сред бурен океан, в непоколебимата твърдост на която се разбиват океанските вълни. И колкото и да са огромни и силни, те се разлитат на пръски в несломимата твърдост на гранита.

1971 г. 049. (Гуру). Ще се учим да проявяваме сила на духа не само тогава, когато всичко е добро и Огненото Водачество – явно, но и тогава, когато тъмната глутница е обградила и вилнее наоколо, и хоризонтът на бъдещето е закрит от облаци. Проверката на огньовете на духа за устойчивост ще съпътства ученика до тогава, докато пламъкът на духа не се утвърди в него здраво и не стане завинаги неугасим.

1971 г. 050. (М. А. Й.). Вярa докрай, независимо от всичко и въпреки всичко, е крачка на отсъдения победител. Майя може да създаде ярка измамна очевидност, пресичаща пътя. Но преодоляващият дух ще каже: „Майя, отстъпи! Зная

своя път, знаей накъде и към Кого вървя, не можеш да ми преградиш предназначения път“.

1971 г. 051. (Гуру). Вярата е могъща сила, отваряща всички врати. Ако „устреъмът“ е ключ за всички врати“, то двигателната сила на устрема е вярата, непоколебимата вяра във възможността на това, към което се устремява сърцето. Майя е враг на вярата и постоянен неин противник. Основите са дадени, за да бъде фундаментът на вярата непоколебим и здрав. Майя няма да дръзне против Основите. Утвърждавайте огнено и повторно Основите в своето сърце, ако искате вярата да остава нерушима.

1971 г. 052. (23 януари). Ще събираме находчиво всички знаци. Това ще изостри много зоркостта и готовността. Малко е да се изпрати знак, той трябва и да се забележи. Хората обикновено са така заети със своето и със себе си, че вече не им остава време за най-нужното. Да се уловят знаците изисква цялото внимание и цялото съзнание, и трябва да се отдалечите от себе си. Много пъти се налага да се повтаря, че формулата „отвърни се от себе си“ остава условието, без което възприемането на пространствените пратки е невъзможно.

1971 г. 053. (М. А. Й.). Ние придаваме много голямо значение на сънищата. Това е общуване с Тънкия Свят и всеки особен сън има свое значение и може да се разглежда като даван знак. Твърде малко са способни да приемат пространствените пратки в пълно съзнание, но сънищата са достъпни почти за всички. И ако преди лягане за сън съзнанието се настройва на съзвучна вълна, то и сънищата придобиват особено значение и съдържание.

1971 г. 054. (Гуру). Тези, които са Набелязани от Нас за съвместна работа, остават през цялото бъдещо време в Нашите планове, ако разбира се запазят устремността и предаността. Мнозина считат, че смъртта може да влияе на взаимоотношенията, но така правят тези, които вярват в нея и са забравили, че смъртта е потъпкана и че тя не може да наруши Сребърната Нишка на духа. Нека сърцето да подскаже, че невидимото може да стане по-реално от видимостта на плътната очевидност и че преградите и ограниченията на усещането на огнената действителност се съдържат в нашето съзнание.

1971 г. 055. (24 януари). Свободната воля се дава на човека не за да я отдава на други хора. Но предаването на съзнанието по Йерархията не е отказ от свободната воля. Толкова по-недопустимо е да се попада под влиянието на обикновени хора и да им се позволява да въздействат на волята и да я потискат.

1971 г. 056. (Гуру). След нощта идва ден, след бурята – слънце. По съгъстването и напрежението на тъмнината над планетата може да се съди за Светлината на бъдещето, отсъдено на хората. Законът за противоположностите управлява света. Сиянието на Новото Небе над Новата преобразена Земя ще засенчи паметта за миналото. Радостта за Съкровено е достижение на сърцето.

1971 г. 057. (26 януари). Какво да се чака? Трябва да се действа Как? Утвърждавайки властта над себе си и своята самосветимост. Това ще бъде внасяне на своя дял в Чашата на Общото Благо. И това е много важно за поддържането на планетната мрежа на Светлината. Тя крепи света. Може да се порадваме на всяка нишка Светлина, протегната от някого към някого, тъй като мрежата се разширява.

1971 г. 058. (Гуру). Можете да си представите благите въздействия на човешките творения, създадени от ръце излъчващи Светлина. Тези наслоения са

много здрави и съпровождат тези творения през цялото време на тяхното съществуване. Правилно някои предмети са наричани свещени. Но представата за благата аура на светлоносните предмети трябва да се разшири. Предметите на изкуството, наситени с красота, носят тези благодетелни излъчвания в себе си, тъй като Красотата, Хармонията и Светлината са неотделими едно от друго явления. В това отношение значението на изкуството е много дълбоко, тъй като то носи на хората Светлина. За огромното значение на изкуствата ще се наложи да се каже още много. Съзнанието на народа няма да се издигне до нужната висота, ако изкуството не влезе в неговия живот и не стане една от основите за преобразяване на човешката същност.

1971 г. 059. (27 януари). Ще държим Лика на Учителя постоянно в своето сърце. Защо е нужно постоянно? За да се оградим от тъмните. Образът служи като защита от тъмните, те тогава не смеят да се доближат. Мисленето за миналите грешки и съсредоточаването върху тях създават канали за приближаване на тъмните. Миналото се изгаря безвъзвратно. Изгаря се всичко, което е от тъмнината. Препрочитането на писмата на Майката на Агни Йога е съприкосновение с нея.

1971 г. 060. И все пак колкото и да е силен натискът на тъмните, той трябва да се издържи, тъй като няма друг изход. И денем, и особено нощем, ако не са взети мерки за предпазване, те се стараят да угасят огнищата Светлина, подхвърляйки най-смуцаващи измислици. Те прекрасно знаят на кои именно слабости трябва да окажат своето въздействие. И всичко, което не е изживяно вътре, може да бъде подложено на нежелано влияние. И само съвършено очистеното сърце има имунитет, макар и на него да му е тежко да отразява вълните на тъмнината. Трябва здраво да се въоръжите за противостояне на натиска на тъмните.

1971 г. 061. (Гуру). Подвигът на носенето на Светлина е труден, тъй като изисква разход на сърдечна енергия, тоест Агни. Труден е защото тъмнината е обвила Земята и никак не е лесно да се възстановява загубената енергия. Но да заболее от преразход на психическа енергия е лесно и просто. Трябва да бъдете много предпазливи при отдаването на енергия, за да не се обезсилите, отдавайки над законната мярка. Още веднъж напомням за Рамакришна, разкъсан психически от своите почитатели и поклонници.

1971 г. 062. (М. А. Й.). Колкото по-свръхлична е мисълта, толкова по-малко са възможните грешки в нея. Колкото по-заразена е мисълта със себелюбие и егоизъм, толкова повече заблуди има в нея. Затова Заветът „отвърни се от себе си“ преди всичко се прилага към мислите. Да бъдеш самия себе си не означава да влачиш навсякъде и да натрапваш на другите своите горести, скърби и преживявания. Хората много обичат психически да се възлагат на другите и да ги натоварват неизмеримо със своите тежести. Тези свойства са недопустими в ученика. Не допускаме близко възлагащите се. Но много високо ценим всяка внимателност и загриженост за това, да не обременят. Винаги допускаме разбралите какво е това внимателност по отношение на Висшето.

1971 г. 063. (Гуру). Всяко отричане обикновено предизвиква противодействие, особено отричането на идеи. Но ако даже невярната идея се разшири до нейната противоположност, то разширената и правилна представа ще покрие със себе си първоначалната невярност. По такъв начин не отричането, а

именно утвърждаването може да внесе своя съзидателен коректив и да даде на идеята правилно разбиране.

1971 г. 064. (28 януари). Радостта от битието се обуславя от връзката с Йерархията. Дори своя кръст може да се носи с радост, ако е силна връзката. Особените свойства на Тънкия и Огнения Светове се пренасят в плътния свят. В това се състои сливането на световите и всичките три свята се сливат и обединяват в съзнанието на човека. В действителност те са неразделими. Разделението се е получило при потапянето на човека в материята на физическия свят. Имало е време - и това е било много отдавна - когато човекът, бидейки в тяло, е живял в мир в земния свят и в Надземния Свят. Вратата към Тънкия Свят е била отворена. И ето, че отново настъпва време за сближаване на разделените светове. Разбира се, това обединение ще измени коренно целия живот на човека. Даже простото приемане на вярата за съществуването на Надземния Свят променя съзнанието на човека. Едностранчивото съзнание, стоейки на един крак, не може да се издигне по Стълбата на Светлината.

1971 г. 065. Изпраща се Лъч на щастие. Той трябва да бъде приет, тоест да се отвори сърцето за него. Съзнанието трябва да се издигне до него, устремявайки се към него. Напразно ще чука той в затвореното от недоверие или съмнение сърце. Отворете се за Лъча.

1971 г. 066. (Гуру). Как да ни посрещнете? Със сиянието на сърцето, с неговите огньове. Угасналото сърце няма да усети нищо. Пазете огньовете на сърцето над всичко. С тях ще преминете в бъдещето и ще го посрещнете достойно, в пълно съзнание и разбиране.

1971 г. 067. (29 януари). Възможно е не само да се отвори сърцето за очакваната радост, но може отрано да започнете и да я утвърждавате в сърцето си помнейки, че съзнанието на човека е лаборатория за всички усещания. Това и ще бъде победа над външните условия, не даващи никакъв повод за радост. Човекът е господар в своя микрокосмос и затова той може да предизвиква вътре в себе си всякакви усещания, независимо от това, което е вън. Това ще бъде вече не само овладяване на своите чувства, но и управляването им и творчество в сферата на усещанията на съзнанието. Доколко може да бъде мощно то не е трудно да се съди по това, че изгаряните на клада първи християни с просветлено лице и възторг са пеели свещени химни, без изобщо да усещат болка. Обикновените чувства са за обикновените хора и в обикновените условия на живот. Но разгорещеният в боя войник по време на атака не чувства полученото раняване, понякога даже силно. Много неща не се усещат от човека в моменти на особен подем. Някои йоги със съзнателно усилие на волята могат да се заставят да не чувстват болка. Ходенето по разпалени въглени, седенето на снега само по риза са все от същата тази област на победа над обикновените условия на плътния свят. Важно е да се разбере, че човекът е лаборатория за всички усещания.

1971 г. 068. (Гуру). Преподаният, разбран и усвоен урок обикновено не се повтаря отново. Затова е много важно да можете да виждате какво именно носи в себе си едно или друго явление, засягащо вашия живот. Идваме на Земята за усвояване на поредните уроци на живота и натрупване на опит. Земното съществуване няма друга цел.

1971 г. 069. (1 февруари). Сега, за да задържим връзката, се изисква напрежение на всички сили. В света бушува хаос и съзнанието се раздира от антагонистичните токове на пространството. Тъмните се възползват от планетното равновесие, подбуждайки хората към безумие и разрушителни действия. Може да се устои, но държейки се с всички сили за Нас. Устремът не трябва да се прекъсва. Не трябва да бъдете разсейвани от земната суета. Трябва да бъдем постоянно и неотделимо заедно. Трябва да оставите обичайното мислене! “Дръжте се за Мен здраво всяка минута, при всяка крачка”.

1971 г. 070. (Гуру). Нима Учителят Отдава на ученика всичко, което Той Знае? Не, Той винаги се Съобразява с вместимостта на неговото съзнание и другите свойства на характера. И нима ръководителят излага всичко, което има? И нима животът не ви е научил колко внимателни трябва да бъдете при отдаване на знанията?

1971 г. 071. (2 февруари). От една страна е младенческият материализъм отричащ всичко, което е над ограниченото му разбиране, от друга – чудовищно суеверие, мракобесие, магьосничество и най-вредни форми на магия и служене на тъмнината. Какви още признаци на суеверие трябва да се търсят, за да се убедят в трагичното положение на човечеството? Военни средства за масово унищожаване, отравяне с химически и бактериологични оръжия, страшно разпространение на наркомания във всички разновидности, алкохолизъм, замърсяване на водоемите, унищожаване на горите и животните, птиците и рибите - сякаш човечеството е обезумяло в стремежа си да унищожи себе си и всичко живо на планетата. Какви още доказателства са нужни, за да се повярва в древното пророчество за страшното време на Кали Юга! Към всичко това може да се добави още много от ставащото сега на Земята. Но и без добавяне е ясно едно: че така не може да се продължава по-нататък, ако хората искат да оцелеят. Иначе край на Кали Юга може действително да се превърне в край.

1971 г. 072. (Гуру). Не трябва да се откъсвате от Фокуса на Светлината даже за кратко време. Времето е такова: време на необикновено съгъстяване на тъмнината и време на особени възможности. Решават се съдбите на хората. Благо на тези, които знаят за значението на момента и държат здраво връзката с Йерархията на Светлината.

1971 г. 073. (3 февруари). Не трябва да се смесват противоречията с противоположностите. Противоречията се отричат едно друго, противоположностите се утвърждават. Няма ден без нощ и северен полюс без южен - това са противоположности. Но противоречията не утвърждават нищо. Те се разрушават едно друго и преди всичко – съзнанието, в което процъфтяват. Така старият свят се състои от необоримите противоречия, които подриват неговата основа. Противоположностите са части от едно цяло. Противоречията са антагонистични и непримирими начала. Не може да се примири чудовищното богатство с безизходната бедност или благосъстоянието - с унищожаването на животинския и растителния свят. Твърде много противоречия има сега в живота на хората. И, ако не бъдат унищожени, те ще предизвикат взрив и ще унищожат всички постижения на човечеството. Хармоничното сливане на противоположностите стои в основата на строителството на живота, съткновението на противоречията, обратно, поражда само разрушение. Студът на зимата се сменя с топлината на

настъпващото лято и богатите дарове на земните плодове. Решението на живота е в хармоничното съчетаване на противоположностите, а не в стълкновението и борбата на непримиримите противоречия.

1971 г. 074. (М. А. Й.). Противоположностите, възникващи в съзнанието, могат да се приветстват: те го обогатяват. Но противоречията трябва незабавно да се изхвърлят навън, тъй като те внасят елементи на разложението. Домът, разделен в себе си, няма да устои. Няма да устои и съзнанието, раздирано от противоречия. Вътрешната хармония и мир са постижими само тогава, когато съзнанието на човека се е освободило от противоречията.

1971 г. 075. (Гуру). Погледнете как хармонично се съчетават цветовете, сенките и светлината във всяка успешна картина! Но ако вместо това съзвучие на тоновете се внесе разрушителен дисонанс, тоест се допусне тяхното противоречие и несъгласуваност, картината ще се превърне в цапаница. Така може да се види, че съгласуваността на противоположностите лежи също и в основата на всяко творчество.

1971 г. 076. (4 февруари). И най-ярките знаци и най-поразяващите свидетелства ще останат без последствия ако съмнението, отричането и недоверието помрачават съзнанието. Нежелаещият да види и невярващият няма да види нищо. Човешкият приемник е много чувствителен към мисълта и ако се е промъкнало недоверие или отричане, способността за възприемане може да бъде убита. Психическата енергия изисква не отричане, а утвърждаване.

1971 г. 077. (М. А. Й.). Няма да забравим най-главното условие за победата: независимо от всичко да се продължава неотклонно движението по пътя. Всичко: и способстващото, и пречатващото са само вехи по пътя. Нищо не може да спре устремения дух, ако е осъзнато необратимо, че всички явления, възникващи в обвивките, са временни и преходни, а самите обвивки – смъртни, но духът е безсмъртен и нищо, освен него самия, не може да спре движението му по пътя в Безпределността.

1971 г. 078. (Гуру). Не трябва да се поставя ритъмът на постъпателното движение на съзнанието в зависимост от едни или други възприятия, сънища или знаци, ако те носят задържащ характер и не са съзвучни с личните желания и настроения. Много може да се случи. Решението да се върви напред трябва да бъде окончателно и необратимо.

1971 г. 079. (5 февруари). Колко усилия трябва да се положат, за да се постигнат забележими успехи в областта на концентрацията на вниманието върху някакъв предмет. Но простото чувство на любов позволява да се съсредоточава вниманието върху всеки предмет, явление или човек без всякакво усилие. При това всичко се извършва със силата на сърдечната енергия. Ето защо Ние Казваме, че любовта е най-краткият път към най-трудните достижения. Колко самоотвержени подвизи са били извършени със силата на чувството на любов. Да се удържа постоянно Ликът на Учителя пред своя мислен поглед е необичайно трудно, но при наличието на любов това става лесно, естествено и просто. И ако още не ви се е удало да го постигнете, трябва чувството на любов към Учителя на Светлината да се засили.

1971 г. 080. (М. А. Й.). Любовта обединява сърцето, съзнанието и мисълта. Бидейки явление от свръхличен порядък, любовта не познава плътните

ограничения и усеща далечните, но близки извън зависимостта на времето, разстоянията и другите условия. Любовта пристъпва даже границите на смъртта и надживява вековете. Хората мислят малко за това най-чудесно чувство и малко се ползват съзнателно от нейната сила. Всяко чувство в основата си е безпределно, безпределно е и чувството на любов, тоест то може да бъде отглеждано и засилвано над всички ограничения. Говори се за самоотвержената и свободна от себелюбие любов. Тъй като противоположният ѝ полюс, егоистичната любов, свързва съзнанието и изисква всичко за себе си. В своите крайни прояви тя е като задушавачи вериги. Тя с стреми да взема, докато в същото време истинската любов се стреми да отдаде и да принесе даровете на своето сърце на този, когото обича. Трябва твърдо да се запомни Заветът на Владиката: “Обичайте Ме и ще удвоите силата”.

1971 г. 081. (Гуру). Ако се отхвърли временността на плътното обкръжение и се помисли за това, че нишките, свързващи с Йерархията на Светлината, са опънати над това обкръжение, то ще бъде лесно, радостно и светло да се чака обещаното. Помрачава не очакването, а привидната безизходица на плътните условия и мрака, обкръжаващ Земята. Но бъдещето е отсъдено неотменимо и на Земята е отсъдена не тъмнина, а Светлина.

1971 г. 082. (6 февруари). Побързай и преди всичко – в мислите си. След мислите ще тръгне плътното тяло и всички негови обвивки. Магнетизмът на мисълта се заключава в това, че тя тегли след себе си всички проводници. Притеглянето е мощно. Любовта се утвърждава и доказва с действия. В действията е скрит плодът на стремежите.

1971 г. 083. Явното сътрудничество с Тънкия Свят ще отвори нова страница в живота на човечеството. В това отношение Сведенборг може да се счита за предтеча. Той даде нагледен пример, и то при широко оповестяване, за възможностите за общуване с развъплътените или така наречените умрели. Цялата беда е в това, че низшите духове от низшите слоеве на астрала се стремят силно към общуване, което е много опасно и недопустимо. Съединяването на световите ще бъде допуснато след очистване на низшите слоеве. Очистената аура на Земята и освобождаването на планетата от тъмните поробители ще направят това общуване безопасно и естествено.

1971 г. 084. (М. А. Й.). Непрекъснатостта на живота и веригите от причинности показват, че връзките, установени между духовете в миналото, продължават да съществуват в настоящето и набелязват неизбежността на контактите в бъдеще. Добре е когато тези връзки са благи. Новите връзки трябва да се установяват много предпазливо, „не допускайки до сърцето минавачи“. Добре е да се преминава в Тънкия Свят знаейки, че там могат да се срещнат приятели. Не говоря вече за йерархическите връзки, които откриват пред човека особени възможности. Който към когото върви, той с него и ще пребъде. Добре е да се внесат в този устрем елементи на съзнателност. Възможностите на Тънкия Свят се обуславят от устрема.

1971 г. 085. (Гуру). Често питат: „Защо не се намалява и не се ограничава обременяването на духа с обстоятелства?“ Единствено заради това натискът надолу да помага на духа да се издигне нагоре. Иначе как ще се издигне. Благополучието и безгрижното съществуване увеличат човека в своята орбита и го държат там така

здро̀во, че за никакъ̀в подѐм не се налага да се мисли. Но под налягане и нагнетяване се разгаря пламъ̀кът на духа и движението отно̀во става въз̀можно.

1971 г. 086. (7 февруари). При Адепта състоянието на обвивките в значителна степен зависи от съзнанието, а при обикновения човек – обратно. Но между тези две крайности има много междинни стъпала. Ученикът се стреми към овладяване на своите проводници. Особено нарушава властта над тях болестта като явен израз на разновесие и дисхармония. Но това е при обичайното отношение към нея. Но се случва и така, че болестта отслабва плътната обвивка и духът се усилва за сметка на тялото. Именно затова разбралите това са наричали болестта „Посещение на Господа“. Трябва да̀же да се бо̀ледува с умение. Изтънченият организъм не може да издържи земните бури без последствия. И все пак при всички условия трябва да се борите с болестта и да не допускате физическото безсилие да угасява огньовете на духа. Духът е над всичко. И макар да му е дадена „власт над всяка плът“ и преди всичко над своята собствена, но волята трябва да овладее тази власт, съзнателно, стъпка по стъпка встъпвайки в своите права.

1971 г. 087. (Гуру). Ние вървахме през живота знаейки много, което не знаеха да̀же нашите близки. Така вървете и вие. А тези, които са нао̀коло, не знаят много от това, което знаете вие. Отговорността за знанието не е лека, тъй като налага много задължения; тези правила не са човешки, а надземни и затова нарушаването им е недопустимо. Подчинявайки се на неписаните закони на духа, незнайно за въ̀ншния свят и обкръжаващите човек се издига в тези сфери, отвъ̀д пределите на които изчезват ограниченията на земния свят.

1971 г. 088. (8 февруари). Настъпването на Ерата на Огъня ще бъде стремително и в такава форма, че ще бъдат пометени всички човешки прегради. Хората са безсилни пред мощното течение на еволюцията. Могъщият еволюционен поток се стреми по своя път, а всички противодействия и насрѐщни струи в него могат да се оприличат на малък водовъртеж в неговата носеща се към бъдещето повърхност. Нима те могат да спрат това космическо движение! А Ние на свой ред Предупреждаваме: който не иска да бъде изхвърлен въ̀в вид на космически боклук, встрани от потока на еволюцията, трябва да се устреми и да се движи заедно с този поток.

1971 г. 089. (М. А. Й.). Ние виждаме в бъдещето дотолкова, доколкото сме устремени към него. Но съзнанието, което е устремено в миналото, няма достъп до бъдещето. В дадения случай под минало се разбира малкия свят на личните преживявания на себелюбието, привързващи човека с неговата призрачна личност и към това, което я обкръжава през живота в тяло. Но миналото може да бъде прекрасни стъпала за духа, отбелязани с подвиг и героични деяния. Но дори тогава не трябва да се спирате на тях твърде дълго. Човекът живее заради бъдещето и бъдещето е двигателят на живота.

1971 г. 090. (Гуру). Понякога е полезно да се попитате какво хубаво е направено в живота и с какво и как е украсил питаният своя земен дом, своята планета и нейната аура. Всичко е запечатано неизгладимо в свитъците на Акаша. Рисунката на духа може да бъде прекрасна, но може да бъде страшна и тъмна. Какво сте направили вие, за да украсите Земята?

1971 г. 091. (11 февруари). Както възприемате явленията от обикновения живот, така възприемайте и необикновеността на настъпващото време, без да губите

равновесие и без да се поразявате. Само при това условие е възможно да удържите връзката с Нас. Иначе всичко ще се разстрои в хаоса от преживявания. Те не са нужни, но е нужно пълно спокойствие и разбиране на ставащото. Случва се това, заради което Ние Сме се Готвили дълго време и Сме Чакали столетия. Всички Сили на Светлината са напрегнати до предела. Трябва да оставите всички лични мисли, за да бъдете изцяло и неразделно с Нас.

1971 г. 092. (М. А. Й.). Всички енергии на Йерархията на Светлината са устремени към постигане на последната победа и утвърждаване на първенството и превъзходството им вече в плътния свят. И вашата задача за текущия ден е да оставите личното мислене и да се присъедините към Йерархията на Светлината в Нейните усилия да утвърди Светлината на Земята. Ще бъдат предприети крайни мерки за съкрушаване на тъмнината и всички противоборстващи на Светлината. Настъпва небивало време.

1971 г. 093. (Гуру). Можете да се влачите на опашката на събитията, а можете и да летите преди тях. Ние предпочитаме полета „преди циклона“. И тези, които искат да бъдат с нас, не трябва да изостават. Да се остане в личния кокошарник в това страшно време е подобно на смърт.

1971 г. 094. (13 февруари). Неизживяната на Земята карма се изживява в Тънкия Свят. Затова е по-добре да се освободите от нея в условията на плътния свят и да навлезете в Надземното пребиваване без товар. От тази гледна точка думите „колкото по-зле, толкова по-добре“ стават разбираеми, тъй като трудният и изпълнен с най-тежки изпитания живот означава заплащане по старите сметки. Неосъждането и прощаването на тези хора, които са ви причинили зло и страдания, не е нищо друго, освен освобождаване на себе си от кармичната връзка с тях и свобода от тях в Тънкия Свят. По-добре там да срещнете приятели, отколкото врагове или безжалостни кредитори. Трябва да се знае, че освен всичко друго всяко петно кал върху аурата служи като захватка или цел за тъмните нападки и дава право на тъмните да считат, че стопанинът на неочистената аура е плод от едно и също поле с тях.

1971 г. 095. (М. А. Й.). Много трудно е да се държи психическата връзка, но все пак трябва да бъде направено нещо в това направление. И ако това не стане, значи няма и разбиране на дълбочината и отговорността на момента. Кой ще ни помага със своя цялостен и неразделен устрем, ако не тези, които се считат за близки? Този, който претендира за особена близост, споделя и нашите трудности и ги споделя не на думи, а на дело.

1971 г. 096. (14 февруари). И все пак след всички стремежи, след всички изпитания и книги трябва да се търси в себе си, тъй като „Царството Божие е вътре във вас“. Така Алфата и Омегата на всички духовни търсения остава самият човек. Бидейки микрокосмос в себе си, той отразява и съдържа в себе си Макрокосмоса в миниатюра и съдържа в себе си всичко. Това всичко се намира в него в латентно състояние и цялата еволюция на духа във всичките ѝ форми не е нищо друго, освен постоянно разкриване на скритите в него свойства. Пътят за проява на вътрешната същност на човека се изминава последователно и постепенно. Човек се възплъщава във все нови и нови форми, придобивайки по време на пребиваването си в тях все нови и нови свойства и способности, и завинаги ги запечатва в своята Чаша, хранилището на всички негови достижения. Този път на растеж и развитие, по-точно на разкриване, няма край и няма предел за растежа на могъществото на духа. Било е

Казано на хората: „Вие сте богове“. Но смисълът на тези думи е достигнал до съзнанието само на малцина. Хората са предпочели да се считат за „раби Божии“, пропивайки се с психологията на робството, независимо от това, че са били наречени „синове Божии“. Видимо доброволното унижение на духа е оправдавало в техните собствени очи тяхното двуногo поведение. Но от огнената действителност не може да се избяга и пътят остава отворен: или да се издигате към сияйните върхове на духа или да се търкаляте към бездната.

1971 г. 097. (М. А. Й.). Когато личността е заета със своите лични преживявания, духом можете да се издигнете над нея, оставяйки я долу и издигайки се да се докоснете до съкровищницата на пространствената мисъл. Във великото пространство няма място за малката личност, затъваща в плътно-земните миражи на Майя. Сънищата на земната Майя са кратки. Нищо не може да продължи извън пределите на малкия и ограничен кръг на земните прояви. Но мисълта може да се устреми над тях и в този полет да привлича към себе си нови елементи, лежащи вече извън орбитата на земния кръг. И прокаралият „най-дългата линия“ ще се окаже победител на земната Майя.

1971 г. 098. (Гуру). Много характерно е да се отбележи, че в ученика през цялото време се води яростна борба между плътната очевидност и устрема към правдата на огнената действителност. Ако побеждава първата, той се потапя в мрачините на безизходицата, ако - втората, пламенните мисли го изпълват и понасят на своите крила в бъдещето, вече не свързани с всички ограничения на настоящето. Учителят Заповяда бъдещето като поле за реализация на всички достижения. Какво от това, ако нашите мечти, очаквания и надежди не се осъществяват в настоящето? Бъдещето остава за нас и никой не може да ни го отнеме. А в бъдещето всичко е възможно и всичко е постижимо, и бъдещето ни принадлежи. И ако нещо не се е осъществило сега, това значи, че то неизменно ще се осъществи в бъдещето, в такива или други условия, в този свят или в друг.

1971 г. 099. Изходът нагоре е свободен винаги над всички натрупвания и постройки на миналото. Всичко строим сами и сами можем да го разрушим. Човекът е господар в своя вътрешен свят. Даже Нас приема и отхвърля по своя воля. В това е неговата власт, и благословия, и проклятие, и свобода, и робство. Възможностите на човека са двуполусни и във всяка се крие нейната противоположност. Възможно е да видиш безкрайната Светлина, както и бездната на безпросветната тъмнина. Може да вървиш нагоре или да се пързалиш към пропастта. Биполярното съзнание е отворено за възможностите и на Светлината, и тъмнината. И изборът е свободен.

1971 г. 100. (15 февруари). Не сте забравени и не сте изоставени, а сте предоставени за известно време на собствените си сили, за да укрепнат те и да придобият още по-голяма твърдост за противостоеене на потока от противни явления. На това може да се помогне ако се утвърждава своето съзнание непоколебимо върху Основите. Преминава и ще премине всичко, но Основите ще останат нерушими завинаги. На тях може да се строи. Домът на духа, издигнат върху Основите, ще устои против земните вихри. До него няма да се докосне печалната участ на дома, разделен в себе си. Основите не познават нито разделение, нито противоречия, тъй като монолитната цялост е тяхно неизменно свойство. Променят се човешките теории, мислене, представи за нещата и всевъзможни заблуди, но Основите са неизменни. Съкровеното Знание е построено върху тях и затова представлява аспект

на вечната Истина, не преминаваща във вековете. И на въпроса: “Какво е Истината?” може да се отговори: “Истината е представа за обкръжаващия човека свят, построена върху Основите”. Във всички велики религии и философии могат да бъдат намерени фрагменти от тези Основи, но само фрагменти, тъй като цялата Истина не се вмества в съзнанието на човека. За Планетните Духове тя е достъпна в размери непостижими за човешкия ум, но дори и за Тях - не докрай, тъй като Истината е безпределна и се разкрива постоянно даже пред Великите Познали безпределната своя същност в еволюционното течение на космическия живот. Но нейните Основи остават неизменни за всички времена. Всеки може спокойно да строи дома на своя дух върху тях.

1971 г. 101. (М. А. Й.). Ето, че не са се осъществили никакви очаквания, обещания или думи. Какво се е променило в действителност? Нищо. Само трябва да преразгледате някои свои мислени постройки и надежди. Домът на духа не трябва да се строи върху зависимостта от външните явления. Външните явления не са основи. Всичко външно се променя непрестанно. Но Владиката е неизменен.

1971 г. 102. (Гуру). Истинският ученик се стреми да насити аурата на планетата с Красота. И той я насища или със своите ръкотворни дела, плодове на своето творчество, или с мислени образи на Красотата. И всеки може нелицеприятно и сурово да се попита какво е направил в това дело по украсяване на земната градина. Никакви оправдания нямат значение, тъй като колкото и неблагоприятно да са се стекли обстоятелствата на живота, никой и нищо не е в състояние да забрани на човека да мисли. Затова отговорът на този въпрос трябва да бъде достоен.

1971 г. 103. (17 февруари). Може да има очевидност и на плътния, и на Тънкия светове. Тънката очевидност може да не съществува за земното съзнание, но и обратно. Двете очевидности трябва да се сливат в съзнанието хармонично. Огнената действителност е над тях. Двете очевидности, бидейки порождения на Майя на двата свята, не могат да претендират за признаването им за действителност. И все пак с тях не може да не се съобразявате, тъй като човекът, не познаващ действителността, живее в тях и с тях. Очевидността на земния свят е твърде реална. Тя не може да се отрича, тъй като съществува. Но ученикът трябва да се научи от жизнения опит да разбира нейната преходна природа и да знае, че тя не е нищо друго, освен Майя. Духът, утвърдил се върху Основите, трябва да прозира именно самата същност на Майя. Основите не са Майя, те са здрав фундамент за построяването на дома на духа. Те са непреходни и не зависят от Маите на двата свята. В каквато и обвивка или тяло да се намира човекът, Основите остават непоколебими. Йерархията на Светлината не е Майя, а огнена действителност. Отхвърлил плътното тяло, напредналият ученик вижда ясно цялата преходна природа на земното съществуване и е подготвен да не се изкушава от илюзиите на Тънкия Свят. Царството на Светлината не е от този свят. То не е и от астралния свят, а от по-високо. Задачата на ученика е да се издигне над илюзиите на всички светове, в каквато и обвивка да се намира и да се докосне до действителността на Висшите Светове.

1971 г. 104. (Гуру). Без вяра не може, но какво всъщност е вярата? Вярата е предчувствие и предусещане на огнената действителност и двигател на духа към нейните върхове. Вехите по пътя към нейното разбиране се Разставят от Учителя, набелязвайки възлите от събития, имащи особено значение както в живота на ученика, така и в течението на световните събития. Хората, отсъдени на сроковете,

зависят от тях. Заедно с утвърждаването на срока чудесното навлиза в живота на тези, които са проявили своята вяроност до края, независимо от ярката очевидност на земната Майя. Наистина такава вяра движи духа и го приближава към Йерархията на Светлината. Владиката е Казал, че ще Дойде. Повярвалият на Думите на Владиката ще види и ще се докосне до Светлината.

1971 г. 105. (М. А. Й.). Не е лесно и не е просто да се разкъса веригата на плътната очевидност. Тъй като при това трябва да се запази цялата зоркост, цялата находчивост, цялата твърдост и умение да се стои здраво на крака на Земята. Уравновесяването на тези противоположности в съзнанието е особено сложно и не е по силите на обикновеното мислене. Но този, който е направил Основите на Учението на Светлината свой живот и се е утвърдил здраво върху тях, той може да разреши правилно и тази най-трудна дилема.

1971 г. 106. (18 февруари). В съвременната художествена литература елементът време е загубил своето минало значение. И ако авторът засяга миналото, то влиза в настоящето като сега съществуваща част, тоест миналото съществува в настоящето. Характерна е също и многоплановостта на действието, когато то засяга и другите светове и Тънкият Свят взема участие при равни права с плътния. Литературата на бъдещето ще се освободи от властта на плътния свят и неговото изключително значение. Действието ще бъде описвано в цялата му пълнота на извънвременността и връзката му с другите светове. Сега малко мислят за това какво участие взема мисълта, а следователно и мисленият свят в човешкия живот. Но скоро ще разберат и мисълта и нейните творения ще вземат явно и неотречимо участие във всички действия на човека. Фотографирането на излъчванията на човешкия организъм ще покаже значението на мислите и емоциите и накрая мислеобразите ще бъдат достъпни за високочувствителната лента. Сферата на видимост ще се разшири и Тънкият Свят ще влезе в съзнанието на човека като научно призната реалност.

1971 г. 107. (М. А. Й.). В земния свят на Учителя са нужни силни и предани ученици, за да творят Неговата Воля. Желаети има много: и преминаващи, и интересувачи се от Учението, и читатели, и даже почитатели, но помощниците и изпълнителите на Неговата Воля са извънредно малко. Вярно, налага се, и то често, да се действа чрез обикновените хора, но разходът на енергия е огромен. Нужни са близки изпълнители, непоколебимо утвърдили се върху Владиката. Но те са толкова малко и невинаги условията им позволяват да проявят своите сили. Ще считаме, че докато външните обстоятелства не допускат това, може да се натрупват сили и знания, и опит, за да бъдете в пълна готовност, когато удари часът. И когато се раздаде Зовът, не трябва да се забавите.

1971 г. 108. (Гуру). За значението на човека и неговата ценност за еволюцията може да се съди по наследството, което той е оставил на бъдещото потомство. При това се оказва, че не това, което той е ял или пил, и в което се е обличал, или какво е било неговото материално благополучие, бил ли е той здрав или болен, щастлив или нещастен, с една дума, всичко, което е съставлявало неговия личен живот има значение, а това, което човек оставя след себе си на хората за тяхно ползване, за насищане на тяхното съзнание с храна на духа, е ценно и значимо. В това е огромната ценност на произведенията на изкуството и ръкописите, съдържащи бисери, грижливо и внимателно събрани от съкровищницата на пространствената мисъл. Благо на творците и благо на събирачите на истински

ценности на духа, хранещи света. Прекрасният облик на духа, оставен от човека след себе си на Земята, служи като украшение за земната градина. Прекрасната, обмислена, прочувствана, ясно оформена и съзнателно изпратена в пространството, но не записана мисъл има също такова значение, както и зафиксиранията на хартия, тъй като е достъпна за възприемане от чувствителния дух.

1971 г. 109. (М. А. Й.). Правилно мислите за Тези, Които са по-високо от вас, че Те Могат да се нуждаят от вашата помощ когато се Намират в крайно напрежение, на предела на изчерпаност на силите. И вашата подкрепа може да бъде много съществена и нужна, тъй като понякога само една капка може да препълни налятатата до ръба Чаша. Но всички идват, за да вземат. И са толкова редки тези малцина, идващи за да отдадат своите сили и да ги обединят с Носещите върху Себе Си непосилното земно Бreme. Благо на тях, отдаващите своите сили за построяването на Великото Бъдеще. Това са истинските помощници и сътрудници на Светлината.

1971 г. 110. (Гуру). В Учението твърде много се говори за сътрудничество с Йерархията на Светлината, но колко едностранчиво се разбира това сътрудничество! Считат, че то се заключава в това да вземат постоянно и да поглъщат без мярка скъпоценната Огнена Мощ на Йерарха. Така и подхожда болшинството. Така почитателите са разкъсали Рамакришна. Много, много пъти сте усещали и вие крайна изчерпаност на силите при съприкосновение с тези, които считаха себе си за последователи на Учението. Ценим идващите и донасящи своя дар в Чашата на Общото Благо. Те могат да получат по право, тъй като са принесли своите дарове. Също и при Общуването е много важно да се принесе своя дар. И тогава и съдовете, и кошниците се изпълват с даровете на духа законно. Всеки принасящ своя дар получава законно, но “с пълна мярка”. Благо на вас, опазващите всяка капка от скъпоценната Огнена Мощ.

1971 г. 111. (20 февруари). Ако дори Големи Духове не са издържали изкушенията на земните съблазни, то какво да се говори за обикновените хора! Затова не в благополучие, изобилие, доволство или земна слава, а в лишения и страдания се изпитва духът в неговия устрем към Светлината. Вярно, и земната слава е огромно изкушение, но този кармичен случай е особен. Благополучието действа особено убийствено на устрема. Към какво и накъде да се стремиш, когато имаш всичко и животът ти е изпълнен с удовлетворение на обикновените желания! А когато той завърши накъде ще тръгне развъплътеният, никога не излизал с мисъл извън пределите на плътното обкръжение? Той няма накъде да върви. На такъв благополучен еснаф предстои бледо и безпросветно съществуване. С какво и как ще живее там човекът, никога не напускал своя личен кокошарник и никога не помислил за живота в Надземното и отричащ го тъпо? Откъде е този безсмислен ужас от смъртта? Породило го е невежеството. Чукаме в сърцата, за да се отворят те с разбиране за действителността. “Но човешкият дух мълчи”, предизвиквайки с това неизбежността на кармичните удари. Как да се спре безумието на отровителите, разрушителите, ненавистниците и убийците, стремящи се да разрушат, взривят и унищожат планетата! За да се спаси Земята ще се наложи да се пожертва някой и нещо и извиканите от тях сили на разрушението ще се насочат също срещу тях. Ще се наложи някой да пострада.

1971 г. 112. (М. А. Й.). Вие, вървящите с нас към Владиката, знайте, че и в Надземния Свят не може да се избегнат тежкия труд за Общото Благо и за спасяване на човечеството. С това съзнание и подхождайте към мисълта за прехода на Великите Граници. Умората, отразена на портрета, по-точно уловена в изражението на очите, е резултат на този тежък труд и съвместна работа с Йерархията на Светлината. Сътрудничеството с Нея не се изразява в песнопения и славословия под сянката на дърветата в райските градини, а в труд и в най-силно напрежение на всички сили на духа. Вярно, и ние имаме отдих, но сега времето е такова, когато за отдих не се налага да се мисли. Всички Сили на Светлината са се изправили в защита на планетата и всички, които се приобщават към Тях помагат според силите си в размера на своето съзнание и близостта до Фокуса на Светлината.

1971 г. 113. (21 февруари). Очевидност на плътния свят, очевидност на Тънкия, действителност на плътния свят, действителност на Тънкия - как да се отличат едно от друго и как да не се заплетеш в мрежите на Майя, ако от известна гледна точка Майя е целият проявен свят, Великата Игра на Майката на Света! Разорилият се банкер е потопен в Майя на отчаянието на плътния свят. Умрелият злодей, потопен в ужасите на извършеното и преживяващ ги ярко в Надземния Свят, е потопен в Майя на астралния свят. “Фабриката, не съществуваща на Земята”, но построена в Тънкия Свят и други постройки от по-висок, ментален порядък, са вече явления от мисления свят. И всичко това е ярка Майя. Но Великите Духове, намирайки се в земно тяло или на други планове, в други обвивки, Могат да виждат действителността на всичките три свята. И каква е тя? И кой може да каже, ако дори Архатът никога не Твърди за своето всезнание, всеразбиране и вездесъщност. Очевидността и действителността са крайности, противоположности на двата полюса на единната вещ. Човешкото съзнание постепенно се придвижва от единия полюс към другия. Всезнанието, всеразбирането и всемогъществото са най-високият връх на достиженията на духа, непостижими нито на Земята, нито в Световите, тъй като Безпределността няма и не познава край. Но пътят на възхода към този връх е положен от Носителите на Съкровено Знание, които са Преодолели измамните миражи на Майя и са Познали огнената действителност в пределите, достигнати от всеки. И ученикът се устремава с всички сили към това да отхвърли “дрипите на лъжливата обичайност”, за да може, доколкото е по силите му, да замени очевидността с разбиране за действителността и да намери в себе си сили да каже в критичните моменти на своя живот, да каже с възможно по-пълно разбиране думите: “Майя, отстъпи”.

1971 г. 114. (М. А. Й.). Учителят Помага винаги, но в пределите, позволени от кармата. И невинаги тази помощ идва в очакваната форма, и невинаги тя е явна. Независимо от молбите се случва и така, че Учителят не Освобождава от тежките или неприятни изпитания, причиняващи страдания, не Освобождава, защото те са най-бързите стъпала за възход на духа и без тях не можеш да се изкачиш. Не считайте преминаването изпитания за наказание, а знайте твърдо и непоколебимо, че всяко достижение се превзема със сила и колкото по-високо е то, толкова по-висока е и цената.

1971 г. 115. (М. А. Й.). Кой каквото е заслужил, това и има. Натискът отдолу обуславя приближаването към по-горното. Решението на всичко е в духа. Животът в Надземния Свят е по-ярък, по-напрегнат, по-пълнен и по-дълбок от

грубите земни преживявания, но трябва да има съответствие. Съответстваме с елементите на очистените висши проводници. И този, който иска да застане още по-близо, трябва да отдели още по-голямо внимание и труд на очистването. От миналото се влачи много, не съответстващо на достигнатото стъпало. Трябва то да бъде отхвърлено и съзнанието да се освободи от несполучливия товар. Има заради какво да се потрудите. Радостта от Общуването с Духовете на Светлината е по-висока от всичко. Общуването с болшинството от тези, с които се налага да влизаме в съприкосновение в плътния свят, е тягостно и обременяващо, но това е и жертвата или снизхождението и приношението на тези, в които Светлината още не се е разгоряла достатъчно. Това е и носенето на Светлина в условията на “земния живот”. “Да се потрудим за Светлината и Йерархията”.

1971 г. 116. (Гуру). И тъй, с нова сила можем да се надигнем духом срещу натиска на неистовата тъмнина. Сега съткновението на полярностите в света достига своя апогей. Тъмните отхвърлят маските. Тръгват открито в настъпление срещу нашата Родина. На кого вдигат те ръка? Последната битка ще завърши със славна победа на Родината над всички нейни врагове, макар и те да са богати, силни и да са събрали всички сили, за да я съкрушат. Но са къси ръцете им. Войнството на Светлината и Йерархията на Благото са на страната на Новата Страна.

1971 г. 117. (25 февруари). (М. А. Й.). “Обвивките затъмняват знанието на духа”. А какво затъмнява обвивките? Пространственото неблагополучие и равновесие, утвърдило се на Земята. Всичко това се възприема от организма и нарушава неговото равновесие. Вместо възприемането на хармоничните токове се възприемат дисхармоничните. Здравето страда и се нарушава психиката. Човечеството стегнато под бремето на породените също от него следствия и, не знаейки как да се освободи от тях, навлича на себе си още по-горчиви. Самата атмосфера е наситена с убийствени газове, които са порождения на планетното разложение. Създава се безизходно положение, тъй като хората не искат да се обърнат към съзидание, вместо към разрушение. Неизбежността на катаклизмите се предизвиква от упорството и нежеланието им да се обърнат към доброто и Светлината.

1971 г. 118. (26 февруари). Биполярното зрение позволява да се видят двата полюса на единната вещ, позволява да се види и двуполусната същност на човека, и не само да се види, но и да се определи равнодействащата енергия на двата полюса и да се усети дали преобладава енергията на светлия полюс или на тъмния. Думите: “По-добре е сурово да познавате приятелите, отколкото да се умилявате от маски” се отнасят преди всичко за съзнанието, притежаващо биполярно зрение, когато почти безпогрешно се претеглят достойнствата и недостатъците на човека и се определя годин и полезен ли е той за еволюцията или не. Едностранчивите оценки на човека са недопустими, тъй като са винаги безусловно погрешни. При определяне полезността на човека за еволюцията биполярното зрение прави преценката за него справедлива.

1971 г. 119. (27 февруари). Неподготвеното съзнание, озовало се в Света на Висшите измерения, не може да се чувства нормално. Всичко не е като на Земята. И проводник не е плътното тяло, а тяло от други измерения. Тънки признаци има и на Земята и те могат да се фиксират в земното съзнание, например всичко, отнасящо се до мисълта, тоест почти всичко или доста много; или паметта; или възприемането на някои усещания, като дружелюбие или неприязън към аурата на непознат човек;

или усещане на пространствената нота на текущия момент; или много други усещания на сърцето. “Съзнанието е поле за среща на всички светове”. Всяко усещане може да бъде отделено от другите: вкусът на хляба в устата е земно, радостта или мъката – астрално, решаването на математическа задача – ментално такова. Всяко има свой проводник. Тънкото тяло е въоръжено с такива органи на чувствата, които са подобни на земните, но по-изтънчени. И възприемането на Тънкия Свят е подобно на земното: зрително, слухово, обонятелно, вкусово и осезателно. Тези пет органи на чувствата плюс шестото чувство – чувството за непосредствено познаване на явленията, не еднакво развито при различните хора (впрочем чувствознание притежават до известна степен и земните жители). Но свойствата на тънкото тяло са други. На Земята човек твори с ръце, там - с мисъл. Новодошлите продължават поради неопитност да творят с ръце. За любознателния изследовател този (другият) свят е много интересен. Но трябва да победиш астрала в себе си и да подчиниш на волята неговите низши стремежи и желания. Иначе ще управлява той и ще въвлече съзнанието в съответстващи на неговите възжеления сфери и мислени образувания. А тъй като там всичко е изострено и ярко до необикновеност, то да им се съпротивляваш при неочистен астрал е почти невъзможно. Подчиненият астрал се отхвърля бързо поради ненужност. Но неподчиненият се астрал овладява своя притежател, докато не изчерпи върху него своите енергии, разпалени от човека на Земята. Това е и „адовият пламък“ на предишните вярвания. На човека се дава според неговата вяра, тоест в каквото вярва, това и има там; каквото признава, това и вижда, тъй като твори мисълта. Увелича се натам, накъдето тя го устремава. С това е важно устремяването на мисълта, увеличащо тънкото тяло към обектите и субектите на своите стремежи. Устремете се към Мен, ако искате да бъдете с Мен. Който е бил с Мен неразделно в своите мисли в земния свят, той ще бъде с Мен и в Надземния Свят. Бъдещето е в ръцете на човека, овладял мисълта. Тайната на преуспяването е неразделното и непрекъснато пребиваване в мислите с Мен. А това е възможно само при наличието на чувство на любов, а не на никакви други насилствени и изкуствени пътища. Обичайте Ме и недостижимото и невъзможно ще стане възможно и достижимо. Чудесата се творят с любов. Любовта е огнена, непреодолима, победна сила. Пламтете с нея, ако искате да достигнете. Не ограничавайте с нищо висшите прояви на любовта към тези, които са скъпи на сърцето. По пътя към Безпределността с любов ще победите и преодолеете всичко.

1971 г. 120. (28 февруари). Даваното от Нас сега Учение е характерно с това, че се Указва нов подход към Йерархията на Светлината. Сякаш се отваря врата, даваща възможност за близък подход. В старите писания и книги по философия, магия, астрология и други съчинения от този род не се е подчертавало толкова настоятелно, а в много даже съвсем не се е споменавало, че любовта към Йерархията и сърцето като неин изразител се явяват основни условия за най-близък подход. Вярно е, че в Учението на Христос се говори за това, но държавната религия, а също и сектантството са погребали тази идея под последвалите натрупвания. Тежкото време на смяна на расите е наситено с необичайни възможности за приближаване към Фокуса на Светлината. Който съумее да се доближи сега, може да постигне много. Когато преходното време отmine и всичко се върне в бреговете, такива възможности няма да има.

1971 г. 121. (М. А. Й.). “Вечната правда на съществуващото” през всички векове остава все тази същата неизменна Истина на живота, но подходът към нея и разбирането ѝ имат безпределен брой многообразни аспекти. Затова за еволюиращото съзнание подходът към нея е възможен в процеса на познаване на света. Не се повтаря нищо и разбирането на Истината от днес се отличава от миналия ден и от това, което ще се прояви в бъдеще.

1971 г. 122. (Гуру). Богатството на вътрешния свят на човека е несравнимо с нищо и нищо външно не може да го замени. Който го няма и не е събрал нищо, и не се е погрижил за натрупването на ценности на духа, той няма да има с какво да живее в света, където човек жъне от своя труд и изпълването си с духовни съкровища.

1971 г. 123. (М. А. Й.). Ще спаси вярата в това, което го няма, но което ще бъде, ще бъде неизменно и явно, тъй като е начертано в свитъците на бъдещето. Чувствознанието предчувства неизбежността на смяната на времената и забелязва вече много знаци. Много такива са разпръснати навсякъде и ако се съберат всичките би се получила поразителна картина на осъзнаване от човечеството на отсъденото му бъдеще.

1971 г. 124. (Гуру). Като огромна река неудържимо тече животът на планетата към бъдещето, предначертано на човечеството от повелите на Космическата Воля. Нищо няма да спре стремителността на този поток. Хората нямат такива сили. И в това е спасението на света. Сега напрегнато и яростно се изявява всичко, което подлежи на унищожение. Самото неистовство на тъмнината е показател за нейната самообреченост. Разрушението на стария свят ще бъде подножие на победното утвърждаване на Новия Свят.

1971 г. 125. (2 март). Пазете равновесието повече от всичко. Времето става все по-трудно и все по-трудно. И трябва да се устои. Може ли да се допусне нахлуващият хаос да съкруши дома на духа, издигнат с такъв труд. Всички човешки построения се разтърсват до основите и се рушат. Но домът на духа, крайгълен камък на чиято основа е Камъкът на Вечната Основа на Живота, ще издържи натиска на разярените стихии. Въставане на стихииите, предизвикано от човешката неразумност – така може да се охарактеризира същността на текущия момент. За предизвикване са го предизвикали, но как да се справят - не знаят. В това се заключава следствието на извършеното от тъмните и привържениците им зло. Планетата тъне в мрак, цели държави работят за разрушение. Разрушителите ще бъдат разрушени. Но вашата Родина ще устои победно и всички, които са с нея и на нейна страна. Ще устоите и вие, ако се държите неотделимо от Нас.

1971 г. 126. (М. А. Й.). Когато натискът на стихииите стане особено силен, в тези моменти се отхвърля всяко странично мислене и се повтаря обръщението към Владиката, и мислите се съсредоточават само върху Него. Това ще бъде мощна защита от хаоса. Това ще помогне да се удържи равновесието.

1971 г. 127. (Гуру). Днес ще отбележим какви качества са нужни за война на Светлината? Непоколебимост и твърдост, и преданост докрай. Всеки момент от стълкновението с тъмнината изисква проява на качествата, особено способстващи победата. Непоколебимата твърдост е нужна, за да се издържи натиска на пространственото равновесие. Ще бъдем заедно и ще стоим неотделимо от Фокуса на Светлината. Иначе няма да издържим и няма да устоим.

1971 г. 128. (3 март). Не може да се отнасяме пасивно към тъмнината. Пасивността означава непротивене, а непротивенето на тъмнината е поражение. Лъчът е мечът, разсичащ тъмнината, това е мечът, пронизващ тъмните. Подобно на меч, Лъчът пронизва всеки служител на тъмнината, осмелил се да се приближи. Те са неуязвими дотогава, докато ударите се нанасят не по тях, а по изпълнителите на техните поръчения, заповеди и внушения. Те злорадстват, когато енергиите на противоборство на тъмнината се стоварват върху тези, зад гърбовете на които те се крият и, оставайки безнаказани и неуязвими, засилват своите опити да вредят. Лъчът на съзнанието на служителя на Светлината, обединен с Владиката, “като непобедим меч” съкрушава всички злонамерения на тъмните, толкова настойчиво и упорито оплитани около всеки, който върви с Нас. Получили отпор и изгаряне, тъмните отстъпват и незабавно намират нови гърбове, прикривайки се зад които отново започват поредните опити. Затова не трябва да се успокояваме нито за миг и да оставяме зоркостта, и да почиваме в успокоение от достигнатата победа. Ударът на меча на духа се нанася с твърда ръка без съмнение и колебание, но се нанася не по тези, които те са избрали за свои оръдия, а по самите злодеи. Защо най-упоритите старания да се освободите от злобните въздействия не са донасяли желаните резултати? Само защото тъмните същности са оставали безнаказани и неуязвими, а поразяващата мисъл се е устремявала, и то често именно под тяхно внушение, върху тези, които те са избирали за изпълнители на своите замисли. След победата ви в едно направление очаквайте опити от друго, старайки се, ако може, да предвидите отрано откъде може да дойде новото злонамерение. Този, който веднъж е бил изпълнител на тъмните внушения и е причинил зло, може отново да бъде използван от тъмнината. Използват всички: и неприятели, и приятели. Проявете твърда зоркост в процеса на противостоене и противоборство на тъмнината. Особено трудно е да се борим, когато тъмнината избира вашите незорки приятели за обекти на своите внушения и действия чрез тях, намятайки покривало на очите им. Колко удари се е налагало да приемаме именно чрез тези, които привидно са били предани на Учението, но са попадали под мисленото въздействие на тъмните. Наричаме Нашите хора воини именно защото им се налага постоянно – и денем, и нощем да се сражават срещу провокациите на тъмнината. Молитвата за това човешкото око да се отвори към доброто се нуждае от добавка за зоркостта - за това то да не бъде спяло.

1971 г. 129. За тъмните, криещи се зад гърбовете на обикновените хора, е Говорено отдавна. Опасни са с това, че действат от астралния свят и са невидими за земното око. Говорено е, Повтарям, отдавна. Но се налага да Говорим отново, тъй като мъглата на забравата и неразбирането на ставащото съзнателно се спуска от тях, за да останат безнаказани и да продължават да вредят безпрепятствено. Обикновените хора са щит, зад който се крият злите. Но в боя поразяващият удар на меча пада не върху щита, а върху този, който е зад него. Това е основно правило на боя. Но защо то се нарушава толкова често? Защо въздействието се насочва към безволните изпълнители на злата тъмна воля? Защо се допуска, именно благодарение на това, по-нататъшната, засилваща се възможност на тъмните да продължат злобните деяния? Той като ако ударът на меча попадне встрани от целта, то целта остава непоразена.

1971 г. 130. (4 март). Когато търсецят Светлина започне да се приближава до нейния Фокус, от Светлината се осветява цялата скрита вътрешна

същност на човека. Проявява се всичко, което дотогава се е криело в дълбините на съзнанието. И започва да изглежда, че човекът е станал още по-лош, отколкото е бил по-рано. Грешката е в това, че той се отъждествява със своите неизживени и изискващи удовлетворение възжеления, докато в действителност тези натрупвания не представляват неговата Триада, неговото Висше Превъплъщаващо се “Аз”, а са съсредоточени в неочистените, низши негови обвивки и подлежат на овладяване, обуздаване и подчиняване на волята. Волята може да им каже: “Вие, мои неизживени свойства, не сте “Аз” - вие сте ми подчинени, не се боя от вас, няма да ви позволя да ме управлявате, отделям ви от себе си и предавам на изгаряне всички ваши неутолими желання и влечения”. Когато това е казано и утвърдено на Земята, борбата между низшата и Висшата Дуади, започваща след освобождаването от плътното тяло, завършва с бърза победа на Висшата и свободният от низшите проводници дух, по-точно, съзнание, се съединява с Висшата Триада и се издига в сферите, където Тя пребивава вече извън пределите на земните притегляния. Но трябва още на Земята да намерите сили в себе си твърдо и властно да кажете своята решаваща дума на неизживените свои свойства, подлежащи на изгаряне, за да можете свободно да размахате крилата на Светлината.

1971 г. 131. (М. А. Й.). Няма такива условия на живота, даже най-задържащите и тежки, които не биха могли да се използват за възход на духа. Стига само устремите огньове в сърцето да горят ярко и Образът на Учителя на Светлината да Бъде постоянно пред вътрешното око на устремения дух. В края на краищата всички задържащи тежки условия на живот са мимолетен сън, мигновена илюзия и ярка измама на Майя. В най-голямата безизходица на земните обстоятелства устременият дух ще види, че всичко това са само стъпала за неговия възход, че всичко това са камъни, по които стъпва кракът над бушуващия поток. Къде са тежестта, грижата, тревожните вълнения и огорчения на далечното минало? И къде е самото това минало? Отминало е, ще отmine и това, което е пред очите днес, ще отmine и това, което ще бъде утре. Но няма да премине Светлината, към която е устремен духът, няма да преминат Основите и “нито една йота от Закона няма да премине, докато не се изпълни всичко”. Съзнанието, утвърждаващо се върху непреходното, ще достигне до Фокуса на Светлината.

1971 г. 132. (Гуру). Защо да се затрупвате с отломките на миналото и с доказателствата за това, което е неопровержимо за чувствителното сърце. Всички тези доказателства бяха нужни и са нужни сега за невежите, почитащи не духа, а буквата на писанията и готови да прегризат гърлото на всеки другомислещ и несъгласен с условните, застинали, а често и погрешни догми на умъртвелите религии. Нашият Път е към Светлината. Ние вървим “без багажа на завършилите времена”. Правилно считате, че вашият път преминава встрани от утъпканите пътища.

1971 г. 133. (5 март). Потегляйки на пътешествие, човек взема със себе си различни вещи - някой много, някой малко, но всеки взема. Заминавайки извън пределите на Великите Граници знаещият не взема със себе си нищо и се движи свободен от всички земни вещи, оставяйки ги всички на Земята и не обременявайки съзнанието си с тях. Лесно е да се направи това, ако притежаването на земни вещи не е било обременявано от чувството за собственост. Той влиза леко и радостно в Надземния Свят, не вземайки със себе си нищо и знаейки, че там нищо не е нужно.

Но освен земните вещи съществува още и психически багаж, състоящ се от натрупвания от не физически вид. Него човек взема със себе си изцяло, ако не се е ориентирал в него съзнателно и не е отхвърлил решително всичко, което е от тъмнината, което е вредно, което обременява и което се състои от земни възжелания, страсти, пороци и всичките отрицателни свойства. За да бъде окончателно и напълно свободен от земните притегляния той трябва да отхвърли всички тези отрицателни натрупвания, но докато е още в тяло. Там е сложно и трудно да се отхвърлят, тъй като всички съблазни се обострят до крайност и придобиват конкретни, видими форми. И ако човек не е съумял да им се възпротиви на Земята, то там това е много по-трудно. Затова нека духът, устремен към Светлината, помисли добре за това как по-скоро и по-добре да отхвърли от себе си всичко, което може да му попречи по пътя на възхода към Светлината.

1971 г. 134. (М. А. Й.). Верността в своите чувства към тези, с които сте свързали себе си в духа завинаги, представлява необходимо условие за общуването с тях. Земните чувства са краткотрайни. Обикновено те се изживяват много бързо. Не продължават извън пределите на няколко години или на телесния живот. Но когато се пренесат в областта на духа, тези чувства могат да се заздравят, усилят и прехвърлят далече напред, отвъд пределите на плътното съществуване: в Тънкия Свят и по-нагоре, и даже в новото възплъщение. Така се строи мостът на щастието, водещ от този живот към далечните огнени брегове.

1971 г. 135. (Гуру). Да, да, да, утвърждавам неизбежността и постоянството на дозора, неизбежността и постоянството на борбата с тъмната сила, която обгражда всеки воин на Светлината и упорито се стреми да го победи. Ако някой от докосналите се до Учението не усеща или не знае това, значи неговото огънче е слабо и той не предизвиква съпротивата на тъмнината. Но запаленият факел на сърцето ще бъде винаги цел на тъмните нападки. Нужна е зоркост и бодърстване на духа и нощем, и денем. Иначе няма да устоите.

1971 г. 136. Да се осъзнае и запази младостта на духа е голямо достижение. Казват: млад или стар дух. Но във физически смисъл духът никога не старее, духът е вечно млад. Познаваме дълбоки старци, запазили тази светлоносна младост на духа. Познаваме млади, но прегърбени от старостта, загубили нишката на духа, по-точно, загубили духовния контакт. Някои хора усещат, че вътрешно не стареят, че животът в тях кипи и даже им е странно, че сивите коси и бръчките им говорят за старост. Но това е старост на физическото тяло. Духът е вечно млад и никога не старее. Ако се осъзнае това и битието се пренесе в областта на духа, то нито старостта, нито даже смъртта вече няма да отнемат ликуващата радост от победата над старостта и смъртта.

1971 г. 137. (6 март). Изпиването на Чашата със земна отрова е съдба на устремения дух. Но защо това е така? Неговото съзнание се издига над нивото на обикновените жизнени прояви и той чувства и вижда повече. А тъй като духовно той е по-високо от обикновените хора, то натискът на обкръжаващите несъвършенства върху него е неизбежен. Това е и цената за входа в по-високите сфери. Много духове не издържат това и търсят забрава във виното или други крайности. Но това не е изход. Изходът е в това да се издържи натискът и да се устои до края. Това условие е изразено с формулата “претърпелият до края ще бъде спасен”. Това претърпяване не е лесно, тоест носенето на земното Бreme. И колкото по-висок е духът, толкова

по-тежко е Бремето. Отдавна е Казано: “Който иска да върви с Мен да вземе своя кръст и да Ме следва”. И вървящият след Владиката взема върху плещите си не само своите несъвършенства, но също и на обкръжаващите.

1971 г. 138. (Гуру). В това се състои трудността на пътя, че радостта от първото съприкосновение със Светлината се заменя от тръните на съприкосновението с несъвършенствата на живота. А те са много бодящи. И на кого му харесва да носи трънения венец на служенето на Светлината. Тъй като това вече е подвиг. Но къде са героите на духа, които го искат! Така че огненият устрем към Светлината и подвигът са неотделими едно от друго.

1971 г. 139. (М. А. Й.). Представете си обикновения човек, смътно вярващ в нещо, преминал в Тънкия Свят. Чувството на обърканост е огромно и преобладава над другите усещания. Той никога не се е замислял за следсмъртното съществуване, той се е страхувал даже да говори или мисли за смъртта, той е живял изцяло със земните интереси. Даже това, което дават изопачените религии, е по-добро отколкото отричането, тъй като в такива религии все пак е останало нещо от представите за Надземния Свят. Но все пак положението на такъв новодошъл е твърде незавидно. Трябва да мине известно време преди съзнанието да започне да се приспособява към новите условия. Но този, който не е донесъл нищо със себе си, пожънва оскъдна жътва.

1971 г. 140. (Гуру). Съзнанието, утвърдило се върху Основите, е непоколебимо. Наоколо всичко тече и се променя. Наоколо може да бъде добро или лошо, удачно или неудачно, спокойно или тревожно, сито или гладно. Но Основите са извън външната преходност, променяща се постоянно. Те не са подложени на въздействията на астралните вихри. Върху тях можете винаги да се опрете когато наоколо е плашещо, тревожно, неспокойно и безпросветно.

1971 г. 141. (11 март). Не са толкова опасни погрешните действия на човека, извършвани под влияние на неговите слабости, недостатъци и пороци, колкото мислите, предизвикващи такива действия. Те са опасни с това, че продължават да живеят и да въздействат на своя породител, макар и той да е престанал да допуска самите действия. Действието може да се пресече и да не се допуска, но как да се унищожат лошите мисли, възникнали по-рано и наситени с черен огън! Изгонени от съзнанието днес, те се завръщат утре, усиления от мегафона на пространството и нараснали по своята сила. Погрешно е да се мисли, че въздържането от постъпки ще освободи от пораждащите ги мисли. Но е правилно да се счита, че освобождаването от подобни мисли пресича предизвиканите от тях постъпки. Остава въпросът: как да се освободите от негодните мисли, как да се изживее тяхната притегателна сила? Има много способности. Ето един от тях: наркомана го увеличат и притеглят усещанията, преживявани от наркотика. Но ако започне да мисли как отстъпката пред тази слабост разрушава волята, убива съзнанието и превръща човека в нищо и как се плъзга той към бездната, лишавайки се от възможност да се вдигне, то силата на противене може да се издигне в душата и той може да се изправи духом и да отхвърли от себе си този ужас. С други думи, трябва да си представите до края към какво ще доведе в крайна сметка отстъпката пред една или друга слабост, изразяваща се в допускане в съзнанието на негодни мисли, за да се разбере, че цената за подобни мисли е толкова огромна и неизбежна, че по-добре те да се отхвърлят с решителна власт докато още не е късно и докато още не

са овладели съзнанието изцяло. Няма по-горчиво и безизходно състояние от това, когато тъмните, нечисти и тежки мисли напълно и безпросветно овладяват съзнанието, когато човекът, техен господар, породител и владика, става техен безволен и жалък роб. И колко злобни очи на тъмни същности от Тънкия Свят злорадстват ехидно наслаждавайки се на това, че техните старания да усилят тези тъмни мисли са довели до желаните от тях следствия. По-добре е да започнете да пресичате негодните мисли в самото начало, отколкото да се борите с тях когато те са нараснали и са станали много по-силни. Но колкото и да са силни те, никога не е късно да се започне борбата ако не е преминат пределът, когато човекът е вече безсилен пред тях.

1971 г. 142. (М. А. Й.). Земните и астралните привличания са твърде разнообразни, но при цялото им разнообразие едно е несъмнено: те са съсредоточени в низшата четворка на човека и го влекат надолу. Пресичайки тях, съзнанието отваря достъпа за притегляне на висшите, идващи от Висшето “Аз”. Борбата между тях е неизбежна и докато тя тече, победата на Висшето “Аз” винаги е възможна. Затова трябва да се приветства радостта от борбата, даваща възможност за победа. Нашият воин в същото време е и неуморен борец за всичко, което е от Светлината: и вътре в него, и вън.

1971 г. 143. (13 март). Не трябва да се губи усещането за Нашата Близост. Тя е невидима и е по-лека от усещането на перо, но е по-действителна от плътната очевидност. От тези почти неосезаеми докосвания, усещания и чувства се формира животът на духа, за да може, когато дойде време, реалността да стане по-ярка от всички земни сънища на Майя. Затова ще отделим внимание на тези тънко усещани докосвания и ще разберем, че те протичат над плътните условия. Проявите на Тънкия Свят в земния същ са мигновени. Но те съществуват, както и самия Тънък Свят, с цялото богатство и разнообразие на неговото съдържание. Несъмненото е неотречимо. Отричанията на невежите нямат значение. Тяхната участ в Надземния Свят е жалка и печална. Неговото богатство, красота и многообразието на неговите багри и форми са за тези, които го признават, а не за тъмните отрицатели. Не е ли странно, че тъмните, особено от големите степени, прекрасно знаят за съществуването на Тънкия Свят, но държат това знание за себе си, старателно грижейки се то да не достигне до хората и да не ги накара да се замислят за значението на този факт. На тях им е много по-лесно тогава да действат от астралния свят и да вредят, оставайки невидими и безнаказани именно вследствие на отричането на тяхното съществуване от хората. Налага се жестоко да се плати за невежеството и отричането. И са толкова малко тези, които действително знаят истината и които могат да носят в живота този светилник на знанието.

1971 г. 144. (М. А. Й.). Какво може да замени и с какво може да се сравни радостта от усещането на Висшата Близост! И колко трябва да се пази и охранява това чувство! За него няма заместители сред земните усещания – неверни, измамни и преходни. В думите “Владиката е неизменен” трябва да съумеете да уловите тази неизменяема във времето здравина на чувствата и отношенията на Този, Който Води, здравина, не зависеща от постоянно променящите се външни условия или движенията, ставащи в обвивките. Някога тези движения ще замрат и обвивките ще бъдат отхвърлени. Но връзката с Този, Който Води, ще остане ненарушена даже от смъртта на временните обвивки.

1971 г. 145. (Гуру). Да се вярва въпреки плътната очевидност в сияйното светло бъдеще на Земята, отсъдено на човечеството от решението на Владиците, ще бъде достижение на бъдещия Архат. Огромен е мракът, обкръжил планетата, но идващата Светлина е още по-огромна. И величието на Светлината ще победи великата тъмнина. Така че може спокойно и твърдо да се върви към бъдещето знаейки, че на Земята няма такава сила, която би могла да се противи на Мощта на Космическата Воля.

1971 г. 146. (14 март). Нахлуването на хаоса продължава във всички прояви на живота. Климатичните разстройства, неуравновесеността на съзнанията, болестите, международните напрежения, икономическите кризи - всичко това са явления с една и съща причина. И в обичайните мерки не може да се намери спасение. Решението е в духа. Но духът се отхвърля. Пространствените Лъчи на Далечните Светове ще дойдат на помощ на хората, но е нужна възприемчивост от страна на човечеството. Отричанията са равностойни на противоборство. Човешките сърца са затворени за приемане на Висшите въздействия и за нахлуващия хаос няма прегради. Антипод на хаоса ще бъдат хармонията, равновесието, съгласуваността и възприемането на принципите на съзидание, строителство и съзвучие с Космическите Закони на живота. Ако хората не се обърнат към Светлината и Живота, а предпочетат разрушението и смъртта, катастрофата няма да бъде избегната.

1971 г. 147. (М. А. Й.). Ритуалните измивания имат голямо значение. Всяко жилище се нуждае от проветряване, почистване и подреденост. Толкова повече тялото – обиталището на духа. Човешката лаборатория на тялото дава твърде много отпадъци и отработени отровни вещества. Ако те не се отстраняват грижливо, се получава самоотравяне на организма. Черният дроб, бъбреците, червата, белите дробове са органите, извеждащи от тялото отработените продукти, също както и кожата. И последната се нуждае от всекидневно почистване или измиване. Много заболявания произтичат от замърсяването на кожата, когато задръстените с отровни отлагания пори не могат да дишат. Известни са случаи на мъчителна смърт, когато вследствие покриване на тялото с въздухонепроницаема боя човек се е задъхвал и умирал, тъй като тялото не е можело да диша. Мастните отлагания върху нечистата кожа са особено вредни. Също толкова необходимо е да се очистят червата, бъбреците, черният дроб, да се промива носоглътката, очите. Твърде много болести се зараждат от самоотравяне на тялото, затова грижата за поддържане на чистотата - вътрешна и външна, на физическото тяло е насъщна задача. Към обичайното почистване на червата може да се добави редовния прием на сода за пиене, която притежава способността да неутрализира много отрови, образуващи се в организма вследствие на различни причини: тежка храна, отровен от газове въздух, застояла, плесенясала атмосфера на жилището. Към всичко това трябва да се укаже още необходимостта да се поддържат в чистота своите мисли. Много емоции, например: гняв, раздразнение, безпокойство, страх, униние, завист предизвикват в организма образуване на отровни химични съединения или вещества, които действат убийствено на нормалните жизнени функции на тялото и пораждат всевъзможни заболявания.

1971 г. 148. (Гуру). Борбата за спасение на човечеството може да се нарече борба с невежеството, тоест с незнанието. Трябва просто да се стремите към това

хората да знаят повече за най-простите неща, толкова нужни за здрав, нормален и хармоничен живот. Например: за вредата от преяждането, пушенето, пиянството и мръсотията както в бита, така и на тялото, дрехите, а главно - в мислите.

1971 г. 149. (15 март). Главното е да не се прекъсва устремът. Това е много трудно поради хаотичността, нахлуваща отвсякъде в съзнанието. Разновесието, разтърсващо планетата, прониква във всички области на живота. Но хармонията и равновесието са антиподи на хаоса. Те трябва да се удържат, за да се съберат сили за противостоеене на хаотичността. И не може да се разчита на нищо, тъй като всичко се колебае. И “само Стълбата на Йерархията е неизменна”. На нея може да се опрете и да се заловите за нея. Иначе как ще устоите! Не можете да разчитате и на човешките думи. “Не се надявайте на синовете човешки”. И как може да се разчита на този, който не може да разчита на самия себе си. В хората наблюдавате постоянна неустойчивост, противоречие и изменчивост. Не трябва да се придава значение на техните емоции, чувства и преживявания, тъй като те се сменят толкова често и протичат така бурно, че, както казва народа, “на всяко кихане не можеш да пожелаваш здраве”. Щом се опитате сърдечно да утешите в едно, то се забравя и възниква друго, напълно противоположно, лишавашо от значение и смисъл предшестващите преживявания. Невъзможно е да се потопите в аритмичността на тези неистови люшкания на астрала. Затова Казвам: пазете равновесието, не се заразявайте от астралното беснееие на обкръжаващите. Приемайте всичко напълно спокойно, предавайки това спокойствие на безпокоящите ви. Твърде много са безпокоящата наоколо, за да може да се заразявате без вреда за тях, безпокоящите се.

1971 г. 150. (М. А. Й.). Сега преди всичко грижата е за това как да се издържат вълните на приборя. Само в кулите на духа може да се устои. Вълните се устремяват върху тях, поваляйки всичко слабо и неустойчиво по своя път. Отдавна е говорено за това време. Ето че то настъпи. Прилепете се плътно и неотделимо към Основата на всичко, към Йерархията на Светлината. Тъй като натискът на приборя трябва да се издържи до края.

1971 г. 151. (Гуру). Който очаква Пришествието и, дочакал го, смята да почива в сладък отдиш и розови мечти за това, което го няма и което не може да го има не разбира, че Великото Пришествие означава и велико напрежение на всички сили на духа, напрежение неизбежно и нужно при грандиозната смяна на Космопространствените условия на Земята. И колкото по-близо до Фокуса на Йерархията, толкова по-силно ще бъде това напрежение и толкова повече труд и усилия ще се наложи да се вложат във великата работа за преобразование на човешкото съзнание. За този велик, самоотвержен труд и трябва да се готвите.

1971 г. 152. (16 март). Да съберем мислите си около Учителя. Пространството е неспокойно. Силата на антагонистичните токове поражда съзнанието, въздейства на организма и предизвиква усещане за неустойчивост. Времето е трудно, тъмнината е разюздана. Дръжте се за Нас като за спасителен пояс в бурно море. Да се откъснете - значи да загинете. Разберете опасността на момента. Ще Помогнем, ще Помогнем, ще Помогнем, но проводникът на духа се крепи на двете страни, вашата и Нашата, както и мостът, прехвърлен през пропастта. Закрепването или опората на вашата страна трябва да бъде здрава. За Нашата не се безпокойте.

1971 г. 153. (М. А. Й.). Заповедта за Единение е категорична и не подлежи на нарушаване. Трябва накрая да се разбере необикновеността на времето, когато отделянето на мисленето от Йерархията може да отнесе толкова надалече, че силите вече няма да стигнат да се приблизите отново. Стихиите са въстанали. Планетното неблагоприятие достига предела.

1971 г. 154. (Гуру). Гответе се да бъдем заедно в духа.

1971 г. 155. (М. А. Й.). Грижата е за това да се удържи достижението. Тъмнината беснее, усещайки Висшата Благословия. Да почетем Даващата Ръка с разбиране, което нека да се изразява в мисли, думи и действия. Ще засилваме усещането и осъзнаването на Близостта.

1971 г. 156. (18 март). Объркването в разтърсения до основите свят ще бъде огромно. Знаещият може да помогне, тъй като ще му бъде дадена властта да озарява със светлината на разбирането обърканите тълпи. Кулите на духа ще бъдат спасение за хората и здрава опора.

1971 г. 157. Знанието за ставащото дава спокойствие, тъй като бяхте предупредени и подготвени. При внезапни смутове хората несъзнателно и инстинктивно се обръщат към най-силния и се групират около него. Същото се случва и при космически катаклизми или непонятни и страшни космически явления. При последните разясняващата дума ще бъде особено ценна и нужна. Основите може да се отричат привидно безнаказано в обикновени условия, но когато твърдата се разколебае и непонятни мощни огнени знаци се покажат явно, отричането, невежеството и тъмнината вече няма да помогнат. Тогава погледите на смутените и объркани земни жители ще започнат да търсят тези, които ще им помогнат да си разяснят наличието и явното, неотречимо свидетелство за това, което винаги са отричали. И трябва да се отиде, и трябва да се помогне, и трябва да се разсее мъглата на отрицанието и да се поясни съществуването на несъмненото. “Просветленията ще бъдат безкрай”. Но мнозина ще прегорят. Много изненади носи със себе си идващото време. Готови ли са да го посрещнат даже тези, които знаят за това?

1971 г. 158. (М. А. Й.). Обединяването на световите ще преобърне обичайната представа за света и коренно ще измени много неща. Много явления от съвременния живот ще станат неприемливи и невъзможни, например войните, или борсовите спекулации, или убийствата. Животът ще стане осмислен и всички тъмни и разрушителни явления ще загубят смисъл и привлекателност. И хората ще разберат явно, че всеки е отговорен за всичко: за думите, за постъпките, за мислите. Животът ще се измени, Светлината ще навлезе него и мирът и благоволенieto за човеците ще се утвърдят на изстрадалата Земя.

1971 г. 159. (Гуру). В очакване на скъп и желан гост помещенията се чистят, метат и привеждат в порядък. В очакване на Вестителя или на Учителя, или на особени явления и знаци домът на духа се подготвя съответно. По подготовката може да се съди за сериозността на очакването. И ми се иска да попитам всеки очакващ: готов ли си?

1971 г. 160. (19 март). Обвивките трябва да бъдат достатъчно очистени, за да може духът да действа свободно в тях. Чистият лъч светлина не може да проникне през мръсното и мътно стъкло. Идващото време ще наложи прилагане на всички сили на духа и всичко препятстващо това ще бъде отстранено. И пълнотата на Общуването също зависи от това доколко са очистени обвивките и особено

астралната. Даже малкото неравновесие разтърсва чувствителния и изтънчен проводник и пречи на контакта. Трябва да се обърне особено внимание на съдържането на чувствата. От несдържаните преживявания няма никаква полза за никого и преди всичко – за самия преживяващ. При Нас цари пълно, не нарушавано от нищо спокойствие. Ще твърдя за спокойствието и равновесието, докато те не се утвърдят. И все пак ще се наложи да признаем, че тъмните полагат немалко труд и усилия те да се състоят. Действително, джиновете помагат за строежа на храма - домът на духа.

1971 г. 161. (20 март). Независимо от всичко, грижата трябва да бъде да се удържи равновесието и да не се откъсвате от Нас. Загубата на равновесие означава и загуба на връзката. И самообладание, и съдържаност е по-лесно да се проявяват когато е утвърдено равновесието. Напрегнатата зоркост нека да се проявява и в това: и думите, и чувствата да се намират под постоянен контрол. Това не се удава лесно, особено постоянството. От непостоянството и неумението на обкръжаващите да владеят своите чувства можете да се учите. Ние Отнасяме постоянството към разреда на много високите качества. Но любовта, огнената победителка, е над всичко.

1971 г. 162. (М. А. Й.). Любовта към Избрания Облик може дотолкова да се усили, че в нейния пламък да изгори без остатък всичко, което подлежи на изживяване. И това, за чието изживяване се изискват неизмерими усилия, в пламъка на това чувство изгаря лесно върху огньовете на сърцето. Затова и любовта се нарича огнена победителка. Магията е отменена. Чувството на любов е непознато за нея. Затова нейните формули са умъртвели и окраската им се е изменила. Нито Христос, нито Преподобният Сергей са били магове. Но и как може да се поставя духа в зависимост от застиналите формули, когато живеят огън на сърцето твори победно? Когато Спасителят е Говорил за любовта, Той е имал предвид мощния, всепобеждаващ огън на сърцето, тъй като любовта е Огън. В сравнение с нея всички други огънове са един вид подчинени. Ако искате да вървите победно по Пътя, побеждавайте всичко с любов. Не забравяйте, че това е магнит, сила, която е непреодолима, тъй като не познава ограничение нито в живота, нито в смъртта, нито във времето, нито в пространството, нито в миналото, нито в настоящето, нито в бъдещето. Владиката Каза: “Обичайте Ме и ще удвоите своята сила”.

1971 г. 163. (Гуру). Думите “огнено преображение” показват, че процесът на трансмутация протича в огньовете, запалени от духа. Умрелите със сърцето, живите мъртъвци не познават тези огънове. Да горят със сърцето не е дадено на особено много. И всички тези, които са оставили светлата памет за себе си в историята на човечеството, са горели със сърцето. Този безсмъртен огън е запечатан във всички велики произведения на изкуството, на страниците на писанията на великите поети, писатели и философи. Той все още гори под грамадите по-късни натрупвания и на страниците на свещените писания, а на места само тлее, готов да угасне, за да се разгори отново, когато заветите бъдат очистени, а целият наносен боклук – предаден на изгаряне.

1971 г. 164. (Гуру). Колко години гори огънят на устрема, натрупвайки и кристализирайки своите енергии! По количеството години и неугасимостта на устрема съдете и за следствията. И това, което не може да се достигне за един час, се достига във времето, ако са проявени упорство и постоянство.

1971 г. 165. (Гуру). Накъде да се бяга, къде да се търси спасение? Спасение няма да има нито тук, нито там, а единствено само в кулите на духа. И благо на този, който ги е построил и укрепил непоколебимо върху здравия фундамент на Основите на Учението на Живота.

1971 г. 166. (23 март). Интелектът може да натрупа твърде много научни знания. Теоретически може да се събере голям багаж от познания по философия и по духовни основи. И все пак най-важна остава степента на развитие на съзнанието, състоянието на проводниците и доколко практически, жизнено, в приложение са усвоени Основите на Учението на Духа - древно като света и лежащо в основите на всички истински Учения. Затова преди всичко, преди всички теоретични положения е практическото изпълнение на Заветите на Учителя: чистота на съзнанието, овладяване на себе си, управление на своите мисли, освобождаване от целия непотребен товар, постоянство на устрема, преданост, любов и други качества на духа, без наличието на които всички теоретични знания са нищо. Без очистване на сърцето и овладяване на чувствата те ще заведат в тъмнината. Не по интелектуалните натрупвания, а по светимостта на аурата Учителят Определя същността на ученика и пригодността му за еволюция. Който иска действително да напредне по Пътя и да постигне нещо, с натрупването само на теоретично знание нищо няма да постигне. Трябва не само да се знае, но и да може да се приложи знанието в живота. Затова е толкова труден пътят на ученичеството. Затова са толкова много званите и толкова малко - избраните, толкова много недостигащите.

1971 г. 167. (М. А. Й.). По-лесно е да се прочетат всички книги на Учението, отколкото да се заставиш в течение поне на няколко дни да не произнесеш нито една излишна дума. Оттук голямото различие между теорията и практиката. Проповедници и догматици не са нужни. Енергиите, които се изискват за прочитане книгите на Учението и за претворяване на прочетеното в живота, са несъизмерими. Учителят Проявява със Себе Си Истината на Учението на Живота, тоест Той е Въплътил в Себе Си в приложение към Живота всички положения на Учението. Затова и ученикът се стреми към подражаване на Учителя в това. Четящите и говорещите за Учението, но не прилагащи го, са безплодни цветове. Всеки успешен опит да се приложи Учението на практика се нанася в Книгата на Живота.

1971 г. 168. (Гуру). Отличителна особеност на Носителите на Светлина от всички степени, от големите до малките, е това, че всеки от тях в една или друга степен е въплътил в себе си и приложил в живота Заветите на Съкровеното Знание. В това е и различието им от обикновените хора. Но и сред обикновените хора има светли духове, отдаващи своите сили на служенето на Общото Благо. Това са също носители на Светлина, още не осъзнали, че са на Пътя. Разделянето на човечеството по светлосянка ще определи принадлежността на всеки човек към полюса на тъмнината или на Светлината.

1971 г. 169. (24 март). Ще отбележим Деня на Годишния Празник с усилено единение. Огнените енергии се нагнетяват като във Фокус в обединените съзнания. Този Празник в същото време е и Ден на Велики Решения, следствията на които определят и близкото, и далечното бъдеще. Планирането на бъдещето е характерна особеност на Нашата дейност. Ние Направляваме течението на енергията в нужното русло. И там, където Нашите противници готвят гигантски взрив, Ние Разбиваме техните сили на части и ги отвеждаме в по-малко опасни направления.

Вашата Родина е в Нашето полезрение. Охраняваме я и Пазим. Пламват фокуси на напрежение, но Ние ги Отвеждаме и Неутрализираме. При всичките ѝ несъвършенства бъдещето е за нея, тъй като несъвършенствата ще бъдат изживени, а пътят на еволюцията ще остане ненарушен.

1971 г. 170. (М. А. Й.). В този Празничен Ден на Общината на Света пребъдете в духа с Нас и с всички, които са устремени към нея. Единението на всички, които са със Светлината, е голяма сила. Единението е в Светлината. И своите лични мисли и дела временно ще трябва да се оставят, за да бъде особено пълен устремът към единение. И тогава от него може да се почерпи нова сила, толкова нужна в това трудно време от живота на нашата Земя. Особените дни настъпват, да се приобщим към Фокуса на Светлината с цялата сила на духа.

1971 г. 171. (Гуру). Помненето на Годишния Празник има особено значение, ако се отнесете съзнателно и задълбочено към него. Всички Сили на Светлината се обединяват в този ден в хор на съзвучните сърца. Огромна е мощта на такова обединение. Докосвайки се до нея и черпейки от нея, може уверено и спокойно и със съзнание вече за собствената сила да се върви към отсъденото бъдеще.

1971 г. 172. (Гуру). Аз ви призовах и събрах, и така ми се иска когато се раздаде Зовът всички призовани да отговорят единомудно. Но уви! Не всички ще отговорят, нито призованите от мен, нито от вас. Винаги е било така. Стига само те, неотговорилите, да не се обърнат към тъмнината. Тъй като посятите семена все пак някога ще дадат кълнове. Ще се радваме на всяко покълнало семенце. И тогава тъгата за не отговорилите, но не предали се на тъмнината, ще бъде в радост.

1971 г. 173. (26 март). „Където двама или трима са се събрали в Мое Име, там Съм Аз, сред тях!“ Но кой е сред тези, които се събират по двама, по трима или множество в свое име, в името на на своите разрушителни или зловни дела, в името на това, да творят не Светлина, радост, съзидание и благо на хората, а унищожение, смърт или скръб? Кой е сред тях? Кого привличат те от низшите слоеве на Тънкия Свят? Кои са техните вдъхновители и помощници? И колко са опасни и страшни събиранията на сатанистите, когато възпътените и развъпътени тъмни се обединяват съзнателно, за да творят зло. И дори да се събират обикновени хора, но ако чувствата и мислите им са зли, какви ли същности привличат те в своя кръг? Може ли да се учудваме, че толкова злоба е разлята сега по Земята и че тъмните обсебителни от всички степени нахлуват в живота на възпътените. Човешките събирания са безусловно полезни, ако те се осъществяват в името на красиви, строителни, съзидателни, добри цели. Но ако е обратно, вредата от тях е огромна.

1971 г. 174. (М. А. Й.). Още веднъж повтарям Думите на Владиката: „Когато стоите пред стената на плача помнете, че идва радост“. Светлото чувство на радост е антипод на тъмните чувства. То може да се предизвика съзнателно от пространството пред лицето на най-нерадостните явления. То може лесно да победи безрадостната илюзия на момента, тъй като има под себе си пространствена основа. Това не е магия, а действие на магнитната сила. Астралната обвивка може да вибрира с противоположни усещания, но висшият пространствен призив може да я обуздае и умиротвори. Човешкият микрокосмос е лаборатория за всички усещания и благо на този, който със своята воля може да създава в нея светли чувства, унищожавайки даже самата възможност за поява на несветли. Трябва накрая да се разбере, че в своя

микрокосмос господар е самият човек, не някой или нещо, намиращо се извън него. Слоевете на радостта съществуват в пространството на Тънкия Свят. Установявайки чрез волята магнитно съзвучие с тях, може да се почерпи радост от тях.

1971 г. 175. (Гуру). Хората могат да извличат от пространството радост. Могат да извличат всякакви чувства: и светли, и тъмни, да ги извличат по съзвучие и съгласуваност, съзнателно и несъзнателно. И извличайки едни или други чувства, хората привличат и развъплътените духове, преживяващи в Тънкия Свят същите тези емоции. Получава се обединяване с тънките същности по съгласуваност. Достатъчно е да си представите раздразнен човек и неговото тънко обкръжение от хранещи се с еманациите на раздразнението същности, за да пресечете един път и завинаги в себе си това позорно и разрушително чувство. С всяка своя мисъл и чувство извикваме и привличаме към себе си от пространството съзвучните им вибрации и съответстващите същности. Ето защо постоянният, незаспиващ и бдителен дозор на съзнанието е толкова необходим на събудения дух. „Човекът е магнит“ и той може да се ползва от своята магнитна сила съзнателно и целеустремено.

1971 г. 176. (27 март). Непонятната и привидно жестока формула, че „на имащия ще се даде, а от нямащия ще се отнеме и това, което има“ съдържа широко приложение на чисто научна основа и не съдържа в себе си никаква жестокост. Трябва непременно нещо да имате, за да има към какво да се приложи. Как да се даде, ако няма в какво и няма към какво да се приложи, ако вътре е пусто. Затова се изисква наличието на вяра, за да получат молитвите или обръщането към Висшите Сили удовлетворение. Затова се изисква обръщащият се за Светлина да има в себе си поне искрица Светлина, а обръщащият се към тъмните – зло. Но ако със зло вътре се обърнете за помощ към Светлината, резултати няма да има, а обратно. Притеглянето действа по родство или съответствие. Също и в областта на получаване на знания желаещият трябва да донесе, в дадения случай - устременост и способност да възприема. Затова ако някой иска да постигне нещо, трябва да принесе свое, дори и най-малко, за да има с какво да се започне. Даже снежна топка не може да се натрупа ако няма с какво да се започне.

1971 г. 177. (Гуру). При безусловна полезност на човека за еволюцията няма да обременяваме тази полезност с осъждане. Хората трябва да се познават добре, но при това е необходимо да се отстрани елементът осъждане. Обсъждането не е осъждане. Не е трудно осъждането да се изведе навън, тъй като в неговата основа лежат злобата и недоброжелателството или други недобри чувства.

1971 г. 178. (28 март). Спокойствието е също и щит. Този, който не издава своите преживявания и емоции и не ги изважда на показ, не дава възможност да му се въздейства отстрани и да се удря по откритото място. Спуснатото забрало предпазва от удари. В дни на особено нагнетяване на тъмнината мълчанието е най-добрият предпазител. Говорещият предоставя зацепка за захващане за съзнанието, сякаш отдавайки себе си на милостта на победителя. При наличието на дружелюбие може да се говори, но при отсъствието му е по-добре да се мълчи.

1971 г. 179. (М. А. Й.). Когато нагнетяването на тъмнината стане непоносимо, трябва да се навлезе в себе си, събирайки своите енергии вътре и да се изчака известно време, не проявявайки себе си по възможност с нищо. Даже охлювът се прибира в своята раковина при приближаване на опасност. Броня на духа, кула на

духа – това са символите, показващи защитните условия на човека. При всички условия най-добрата защита ще бъде все пак психическата енергия.

1971 г. 180. (Гуру). Както лист, откъснат от бурята, бива отнесен от вятъра нанякъде, така бива отнесено и съзнанието, откъснало се от Йерархията. Даже в мислите не трябва да се откъсват.

1971 г. 181. (29 март). Сега чудесата са за жреците. Но не трябва да искат чудо, то трябва да се заслужи. То може да се прояви в Грижата в минута на действителна нужда, но никога - без достатъчно основание за това. Знаете примери, когато най-поразителните феномени не са убеждавали никого, предизвиквайки само съмнения и подозрения. Чудеса ще има, но от съвсем друго естество и пред тях феномените, даже най-удивителните, ще избледнеят. Някога е трябвало да се демонстрират различни феномени, но сега, в преддверието на външните и на планетните събития, това би било несъизмеримо. Дребните неща не подхождат на величието на часа.

1971 г. 182. (М. А. Й.). Зад дърветата може да не се види гората. Зад множеството дребни, обикновени житейски явления може да не се забележат необикновените знаци на загриженост, любов и доверие, изпращани от Учителя. Изпускайки малкото е лесно да се пропусне и голямото. Разпознаването е нужна на ученика способност, за да отличи къде е голямото и къде – малкото. Дават се знаци, но трябва да се забележат. На глухия и две камбани не служат, а за слепия даже светлината на слънцето е невидима. Затова да се въоръжим с цялата зоркост, за да не изпуснем изпращаните знаци.

1971 г. 183. (Гуру). Само невежеството може да твърди, че синтетичното розово масло или мента, или лимонена киселина, или плодова есенция, или различните сокове могат да заменят истинските, тоест натуралните. Същото е и с витамините. Тъмната ръка се опитва да разруши голямото значение на ползата от натурални витамини и да ги замени с изкуствени или, с други думи, фалшифицирани. Трябва да се борите с това вредителство. Не трябва да се заменят натуралните продукти със сурогати.

1971 г. 184. (30 март). Да, това е така: някъде има книги, в които кратко, отчетливо, ясно и просто са изложени същите тези положения, които, напечатани за всички, съдържат стотици страници, пълни с доказателства, събития, коментари и символи, прикриващи съкровената същност от обикновените хора. Освен това, на някого са нужни пространни доказателства и позовавания, и научния подход от гледна точка на съвременната наука. Правилно! Същността на явлението нирвана може да се изрази в няколко думи: не унищожаване, не небитие, не несъзнателност, а такова огнено налягане на всички сили на духа, на напрегнато съзнание, когато движението изглежда като неподвижност и всичко временно и преходно престава да съществува за съзнанието, потопено в Светлината. Също така просто и ясно могат да бъдат изразени и всички други основни положения на Съкровеното Знание, но само за тези, за които връщане назад, във външната тъмнина, вече няма.

1971 г. 185. (М. А. Й.). Въпросът не е в символите, а в това какво предават. Същността на символа може да се усети в миг на озарение. То може да се разкрие в кратки думи, но Съкровеното се предава устно, от уста на уста. Най-съкровеното не е записано никъде. То може да бъде отпечатано в символи, но към тях трябва да има ключ, и при това не един. Защо е така? Причините са много и една

от най-печалните е в това, че хората неизменно са убивали тези, които са се опитвали да ги приближат към разбиране на Тайната.

1971 г. 186. (Гуру). Мярка за истината за човека остава неговото собствено съзнание. Друга мярка няма. Ето защо е толкова важно то да бъде разширявано, за да може да обхване колкото може повече явления и да бъде синтезиращо в разбирането на Единния Свят.

1971 г. 187. (М. А. Й.). Умеещият да чака ще дочака, а неумеещият ще си отиде. Двама са очакващи: единият ще дочака, другият - не. Защо? Може да се очаква по различен начин. Един в търпение и доверие ще натрупва опит и ще събира знание, друг ще разхищава напразно Агни и, вдигайки очи нагоре, ще говори за това, което не знае и в което не вярва. Великото очакване се извършва в тишина, труд и тържественост при неизменно знание за настъпването на това, което подлежи да бъде. Този, който иска да дочака, нека се научи как трябва да се чака.

1971 г. 188. (1 април). В особено отговорния момент от живота на планетата хората стават особено глухи и невъзприемчиви към случващото се. Същото става и в живота на отделните хора. В повратни моменти, когато на Висшите Планове се променя тяхната съдба, те не усещат и не виждат нищо и само времето показва извършващите се промени.

1971 г. 189. (М. А. Й.). Еволюцията не се съобразява с гибелта и страданията на отделните хора. Тя не се съобразява с гибелта на цели държави и народи, и даже цивилизации. Гибелта на формата е нищо. Животът, одушевяващ временната форма, не може да загине, тъй като преминава в следващата. Но всички форми са обречени на смърт по самата същност на своята проява. Раждането, разцветът и смъртта са участ на всички прояви в природата, до планетите и цели звездни системи включително. Унищожаването на временните форми не спира еволюционното развитие на течението на живота.

1971 г. 190. (Гуру). Ето така и ще бъде. Ще заспите и ще има едно, ще се събудите – друго. И са малко тези, до които ще стигне същността на случващото се. 1936 година се изплъзна от вниманието на множествата. А това беше преломен момент за планетата.

1971 г. 191. (3 април). Колкото по-зле е на човека, колкото повече се мъчи и страда неговото тяло, колкото по-силни са неговите мъки и преживявания, колкото по-силни са ударите на съдбата, толкова по-добре е за неговия дух, толкова по-силно той се изтънчва и толкова по-ценни са опитът и натрупванията, които той принася за своята Висша Триада. Но това е само при условие, че човекът издържа всички изпитания. Ако не - стига се до падение на духа. Историята показва, че изключителните хора – гении, герои, пророци и Носители на Светлина са имали много тежки условия на живот. С много редки изключения са били измъчвани, тормозени и убивани). Казано с други думи, Пътят на Светлината е път на страданието. И колкото повече е дадено, толкова по-остри са страданията. Утехата е в това, че страданието е противоположният полюс на радостта и щастието и, преминавайки през единия, човекът неизменно трябва да премине и през другия. В проявения свят двата полюса са манифестация на единната вещ.

1971 г. 192. (М. А. Й.). Съществува окултен закон, според който преди радостта, Светлината и озарението човек трябва да изпита цялата дълбочина на страданията, безпросветността и мъката. В древните храмове изпитваният е скубел

в отчаяние косите си. Това се е случвало преди върху него да се спусне озарението и радостта и Светлината да изпълнят неговото съзнание. Така и сега, преди настъпването на радостта и светлите промени в живота на ученика, той трябва да преживее и чувството на отчаяние и мъка, и тежестта на обградилият го мрак.

1971 г. 193. (Гуру). Решението не е в това, да се страда ли или не, а в това във всички случаи от живота да се запази непоколебима твърдост, преданост, устременост и достойнство на духа. Не е заслуга, ако се размекнеш като мокър парцал. Но е заслуга твърдо и непоколебимо, сурово и непреклонно да издържиш всичко до края и да не отстъпиш нито на педя от завоеванията на духа, постигнати с такъв огромен труд.

1971 г. 194. (4 април). (М. А. Й.). Вярвайте в неизповедимостта на пътищата. Знайте, че Владиката е близък. Усещайте непоколебимото могъщество на Йерархията на Светлината. И помнете, че Светлината побеждава тъмнината и че отсъдената Победа на Светлината е вече пред прага.

1971 г. 195. (6 април). Къде е голямото и къде – малкото? Кой ще се наеме да съди? Често най-малкото е било причина за велики събития. Нишките на голямото и малкото са сложно преплетени. Само чувствознанието може да укаже понякога значимостта на явленията. Но засега е по-добре да се разчита на Тези, Които Знаят. Те ще Укажат своевременно на какво трябва да се обърне внимание и ще Предупредят. Само не трябва самостоятелно да се назначават срокове или да се тълкуват по свой начин. Само в много редки случаи Ние Указваме точните срокове и Правим това винаги устно. Понятията „близко“ и „бързо“ в житейски и космически мащаб имат различни значения. Но пределните срокове са винаги точни и определени.

1971 г. 196. (М. А. Й.). От себе си не можеш да избягаш. Затова всичко, което се взема със себе си, трябва да бъде от най-високо качество. Това условие ще позволи да се обградите с прекрасни мисли и в онзи свят, където господства мисълта и където всичко се движи от мисълта. Хората се грижат за утрешния ден, а не искат да се погрижат за по-далечното бъдеще. А нали бъдещето се формира в настоящето с мислите от днешния ден. Бъдещето се строи сега с мислите, проектирани в далечното бъдеще. Бъдещето е забележително с това, че е пластично в ръцете на оформящото го съзнание. Няма ограничения в свободата на творчеството на бъдещето. Човекът може като вълшебник да предизвика в орбитата на бъдещето всякакви постройки, които някога задължително ще се въплътят в плътни форми. Знаещият пренася своите творчески енергии в бъдещето и в него изгражда най-добрите еволюционни форми на живот.

1971 г. 197. (Гуру). Интересно е да се отбележи, че човек не може да си представи себе си като мъртъв. Той може да си представи като такова своето тяло, но не себе си, тъй като самият той ще стои наоколо и ще гледа своята мъртва обвивка. Съзнанието за безсмъртие е естествено. Само лъжливата теория за смъртта го разрушава и човек започва да го отрича. А тъй като във Висшите Светове твори мисълта, то отричащата мисъл създава временна илюзия за смърт, временна, защото въплъщавайки се отново и отново човек продължава да живее независимо от лъжливото признаване на смъртта. Става дума не за смърт на формата, която е очевиден факт, а за безсмъртния живот, одушевяващ временно дадената форма.

1971 г. 198. (7 април). Ритъмът трябва да се приеме като Основа на Битието. Както огромната река неотклонно носи в океана своите води, така и утвърденият ритъм устремява духа към избраната цел. И там, където човешката мощ помръква в безсилие, там ритъмът дава сила да се продължи напредъка. Можем да се учим от природата: тя е пронизана с ритъм от долу до горе. Движението на звездите е ритмично. Атомът пулсира ритмично. Ритмично е биенето на сърцето. Ритмична е смяната на годишните времена. Всичко е подчинено на ритъма. Целият проявен Космос пулсира с ритъм. На тази основа може да се строи здраво и задълго.

1971 г. 199. (М. А. Й.). Там, където нещо се твори в Името на Владиката, там Неговият Лъч е с носителя на благо. Не трябва да се откъсвате от Учителя или да Го забравяте. Тълпи опашати очакват всеки миг на забрава, за да поставят своите излъчвания на мястото на Лъча и да въздействат активно. Не трябва да се забравя за това особено сега, когато разстройството на стихии и нарушаването на планетното равновесие са достигнали до предела.

1971 г. 200. (Гуру). Да помислим как в тези трудни дни да удържим всичко завоювано. Да се загуби е лесно, но да се възстанови отново е необичайно трудно. Такова възстановяване ще изисква умножени усилия. По-добре да се погрижим за това, да удържим. Ето задухаха ветрове и вихърът зашумя. Ще удържите ли съкровището?

1971 г. 201. (8 април). Относителният характер на понятията и представите нека да не отдалечава от нерушимостта на Основите. Много представи може да има за подробностите, но Основите са непоколебими и неизменни. Върху тях може да се строи здраво и задълго. Всичко се колебае и хаосът нахлува в съзнанията на хората. Само построеното върху това, което е непоколебимо, може да стои здраво, но човешките постройки са „за разрушаване от вихъра“. В дълбока древност са умеели да строят здраво и задълго. Пирамидите и сфинксовете служат като свидетелство. Също и постройките на човешкия ум се различават по своите свойства. Едни се изграждат здраво и задълго, други се рушат пред очите. Беше Казано: „Слънцето ще премине и луната, но нито една йота от Закона няма да премине, докато не се изпълни всичко“. Следователно постройките на ума, основани върху познаването на нерушимите Космически Закони, са нерушими във времето. Затова Казвам: „Утвърждавайте се върху Основите“. Вече шумят вихрите и даже не са вихри, а ураган. Как да се устои под напора? Само непоколебимо утвърждавайки се върху Основите. За подробностите и детайлите може да не се мисли, но върху Камъка на Основата трябва да се стои здраво. И трябва добре да се помисли за това „какво е Камъкът на Вечната Основа на Истината“.

1971 г. 202. (М. А. Й.). Колкото по-отдалечен е лъчът светлина от своя източник, толкова по-силна е диференциацията на неговите елементи. Но в центъра всичко се слива в едно. Така и стремежът към центъра по Лъча довежда до синтетично осъзнаване на същността на явленията. И тогава вече от центъра може да се разглежда безкрайното разнообразие на явленията в синтетичното разбиране на тяхното единство в множествеността. И тогава ще станат достъпни за разбиране не откъслечните, разпокъсани, несвързани помежду си части на мирозданието, а единното, стройно цяло, обединено от величието на Космическите Закони.

1971 г. 203. (Гуру). Не се смущавайте от това, че наоколо е пусто. Ще дойдат сроковете, ще дойдат и хората, отсъдени ви във времето. Неизповедими са

пътищата. Но за всичко си има време. Затова казвам: дръжте здраво и съкровено радостта за бъдещето в сърцето.

1971 г. 204. (9 април). Ще е нужно да се решават редица трудни задачи. Ето една от тях: да си представяте хората не такива, каквито изглеждат, а каквито са в действителност, тоест да гледате на тях, без да внасяте свои предпоставки. Или да възприемате Нашето, изключвайки своето. Или мислейки за далечното, да забравяте за отделящите разстояния. Или пренасяйки се в бъдещето, да не мислите за настоящето. Или гледайки видимото, да не отделяте от него невидимото. Или виждайки астралното неравновесие на събеседника, да го погасите със своето спокойствие. Или възприемайки мисълта от мрака, да я потушите с мисъл от Светлината. Или получавайки поредния удар от страна на тъмните, да го приемете върху себе си в пълно равновесие. Или осъзнавайки в лабораторията на своя микрокосмос неприятно и нежелано усещане, съзнателно да го замените с неговото противоположно. Така острието на духа може да се закалява върху волевото редуване на противоположностите.

1971 г. 205. (Гуру). Подлагани сте на постоянните уловки и хитрини от страна на тъмните, подлагани сте постоянно, за да се научите на постоянна зоркост, бдителност и самозащита. Трябва винаги да бъдете на стража, тъй като тъмните твари не спят и очакват моментите на успокоение и приспаност, за да нанесат поредния удар или поне малко убождане. Затова “нека копието да не спи над дракона”. Както в голямото, така и в малкото, тъй като драконът е символ на тъмните сили в цялото им разнообразие.

1971 г. 206. (10 април). Всяко утро започва нов ден. Той донася своя нота и настройва човека в своя тоналност, принасяйки своите радости или огорчения. Съзнанието реагира съответно на тях. Сега времето налага своя отпечатък и за човека става непоносимо. Но той е господар в своя микрокосмос. И лабораторията на микрокосмоса е в негово разпореждане. Защо да се подчинявате на страничните въздействия, когато волево можете да предизвиквате в съзнанието си всякаква реакция. По-добре е с радост да се извиква от пространството радост, отколкото да се прегъвате под тежестта на мрака. Ще се радваме не на това, че наоколо е радостно, а на това, което иска нашата воля. Нека тя да иска радост, спокойствие, равновесие, мир, вяра, огнен устрем, Светлина и твърда увереност в победата на духа над всичко, което му пречи да постигне тази победа. На човека е дадена власт над самия себе си, но до тази власт трябва да се достигне съзнателно и да не се отдава правото на своето първородство на никого и на нищо.

1971 г. 207. (М. А. Й.). Човешките настроения са условни, тоест хората отрано решават, че тези и тези явления ще ги радват, а други ще ги огорчават. Това решава тяхната воля. Тези решения могат да се преразгледат и да се решат отново. На всеки горчив урок от живота може да се порадваме, тъй като неговата ценност надвишава размера на огорчението и остава с нас, докато в същото време огорчението преминава. Можете да се научите да се радвате на много от това, което по-рано е огорчавало, ако разбирате, че идваме на Земята и живеем не заради удоволствието, а заради натрупването и събирането на ценен опит и тогава цената за него няма повече да помрачава. Мъдрият се радва на това, което огорчава глупавия. Особено се радва той когато вижда, че може да се разплати за миналото.

1971 г. 208. (Гуру). Да се научим да побеждаваме в себе си това, което подлежи на преодоляване. Именно в себе си, защото победата над нещо външно не дава нищо на победителя. Не можете да отнесете плодовете от външните победи със себе си в Тънкия Свят, но победата над самия себе си можете. Външните победи, разбира се, имат своя смисъл и значение, но не такова, каквото се разбира обикновено. Те са полезни ако способстват за утвърждаването на едни или други положителни качества на духа, но не на материални придобивки или изгоди. Всичко материално, земно се оставя от човека на Земята, но духовното се взема със себе си по далечния път. В това е целия смисъл.

1971 г. 209. (М. А. Й.). Вярата в бъдещето се запазва до края, докато това бъдеще не настъпи. Тя е толкова здрава, че времето вече губи своето значение и не може да я угаси. С такава вяра в неизменността на бъдещето са Вървели всички Велики Духове. Те са Живели с нея и са Знаели, че “слънцето ще премине и луната, но нито една йота от Закона няма да премине, докато не се изпълни всичко”.

1971 г. 210. (Гуру). Логично бъдещето е неунищожимо. Нищо не може да спре неговото настъпване. Тъмнината е крайна, но Светлината е безкрайна. Тъмнината е крайна с това, че носейки в себе си разрушението разрушава и унищожава себе си, докато Светлината е съзидателна. В това е нейната несъкрушима мощ. Затова тя винаги е победител.

1971 г. 211. (13 април). Личните постройки се помитат от вихрите. Много е тъмно. Пространството мълчи. На всички е трудно. Облаците са се сгъстили и са надвиснали над съзнанието. Не се вижда просвет. Всичко е отишло някъде. Какво да се прави? Вече нееднократно е Говорено и Повтаряно, че е необходимо постоянно помнене и Ликът на Учителя трябва да бъде постоянно в сърцето. Иначе няма да се удържите. И ако на вас е трудно, то какво е ли е там, където ударите се приемат в центъра на напрежението? Стойте по-здравно от скала, с твърдостта на духа се нагнетява чудесния огън.

1971 г. 212. (М. А. Й.). Ако на вас е тежко, то на нас е много пъти по-тежко. И сложността, и грижите се умножават. И те нямат край. Преданите души са редки. Доближилите се обременяват и изискват помощ. Малко са тези, които ни радват с истинска преданост и устойчивост на духа, всички са повече заети със себе си. Изходът е в самоотвержеността. Но как да се отдалечиш от себе си, ако обкръжаващото натиска именно върху твоето малко “аз”? За тежестта на преходното време е било Указано отдавна. Човешкият дух трябва да се събуди. Но той мълчи.

1971 г. 213. (15 април). Идеите не умират. Те живеят в пространството, макар, може би да се забравят от хората. Но ето че отминава известно време и те отново заемат човешките умове и, нараснали по сила в пространството, се осъществяват в живота. Икар се е опитвал да лети на восъчни крила. Отминали са две или повече хиляди години и хората все пак са започнали да летят. Така великата идея, неумираща в пространството в течение на две хилядолетия, все пак се е осъществила и хората, забравили временно за нея, отново са си я припомнили, за да я приложат този път в живота. Идеите не умират. Идеите живеят в пространството и на вълни се връщат в човешките съзнания. Времето няма значение за живота на идеята. Тя може да бъде реализирана и след цели хилядолетия. “В Дома на Отца има много обители”, идеята за Далечните Светове живее и сега, и ето, че вече настъпва

времето, когато връзката с далечните звезди е близка до осъществяване. “Идеите не само живеят, но и управляват световите”.

1971 г. 214. (М. А. Й.). В обикновения живот много мисли, одухотворяващи съзнанието, могат и да не намерят изражение, но в менталния свят те са реалност и съществуват не ограничени от плътната видимост. Те могат да бъдат действително богатство и, бидейки неотнимаема собственост на човека, го съпътстват по време на неговото пребиваване в Надземния Свят. Човекът, който е нищ в мислите, там няма с какво да живее. Но на добрия мислител се предоставят чудесни възможности да осъществява това, което е било невъзможно да се осъществи на Земята. Реалността на мислените форми позволява да се създава около себе си прекрасен свят на сияйната мисъл. Благо на добрия мислител във Висшите Светове.

1971 г. 215. (Гуру). Какво от това, че всичко е отишло някъде и съзнанието се е оказало пред пропастта на незнанието. Това е всичко на всичко само редуване на ритъма. То ще се смени с нова, обновена вълна. Всичко ще се върне отново и отново ще стане близко. И бъдещето, скрито зад облаците на мрака, ще се приближи отново с нова сила, за да стане, накрая, реалност на заповяданата приказка. Трябва да се изчака времето, помнейки за редуването на вълните.

1971 г. 216. (17 април). Конфликтът между очевидността и действителността е стъпало към познаване на последната. Всичко в плътния свят крещи против нея и ѝ казва: “Не”, но Аз Казвам: “Да!” Утвърждавайте я въпреки земната видимост. Мен Ме няма, тъй като Съм невидим за окото, но Аз Съм с вас. Ето първото противоречие, което трябва да се разреши. Светлината побеждава тъмнината, но тъмнината е обградила и е закрила светлите далечини - това е второто. Те са много, те са безброй. Уравновесяването на противоположностите или умението да се неутрализират бинарите е достижение на Архата. Отдавна Казах на идващите при Мен: “Ето Аз Съм с вас винаги, във всичките дни, до свършека на века”. Но са малко тези, които са приели и разбрали това.

1971 г. 217. (Гуру). Светлина, Светлина, Светлина, утвърждавам те пред лицето на тъмнината. Наоколо е тъмнина, но утвърждаването на Светлината пред лицето на тъмнината е утвърждаване на Истината. А Истината побеждава винаги, колкото и убедително да изглежда временното тържество на тъмнината. Тя с това е и силна, че се опира на видимостта, която е нездрава, неустойчива и преходна. Но огнената действителност е над това, което вижда земното око, тя е непоколебима, тъй като е изградена върху Основите. Тя утвърждава живота на духа, който е вечен и нерушим. Тя казва неизменно: “Всичко отминава, всичко се променя, всичко е само временно, но духът пребивава вовеки, духът е вечен и вечният живот и безсмъртието са негови атрибути”.

1971 г. 218. (М. А. Й.). Ако някой иска всичко да бъде добро, спокойно и благополучно, то към кого тогава са насочени думите: “Претърпелият докрай ще бъде спасен”? И защо трябва непременно да претърпите, за да се спасите? Защо не може без претърпяване, страдания и мъки? Защо са Страдали Големите и Велики Духове? Защо са измъчвали и убивали първите християни? И ако някой иска да избегне този трънлив път на приближаване към Светлината, нека да знае: друг път няма. Затова трябва духом да се смирите пред неизбежното и да приемете кръста. Даже Самият Владика го е Приел, Кръста на Живота, и мъжествено и непоколебимо

е Издържал неговата тежест. Който върви по Неговия път, взема своя кръст и следва Владиката.

1971 г. 219. (18 април). Да се влезе в съзвучие с Нас не е лесно, но още по-трудно е влизайки то да се удържи. То не е от този свят, но този свят е изпълнен със звучни гласове, заглушаващи Беззвучния Глас на Учителя. Впечатленията, получавани от плътния свят, здраво лягат върху съзнанието, докато в същото време тънките усещания са едва забележими. Но отбелязвайки ги зорко и грижливо, тези постъпления могат да се усилят. Главното е да се знае твърдо и неотречимо, че другият свят около нас е невидим, но той съществува и взема постоянно участие в земния живот. Малка част от айсберга е видима на повърхността на океана, всичко останало е във водата и не се вижда. Същото е и със света, видим и осезаван със земните чувства. Увереността в съществуването на другия свят дава възможност той да бъде изучаван. Всички човешки беди произтичат от отричането на тази проста истина.

1971 г. 220. (М. А. Й.). По-добре е да не чакате, а самостоятелно да се стремите към контакт. Очакването обикновено е бездейно, но устремът е активен и в това е неговата сила и гаранция за успех. Затова може да повторим отдавнашния въпрос: “Седящи и чакащи, какво очаквате и как?” Но активното, дейно, устремено очакване прилича на силен магнит, тъй като неизменно донася желаните резултати.

1971 г. 221. (Гуру). Областта на мисълта и на духа е забележителна с това, че е свободна от всички земни ограничения. В нея съзнанието действа не бидейки свързано с обичайните представи. Разкрепостяването на мисълта от тъмницата на плътните условия е задача на ученика. Не ограничавайте с нищо полетите на мисълта, с никакви земни съображения. Светът на мисълта е именно този свят, където всичко е възможно и всичко е постижимо. И той съществува не като абстракция, а като жив, реален и действителен свят.

1971 г. 222. (19 април). Всички хора, vyplътени на Земята, живеят в плътно тяло, в земния свят, но всеки от vyplътените живее в свой свят, в свое особено психическо обкръжение. За пример може да се вземе подвижникът, ученият, поетът, наркоманът, пианицата, крадецът, продажната жена. Сравнявайки техните светове, в които те живеят, може да се види, че всеки от тях се докосва до съответните слоеве на пространството и се явява изражение на един или друг вид съзвучие с тях. Много важно е да се определи своя собствен свят и да се види на кои сфери от Тънкия Свят съответства. Човекът може да има различни състояния и настроения. Има моменти на подъем, има на падения и това също трябва да се отчете. Нужен е постоянен дозор, за да се държи астралът под контрол и да не му се позволява своеволно да се поддава на мислите и емоциите, увеличащи го надолу. Подвижниците са издържали дълги години на изкушения и изпитания при овладяване на своята низша природа. Но не е нужно да бъдеш подвижник, за да познаваш безпогрешно състоянието на своето съзнание и степента на неговата светлоносност във всеки даден момент. Но и единствено само знание е недостатъчно - нужна е сребърната юзда на духа върху чувствата. Когато ръката на волята я държи здраво, не допускайки потъвания и своеволия на астрала, пътят може да бъде прав.

1971 г. 223. (М. А. Й.). Разказът на Л.Толстой “Отец Сергей” е забележителен с това, че показва колко жестоко може да се самоизмамва човек, считайки, че е победил своя астрал окончателно. Поярвал си и отслабил дозора той

неочаквано може да се изложи на ново, необуздано въставане на астрала, забравяйки за копието, “не заспиващо над дракона” и за това, че отсечените глави на чудовището израстват отново. Затова Учението говори за незаспиващ и постоянен дозор, който не се прекъсва нито нощем, нито деном, тъй като само в такова непрестанно бодърстване може да се устои до края.

1971 г. 224. (Гуру). Добре е когато знаете какви огромни знания предстои да се овладеят. Трябва само възможно по-ясно да бъде оформено в съзнанието това, което предстои да се преодолее, тоест целта да бъде повече или по-малко ясна. Символите, дори най-трудните за разбиране са добри с това, че очертават конкретната цел. Всичко е достъпно и постижимо, ако устремът е достатъчно силен и постоянен.

1971 г. 225. (М. А. Й.). А то, щастието, може би е вече близко. Трябва да се вярва в него. Тъмно и мрачно става на душата, когато вярата в бъдещето умира. Пустинниците са чакали с години кога ще дойде озарението на духа. Но ако дойде всичко земно, ако дойдат всички земни блага, а няма озарение на духа, за какво са всички те без Светлината, която е вътре? Светлината е нужна! И ако на Земята хората все още някак живеят без нея, то в Надземния Свят не може да се преживее без нея. Мрачно е там съществуването, по-точно проспиването в тъмнината. Така устременият дух прекарва всичките суетни дни от своя живот на Земята в грижа за Светлината.

1971 г. 226. (Гуру). Нека Водещата Звезда на Йерарха да бъде винаги Пътеводна. Именно следването на Призовалия ще бъде единственото решение на живота. Знанието ще дойде като резултат от следването и то не теоретично и отвлечено знание, а приложено в живота. Абстрактното знание е за нищо. В него има много опасности. По-добре малко, но приложено, отколкото голямо, но неприложено. Адът е послан с най-добрите намерения на неприложеното в живота знание.

1971 г. 227. (21 април). Ние Говорим за бъдещето като за явление заменящо настоящето и неговите несъвършенства. В настоящето вече е невъзможно да се изправят много неща, по-точно, всички. Всички изменения и всички подобрения се набелязват само за бъдещето. В това е неговото значение и сила. Течението на времето към бъдещето дава на хората възможност да осъществяват своите начинания. Ако те са еволюционни, духът върви нагоре, ако е обратно, се получава падение на духа. Животът на много хора върви по наклонената линия надолу, върви от възплъщение към възплъщение. Злото е пределно и колкото и вършители на зло да има на Земята, и колкото и хората да се потапят в него, синовете на гибелта са все пак по-малко от хората не загубили своите висши принципи. Залогът на еволюцията е на тях. Победата на Светлината в мащаба на планетата ще означава повратен момент на еволюцията и заминаване на обречените служители на тъмнината на Сатурн.

1971 г. 228. (Гуру). Има земно бъдеще, но има и бъдеще в Надземния Свят. Ако то не се е удало на Земята, то във Висшия Свят, където безрезервно действа мисълта, бъдещето може да бъде ярко и плодотворно и осъществяващо най-дръзновените стремежи на духа. Затова пренасянето на съзнанието в бъдещето е вярното решение на живота. Затова Учението устремява човека в бъдещето утвърждавайки, че в бъдещето всичко е достижимо.

1971 г. 229. (22 април). Вярвайте, надявайте се на бъдещето независимо от всичко и въпреки плътната очевидност. Обременяването с обстоятелства е непременно и неизбежно условие за възхода на духа и следването на Призовалия. Второто условие е досаждането от бесовете. Всички досаждат на вървящите и особено на подвижниците. И колкото повече е огненият устрем, толкова по-яръстен е натискът на тъмнината.

1971 г. 230. (М. А. Й.). Въпросът не е в страданията, преживяванията и притесненията, а в състоянието на съзнанието. А то е много тежко, тъй като пространствените условия са ужасни и нагнетяването на тъмнината достига своя апогей. При смяна на пространствените токове веднага настанва светлина и изчезва тежката плоча, притискаща непоносимо сърцето. Това притискащо чувство не трябва да се приема като своя сметка и като свои порождения, а трябва да се помисли за общочовешката карма.

1971 г. 231. (Гуру). Владиката Носи върху Себе Си неизмеримо тежкото земно Бреме, Бремето на този свят. Когато чувствате непоносима тежест на сърцето помислете за това, че в тези моменти може би вие Му помагате да носи това Бреме и споделяте Неговия Огнен Труд. И тогава тежестта на личните преживявания ще си отиде и те ще се заменят от съзнателно сътрудничество с Йерархията. Да страдаш и преживяваш е много скучно, но да разделиш Неизмеримия Труд на Владиката и да Му помагаш съзнателно е почетно и радостно, и плодно, и достойно за вървящите след Него.

1971 г. 232. (23 април). Днес Ние Решихме да се откажем от чудесата. Защо? Феномените не убеждават никого в нищо. Те временно издигат човека на несвойствена му висота, за да го върнат после в предишното му състояние, но усилено със съмнение и недоверие. Само опитът и знанието могат да приближат към целта. За да се повярва на феномена, трябва да носите със себе си някаква увереност в неговите възможности. Иначе самият очевиден факт няма да убеди невярващия в нищо. Нашите опити в миналото столетие да докажем на хората възможността за някои явления не донесоха желаните резултати, но породиха съмнение, недоверие и даже клевета. Опитът беше неуспешен. По-рано чудесата бяха за тълпата, сега чудесата са за жреците.

1971 г. 233. (М. А. Й.). Великото Очакване има начало, но няма край. Когато очакването се осъществи се оказва, че след него възниква нова възможност да се очакват нови постъпления, а след тях още повече нови, които нямат край. Заповядана е Безпределност и затова възможността за все нови и нови достижения и тяхното очакване е безкрайна. Трябва само това очакване да бъде действено и активно, и позволяващо да се придобива новото по пътя на опита и знанието, които са съсредоточени изцяло в бъдещето.

1971 г. 234. (Гуру). Горчивината от придобиването на жизнения опит нека да не лишава от разбирането, че неговите плодове са сладки. Горчивината ще си отиде и ще се забрави, но опитът остава в Чашата завинаги. Няма роза без шипове и тръни. Нека сенчестата страна на явленията да не закрива светлата.

1971 г. 235. (25 април). Защо Ние така Настояваме за очистване на съзнанието от всякакъв боклук преди да се пристъпи към отваряне на центровете? Отварянето на центровете означава способност да се възприемат тънките явления и преди всичко – мисълта. При неочистени проводници те ще доведат и ще

предизвикват допир с нечисти, тъмни, зли явления и ще свързват съзнанието с низшите слоеве на астрала. Заразяването при това е неминуемо. Обсебителите от всички степени ще се възползват от всяко тъмно петно върху аурата, за да се вкопчат в него и чрез него да нагнетяват своите нечисти енергии. При неочистено съзнание падението и обсебването няма да бъдат избегнати. По-добре е да не знаеш нищо и да не се докосваш до нищо, отколкото, не бидейки съответно подготвен, да повдигнеш частично завесата на Невидимия Свят и да започнеш да се докосваш до най-тънките енергии. Опасността е огромна.

1971 г. 236. (Гуру). “Всенощното бдение” или бодърстването на духа през нощта е по-леко, отколкото дневното, тъй като нощем за охрана е достатъчна решителната и твърда заповед на дневното съзнание. Но денем се налага да бъдете постоянно на стража, за да се опазите: 1) от преднамерено изпращаните от тъмните мисли и внушения, 2) от неизбежните контакти с недобри хора или даже с обикновени хора, но подложени на пагубните настроения на астрала и поддаващи се на тъмните внушения, 3) от всевъзможните опити и злонамерени хитрини от страна на тъмните, използващи хора, животни, птици, насекоми и даже неодушевени предмети - с една дума, всички възможни средства, за да подхвърлят чрез тях своята вреда. Нужен е постоянен, непрекъснат дозор и стоока зоркост и бдителност.

1971 г. 237. (26 април). Връзката между Учението на Христос и Учението на Живота е пряка. Разрив няма, няма нито разминаване, нито противоречие. Различията са като между завивките на една възходяща спирала. Те сякаш са стъпала на една и съща възходяща стълба на живота. Едното е продължение на другото и разгръщане на явлението в по-широко разбиране, съответстващо на по-напредналото съзнание на човечеството. Едното не отрича, а обратно, утвърждава другото. Не може и да бъде иначе, тъй като Източникът е един. Клони на едно и също Дърво на Живота.

1971 г. 238. (Гуру). Всяка придобивана способност е двойствена и двуостра. И ако от една страна тя дава възможност да се възприема Светлината и нейните вибрации, то от друга, също толкова, отваря бездната и дава възможност да се приема нейното разлагащо и угасяващо огньовете дихание. И трябва да бъдете много твърди и силни, за да издържите натиска на тъмнината. Така например зрителното усещане за кафявия газ действа ужасяващо на съзнанието и макар че това видение може да бъде краткотрайно, вълните на мрака са пагубни. Затова не се стремете да изостряте някои способности за възприемане, докато организмът и съзнанието не са подготвени за него чрез очистване и овладяване на своите чувства.

1971 г. 239. (27 април). Време е вече да се разбере, че натискът върху сърцето не е лична тежест, а Бремето на този свят, което няма да престане да притиска, докато не завърши смяната на Епохите. Правилно отбелязахте, че близката душа получи всичко, което искаше да има, но от това не стана по-щастлива. Каиновата формула за безотговорността за съдбата на брата не сработва, както се надяват неразбиращите. Пространствените условия, усложнени от човешките порождения, засягат всички и от тяхното въздействие никой няма да избяга. Разбира се, чувствителните организми страдат особено силно, но немалка част се пада и на нечувствителните. И дори да не чувстват ярко, то все пак не издържат - и пият, и се дразнят, и изпадат в безнадеждност. Всичко това са резултати от неприеманата отговорност за своите близки. Над Земята виси заплаха от нови бедствия.

1971 г. 240. (М. А. Й.). А как да се преживее това тежко време? Неотделимо от Йерархията на Светлината. Трябва да се намерят сили за непрекъснато предстоене. Ще отвлеча всичко. Толкова по-мощно и по-упорито трябва да бъде усилието, стремежът и желанието да не се откъсват от Фокуса в съзнанието.

1971 г. 241. (Гуру). Когато се окажете на границата на неведението и сякаш пред плътна стена, знайте, че това също е Майя. Целият живот на възплътения дух е единствено само преходен сън. Но сън, полезен с принасяните от него опит и знание. Сънищата ще отминат, а плодовете ще останат с духа. Много такива сънища е имало. Къде е вчерашният ден? Вече в миналото. Така ще си отиде и днешният и утрешният, и целият земен живот. Родината на духа не е тук, на Земята, а във Висшите Слоеове. И слънцето ще премине, и луната, но духът ще живее вечно.

1971 г. 242. Трябва да имате повече вяра и доверие в мъдростта на Водещата Ръка, и тогава всички трудности на живота ще приемат друг смисъл.

1971 г. 243. (28 април). Опитът от предшестващото възплъщение ще бъде изчерпан в Девачан, преди новото идване на Земята. Опитът от даденото възплъщение ще бъде изчерпан след него. Пребиваването в Девачан ще протече именно в тон с най-силно звучащите явления от последното възплъщение. Спомените за предишните възплъщения са без значение, тъй като те са били изчерпани вече по-рано и от тях е извлечено всичко. Спомените от предшестващи животи идват за развития дух при съзнателно пребиваване в Надземния Свят. Сътрудниците на Светлината работят за Общото Благо не в Девачан. Девачан е субективно състояние на индивидуални преживявания, откъснато от огнената действителност. То също е действително, но е дълбоко субективно. То е много нужно, за да се пожънат плодовете от земния живот и за превръщането на стремежите в способности. Но сътрудничеството с Йерархията изисква друго състояние на съзнанието, по-малко потопено в себе си. Стремежът на някои самоотвержени духове да предпочетат труда за Йерархията пред пребиваването в Девачан не е толкова трудно да се разбере, но и Девачан има своите преимущества, тъй като е необходимо да се съберат плодовете от всяко възплъщение, иначе се губи неговия смисъл.

1971 г. 244. (М. А. Й.). За да не може никой и нищо да овладее мисълта, тя трябва да бъде действително силна, трябва да бъде огнена. Тъй като йерофантите на злото също владеят някои огньове и също действат с мисъл. Трудно се преодоляват тъмните злодеяния, когато зад тях стоят силни тъмни същности. Бесовете са досаждали дори на Преподобния Сергей. Мисълта може да охранява. Култивирайте ясна, силна, огнена мисъл, на която нищо не е в състояние да се противопостави. Воинът на Светлината трябва да осъзнава своята сила.

1971 г. 245. (Гуру). Недопустимо е да чувствате безсилието си пред когото или пред каквото и да било. Кармата е силна, срещу нея не може да се върви, но във всичко останало може да се проявява твърдост и противодействие, и борба с обкръжаващите условия. И тази борба тече в себе си, със самия себе си и с утвърждаване силите на духа при всички обременявания и противодействия. Да се борите с временните обстоятелства и да се опитвате да ги превъзмогнете е равносилно на борба с вятърни мелници. Само с поляризация на съзнанието и с нагнетяване силите на духа може да бъде постигната победа. Но външните победи не

дават нищо.

1971 г. 246. (29 април). Където е вашето съкровище, там е и сърцето. А сърцето е магнит: или то се притегля или привлича към себе си. Какво притегля или към какво се привлича? Това решава посоката на духа. Решава сърцето. Но сърцето може да се насочва или да се убеждава. Беседата със сърцето се препоръчва на ученика като нещо твърде нужно. Мисълта изпълва сърцето с устрем и сърцето плодотвори с отронените в него семена от мисли. Сърдечната мисъл, тоест мисълта, наситена с енергията на сърцето, е по-силна от мозъчната. Сърцето чувства много и подава на мозъка вест. Трябва да желаете да я чуете. Но кой ли се вслушва в гласа на сърцето! Малцина живеят със сърцето, повечето – с мозъците. Сърцето е в немилост. Не мозъкът, а сърцето улавя пространствената нота на мъка или радост. И сърцето първо подава вест за окончателната победа на Светлината.

1971 г. 247. (М. А. Й.). Когато се решава съдбата на планетата най-близките Ни духове не могат да пребивават в Девачан. Всички духове, призвани под Знамето на Майтрейя, намиращи се в Тънкия Свят, се намират в състояние на съзнателна действена борба.

1971 г. 248. (30 април). Даваме посока на мисълта, но трябва да мислите сами. И кой вместо вас може да обмисли това, което трябва да направите вие. Даже парчето хляб трябва да сдъвчете и да глътнете сами. Никой не може да направи за вас това. По същата тази причина Ние никога не Даваме завършени формули. Всичко обмислено от някого за вас е безполезно и без последствия. Всичко, което почерпите от книгите на Учението, изисква собствено размишляване. Вземаното от другите и неасимилирано от съзнанието остава да лежи напразно. Папагалите също повтарят чужди думи, но без да ги разбират. Да не заприличваме на тях. И трябва всяка произнесена дума да излиза право от сърцето, иначе тя е празна. Много празни думи се изговарят. Светът страда от празнословие. Някога ще се наложи да се отговаря за всяка празна дума.

1971 г. 249. (М. А. Й.). Ние Живеем с бъдещето. За Нас то е по-реално от настоящето. В него са всички възможности на еволюцията. Не отвлечени понятия, а живи, реални форми, вибриращи с енергия в пространството. Те Ни обкръжават и движат Нашето Съзнание. Разберете, че бъдещето е двигателят на живота. Еволюцията на духа върви в посоката, заложена от мислите, устремени в бъдещето.

1971 г. 250. (Гуру). Физическото тяло на носителя на Светлина може да е умряло преди стотици и хиляди години, но Неговите огнени мисли, устремени в бъдещето, продължават да живеят и да насищат съзнанията на множествата със своята непомръкваща Светлина.

1971 г. 251. (1 май). Личният малък свят, личното обкръжение и личните преживявания закриват планетния живот и всичко случващо се на Земята. Ние нямаме личен живот, той е заменен от живота на Индивидуалността, която насочва своите енергии към Общото Благо. Да, в Нас има чувства на особена привързаност, устремени към отделни хора, но тези чувства са над краткия земен живот на отделната личност. С близките Ни духове Ние Сме Свързани с хилядолетните връзки на непреходна любов и привързаност, и на съвместна работа. Затова Нашето Отношение е здраво и неизменно. Легендата за блудния син трябва да се разбира като

свидетелство за връзката на сина със своя Космически Баща, връзка, която е над всички отделни и смъртни личности, в които се е въплъщавал синът по време на своите земни странствания.

1971 г. 252. (Гуру). Трудността на Общуването е в това, че трябва да се преодолеят обичайните представи и ограничения на земния ум. Трябва да се преодолеят разстоянията, условието на времето и чувството на отдалеченост от тези, към които се устремява сърцето. Устремът, привличането и контактът се установяват от сърцето. Когато сърцето е изпълнено и пламти с любов към тези, с които иска да влезе във връзка, пред това огнено чувство всички прегради се рушат. Затова Владиката Заповядва: “Пламтете с любов”.

1971 г. 253. (2 май). Така са били изпитвани и изкушавани всички стремящи се към Мен. И трябва да се издържат всички изпитания, и да се преодолеят изкушенията. Всичко ненужно се надига от дълбините на миналото в същността на устремения дух и застава като тъмна преграда по Пътя, закривайки Светлината. Всичко дърпа назад, в миналото, към преживяванията на миналите съблазни и новите възможности. А тъмната глутница обкръжава като плътен пръстен, подхвърляйки смуцаващи и съблазняващи мисли и прикривайки с привлекателност и очарование тяхната пагубна отрова и бодли, и усилвайки внушенията с най-ярки и прелъстяващи образи. Тъмните твари се превръщат в ларви, приемащи външната форма на хора. Под тези облици ларвите проникват в съзнанието, и то особено нощем, когато земното съзнание спи и, възползвайки се от отсъствието на дозор, се стремят към съчетаване с астрала. А глутницата наоколо следи злобно дали няма да им се удаде да овладеят астрала, да събудят в него заспали възжеления и да утвърдят със съчетаване връзката, а после да овладеят мислите, потапяйки ги в енергиите на тъмните огньове. Изкушението на свети Антоний ярко илюстрира тези опити на тъмните да овладеят съзнанието на подвижника. Те не се прекратяват до пълната, необратима и окончателна победа на духа над своята низша природа. Когато на тъмните се удаде да въвлекат слабоволния дух в тези фунии или водовъртежи на злото и духът затъне в тъмнината, ларвите отхвърлят своите външни съблазнителни и привлекателни форми и тъмнината оголена застава с целия си ужас пред падналия човек. Трябва да можете да разпознавате и да виждате под външните привлекателни форми, в които се обличат тъмните твари, тяхната неприкрита, оголена, отвратителна, злобна същност, трябва да забележите това още преди падането в техните обятия, тъй като е необичайно трудно да се измъкнете от водовъртежите на злото. Трябва да усилвате дозора до пълно напрежение и да бъдете постоянно на стража когато заплашват тъмни нападения и когато, даже по време на сън, те се опитват да се приближат под едни или други познати форми, за да нахлуят в астралната обвивка, да предизвикат в нея заспали желания и да разпалят възжеленията. “Нека копието над дракона да не спи”. Отсечените глави на чудовищата израстват отново.

1971 г. 254. (М. А. Й.). Тъмнината не може да бъде победена ако не се осъзнаят нейните размери и опасностите, с които тя заплашва изправилия се срещу нея дух. Затова Владиката Казва: “Дръжте се за Мен здраво всяка минута, при всички ваши крачки”. Така се утвърждава непрекъснатото бодърстване на духа и постоянното предстоене. При прекъсванията на бодърстването или дозора тъмните

незабавно се стремят да се възползват от това и цитаделата на духа се оказва незащитена. Даже най-здравата крепост ще бъде уязвима ако стражата, която охранява вратата, заспи. Бодърствайте духом винаги.

1971 г. 255. (Гуру). Трудността на духовното издигане в това, че на нивата на съзнанието са били посети в различно време различни семена: и добри, и плевели. И едните, и другите растат и дават своите кълнове. От време на време можете да видите и да се радвате как прорастват добрите семена, давайки добри кълнове. Но прорастват и плевелите. Опасността от тях е огромна, тъй като покриват цялото поле на посева. Вярно, при обща жътва плевелите ще бъдат отстранени и предадени за изгаряне. Но по-добре да се помисли за това как да не се допускат в съзнанието недобри семена и как да се унищожават техните кълнове в хода на тяхната поява. Съзнанието е нашата нива и в наша власт е контролът върху всичко, което израства на нея.

1971 г. 256. (3 май). Обкръжението на човека всеки момент в значителна степен определя състоянието на неговото съзнание. Само много силните и богати на натрупвания духове могат да се издигнат над него. По същия начин и условията на Тънкия Свят изменят мислите и чувствата на човека, карайки го да се отдалечи от земните условия. Много важно е дали живеете в града или сред природата: в пустинята, в гората, на брега на реката, на височини, в самота или в обкръжението на хора. Всичко влияе и въздейства на човека. Значение има и въздухът, който той диша и магнетизмът на мястото. При здрава връзка с Йерархията на Светлината тези въздействия до известна степен се неутрализират, но все пак се налага да се съобразявате с тях. Ако всяко съприкосновение с човек има значение, то какво да се каже за всички останали невидими влияния, включително до звездните лъчи. Когато пътникът може да се ориентира в гората и познава посоката, той няма да се заблуди. Точно така е и в живота. Познаването на целта и посоката към нея позволява безпогрешно да определяте пътя и да не се отклонявате от него. Казано е ясно: “Аз Съм Пътят, Истината и Животът”, и не е ли все едно как и къде, и при какви условия живее човек, ако това е разбрано до края.

1971 г. 257. (5 май). Бурният поток на живота преминава покрай него, а духът остава седящ на брега на Вечността и съзерцаващ потока. Животът тече пред съзнанието на човека, а той остава гледащ към него. Той и това, което преминава покрай него, не са едно и също. Не трябва да отъждествявате себе си с това, което духът гледа. Той е само Гледащ, той е Вечен, нерушим и неунищожим, но всичко преминаващо пред него в различни и многообразни форми, е временно. Не трябва да привързвате съзнанието си към нищо, тъй като нищо не може да бъде удържано: нито хората, нито вещите, нито обстоятелствата. Всичко не е наше, всичко е само временно и всичко е бързопреходно. Това не е абстракция, а самият живот. Всичко преминава, но Аз Пребивавам вовеки, и вие сте в Мен и над всичко течащо покрай вас. И когато морето на житейските явления стане твърде бурно и заплашващо, може временно да се усамотите в цитаделата на духа, в неговите дълбини и от тази неуязвима от нищо външно твърдина спокойно и безстрастно да наблюдавате носещия се покрай вас поток.

1971 г. 258. (М. А. Й.). Ще се държим здраво за това, което не е ограничено в пределите на едно дадено възплъщение, но продължава извън неговите граници, и

колкото по-далеч, толкова по-добре. Ще се държим здраво за това, което се намира извън пределите на плътната видимост. Всичко, което вижда земното око, подлежи на разрушаване. Здраво и неразрушимо е само това, което е невидимо и извън плътните условия. Ще се държим за невидимото и невидимите, тъй като всичко облечено в плътни форми е обречено от малкия кръг на своята проява, цялото непосредствено обкръжение на човека е обречено. Само в твърдините на духа има живот и спасение от всичко обречено на разрушение от вихрите. Нека да възвисим нашия дух над обкръжаващото и да разберем, че всичко, което можем да имаме и с което можем да разполагаме неотменимо и навеки, е в невидимото.

1971 г. 259. (Гуру). От настоящето, в което вие живеете, аз ви призовах и устремих към бъдещето. Къде е това ваше настояще? Няма го, то е унищожено от времето, но бъдещето, в което ви призовах, остава здраво и нерушимо. То е свързано с Великия План. В него е животът и вашето безсмъртие. Всичко ще премине, но Великият План ще се осъществи, и човечеството като цяло и всеки устремил се в това бъдеще ще намери в него своя дял, дялът щастие, дялът безсмъртие и осъществяването на своите дръзновени мечти. Планът на Владиците е набелязан във Вечността и утвърден и изкристализирал в най-високите огнени сфери. Той обхваща цялото бъдеще на човечеството на Земята и в Световите. Слънцето ще премине и луната, но Великият План за еволюцията на битието ще бъде осъществен неизменно. И този, който завинаги е свързал своята съдба с него, ще има своя част в безпределността на огнения живот.

1971 г. 260. (6 май). Неочистеното тънко тяло на човека, привикнало да вибрира на неизживените възжелания, при освобождаване от физическия проводник се оказва в много трудно положение. Нечистите мисли създават нечисти образи: ярки, видими, привличащи към себе си съзнанието и въвличащи го в орбитата на своето притегляне. Тези образи обкръжават човека и създават за него видимостта, в която той пребивава. Това обкръжение съзвучи със съответните слоеве на астрала, от които човек вече не може да се отскубне. Низшите слоеве на астрала са ужасно заразни. Да започнеш да се бориш с тях там, ако тази борба не е била започната на Земята и не се е увенчала с успех, е почти безнадеждно. Тъй като ще трябва да се развие такава енергия за противостояне на тях, която да е по-голяма от вложената в тях от техния породител на Земята. Затова борбата със своите неизживени свойства трябва да започне докато още се намирате в тялото, знаейки, че всяко тяхно преодоляване ще донесе окончателната победа над тях и в астралния свят.

1971 г. 261. (М. А. Й.). Правото и свободата на избор сред безкрайното многообразие от явления, обкръжаващи човека, принадлежи безразделно на него и му дава възможност да вземе именно това, което е съзвучно на неговите стремежи. Ето защо именно устремът играе такава решаваща роля в живота на човека. Перифразирайки древното изречение, може да се каже: според вашия устрем ще ви бъде дадено. Устремът – това са магнитни енергии, протегнати в бъдещето от аурата на човека, които привличат към него от пространството условията, нужни за тяхното осъществяване. Рано или късно, тук или там, или където и да било, но мисълта, вложена в устрема, ще се осъществи в една или друга форма винаги. Стремежите, неосъществени на Земята, се осъществяват в Надземния Свят, където царства мисълта и където всичко се движи от мисълта. Благо на добрия мислител, чиито

ясносияйни мисли намират своето изражение и осъществяване във Високите Слоеове на Тънкия Свят. Това, което не е могло да бъде реализирано на Земята, намира своето изражение в Надземния Свят.

1971 г. 262. (Гуру). Нас Ни радва вашето желание да прилагате даваните указания на практика и не някога после, а сега, веднага, при получаването им. Това е извънредно важно, тъй като всяко приложено указание, дори и да не е съвсем успешно, представлява психическо зърно, залагано в съзнанието, което, бидейки заложено в него, ще остане там и при други, по-благоприятни, условия ще даде своите плодове. Колкото повече такива зърна са посети в съзнанието на ученика, толкова по-богата е и бъдещата жътва. Затова приемането и желанието да се приложат в живота даваните Указания и Съвети имат решаващо значение.

1971 г. 263. (М. А. Й.). Какво трябва да правите сега? Трябва да бъдете в пълно единение с Учителя и непрестанно, неотлъчно предстоене. Не Той, а вие трябва да се държите здраво за Него, напрягайки всички сили да не се отделяте в мисленето. Ако сами не се държите неотделимо, то време и възможност за изразходване на Високата Енергия за вашето задържане вече няма да има, тъй като всички Сили на Йерархията ще бъдат насочени за утвърждаване на Светлината по цялото пространство на планетата. Осъзнайте значимостта на момента и се дръжете като истински воители на Светлината в това последно стълкновение с тъмнината.

1971 г. 264. (Гуру). Великото Очакване продължава. Започва неговият заключителен етап. Трябва да се пребивава в готовност на духа, оставяйки на втори план всички лични начинания и поставяйки Делата на Владиката преди и над всичко.

1971 г. 265. (8 май). Трудно е да си представите отделянето на личността от Индивидуалността и пренасянето на центъра на съзнанието в последната. Но е нужно да си го представите, оставяйки в сферата на смъртната личност всички недостатъци и несъвършенства на малкото “аз”. И даже от “аз-а” не остава нищо, тъй като съзнанието се съсредоточава в орбитата на Висшата Триада, отхвърляйки дрипите на низшето “аз” като стара износена и вече ненужна дреха. За нея не се налага даже и да се съжалява, тъй като тя се заменя с нова. Черупката на тънкото тяло се отхвърля именно като стара непотребност. Качеството самоотверженост най-добре от всичко позволява още на Земята да се освободите от веригите на смъртната личност. Тъй като човек обикновено не помни своите предишни въплъщения, но нищо не губи в пълнотата на усещането си като съзнаващ център, като личност. Същото се случва и при освобождаване от четвъртия и петия принципи и пренасянето на съзнаващото себе си “Аз”, тоест най-доброто, което е в него, за обединяване с шестия и седмия. Даже бидейки в земно тяло може съзнателно и последователно да се освобождавате от елементите на временното и преходното, свързано с плътната всекидневност. Затова се указва да се прокарга по-дълга линия. По този път се намаляват звученето и шумът на суетата. В Безпределността няма място за нея, но има място за продължителните, непреходни явления, продължаващи през много животи в безкрайността на бъдещето. Например служенето на Светлината, любовта към Йерархията и усъвършенстването на духа принадлежат към непреходните явления.

1971 г. 266. (М. А. Й.). Те, незнаещите, няма какво да чакат и на какво да се надяват, но вие има за какво. При вас всичко предстои: и желаните срещи, към които се стремите, и предусещането на живота в Надземния Свят, с всички негови

неизчерпаеми възможности за осъществяване на огнените дерзания на духа. Вие има какво да очаквате. Основите, върху които строите своя живот, са непоколебими, извънвременни и представляват стъпала от Стълбата на Светлината, по които духът се издига все по-високо и по-високо към върховете на Знанието и могъществото. Нищо земно не е сравнимо с достиженията на духа, тъй като те остават с нас завинаги. Наистина вие има какво да чакате, на какво да се надявате и към какво да се стремите.

1971 г. 267. (9 май). Всички противодействия са само стъпала на възхода, ако устремът е достатъчно силен. Пътят се заключава в преодоляването в себе си на всичко, вървящо против. В Надземното е продължението на този напредък, който е бил започнат на Земята. Който не започне да се движи тук, няма да се придвижи там, тъй като това, което е свързано на Земята, ще бъде свързано там. Движение на духа има както тук, така и там. Но разликата е в това, че то започва тук, а там продължава. Близостта до Учителя и Неговите посланици се определя по огньовете на устремения към Него сърце. Опазвайте грижливо огньовете от угасяване. Кой ще ги запали, ако не ги опазите. Има много гасители на огньовете.

1971 г. 268. Силата на съсредоточаването зависи от устрема и желанието, и от напрежението на волята. Огньовете на сърцето охраняват от странични нахлувания. Има значение и състоянието на пространството. Самоотвержеността, тоест умението да се отвърнете от себе си и да се обедините чрез съзнанието с Призовалия е твърде ценно и нужно качество, тъй като без отвръщане от себе си контактът е невъзможен.

1971 г. 269. (М. А. Й.). Ако някой иска да достигне, нека да приложи към този стремеж не по-малко сили и енергия, отколкото влага в своите обикновени, земни дела. И тогава резултатите няма да се забавят. Често очакват особени следствия, без да влагат нищо в това, което ги поражда. Половинчатите стремежи няма да дадат желаните резултати. Нужна е пълна устременост с цялото съзнание и сърце.

1971 г. 270. (Гуру). Разберете, че отсъденото бъдеще вече съществува, вече го има в настоящето, но в недостъпните за разглеждане от земните сетива сфери. То е изкристализирало и е готово да се спусне в плътния свят веднага щом космическият срок позволи.

1971 г. 271. (10 май). Трудно е да си представите всички човешки заблуди, имали място в миналото или имащи място в настоящето. Човек понякога достига до чудовищни нелепости както в личния си живот, така и в колективния. Например женския крак в стария Китай. В името на какво са били осакатявани жените? Или глупавото подчинение на изискванията на модата, или унищожаването на продоволствените запаси с цел да се задържат високите им цени, или братоубийствените войни, или безумното изразходване на енергиите на народите за военна подготовка и разрушение вместо строителство, или унищожаването на горите за производството на купчина хартия във вид на ненужни книги и вестници, или изработването на отравящи организма тъкани. Няма брой човешките извращения. Основите са забравени и отхвърлени, и хората тънат в тъмнина. Но затъването в тъмнината има предел, след който неизбежно ще последва страшен обратен удар. Въставането на стихии може да завърши с катастрофа. И ако

неотдавнашният ураган отнесе два милиона животи, то колко ли милиони може да отнесе тази катастрофа.

1971 г. 272. (М. А. Й.). В света не е добре и не само тук или там, но навсякъде и по цялото пространство на планетата. Ето някой е ослепял. Ето у някого се е парализирала майката или дъщерята боледува и се измъчва. Етонечий мъж пие, някого децата са захвърлили на стари години. Няма край страданията на човека. И така е по целия свят. Милиони възрастни и деца се намират под въздействието на наркомании. А колко престъпления, нищета и други нещастия. Не може да се изброи всичко. Но човешкият дух мълчи. Краят на Кали Юга е страшен. Крайните равностетки и заплащането по старите дългове лягат тежко върху плещите. В света не е добре. Но не падайте духом, тъй като това е краят само на стария свят, върху чиито развалини Новият Свят се ражда мощно и той ще победи.

1971 г. 273. (Гуру). В тези трудни дни е добре поне за миг да се издигнете духом във Висшите Сфери на пространството, където не достига разлагащото дихание на тъмнината. Там се вижда бъдещето: ясно, сияйно, освободено от тъмнината. Там, в това бъдеще, планетата навлиза в новия цикъл на своята еволюция и човечеството, освободено от войните, насилието, нищетата строи Новия Свят на щастие и благоденствие върху принципите на мирното съвместно съществуване, кооперацията и сътрудничеството на всички и във всичко.

1971 г. 274. (11 май). Нашата представа за най-добрия път за развитие на духа и вашата често не съвпадат. Вие считате за най-добър път когато земните условия са благополучни и човек живее в доволство, здрав и трудностите не го засягат. Но това, което е добро за смъртната личност, съвсем не е добро за закаляването на духа и изработването в него на твърдост, устойчивост, безстрашие и другите качества на духа. Само трудният път, изпълнен с тръни и бодли, обременен и утежнен, способства и е полезен за възхода на духа. Затова Високите Духове, издигащи се бързо по стълбата на живота, почти всички са Имали трудни изпитания, Страдали са тежко и са се Борили с всевъзможни препятствия и с тъмнината. Невъзможно е благополучието и щастливия земен живот да се примири с подвига на духа, тъй като едното изключва другото. И стремежът към лично благополучие и доволство на личността не съжителства с трънливия път на духа. Не един път вие самите сте наблюдавали как безгрижният живот в изобилие и доволство е убивал висшите стремежи на човека и е пресичал неговите възможности за развитие. Този, който действително знае и разбира развитието на пътищата на духа и тялото, на висшите и земните стремежи осъзнава, че е невъзможно те да се примирят. И се изисква много висока степен на духовно съзнание, подобно на Соломон, Акбар Велики или Аполоний Тиански, за да може, имайки всичко, което може да даде земното богатство или власт, да не се изпадне в робство и подчинение на благополучието и доволството и да не се потопи човекът в Майя на плътното съществуване. Затова не уплашилият се от трудностите на живота, страданията и изпитанията и не завиждащия на тези, които живеят в благополучие и нежелаещият го е на правилния път.

1971 г. 275. (М. А. Й.). Желанието на Учителя да даде на ученика най-добрия път съвсем не означава лекия път. Именно най-трудният път ще бъде и най-добър. В това е причината за това, че често на молбите на ученика за помощ и за облекчаване на неговите тежести или страдания или страданията на близките му

Учителят не Отговаря така, както би се искало на обръщащия се. Учителят Искане да ускори пътя и да приближи към Себе Си, но това ускоряване съвсем не се заключава в освобождаване на ученика от тези, може би много тежки изпитания, които единствено могат най-добре от всичко да го доведат до целта.

1971 г. 276. (Гуру). Формулата „колкото по-зле, толкова по-добре“ има много дълбоко значение. И наистина какво може да бъде по-лошо от състоянието на човека, разпънат на кръст. И все пак именно благодарение на тези страдания разпънати разбойник се е обърнал към Спасителя и Спасителят е Казал, че разбойникът ще бъде заедно с Него във Висшите Сфери на Тънкия Свят. Ще попитат: а защо вторият разбойник не е имал тези следствия? Тъй като само страданията са малко, трябва и да се обърнете или да се устремите към Висшето и да Го последвате.

1971 г. 277. (12 май). Тъмните не прекратяват своите хитрини, изобретявайки все нови и нови уловки, за да навредят. Затова трябва да се усили зоркостта и да се стараете да разберете във всеки отделен случай с каква цел те вършат своите злини. Притесняват отвсякъде, стремейки се да навредят. В противовес на тях трябва да се прояви твърдост и решителност. Пасивното подчинение не е подходящо. Тези, чрез които те действат, обикновено не разбират чии оръдия се явяват. Но това няма значение, тъй като вредата е налице. Нека дозорът да стане още по-напрегнат и бдителен. Тъмнината сега е много активна. Дръжте копие в дигнато.

1971 г. 278. (М. А. Й.). Отразявайки и неутрализирайки опитите на тъмните, нямайте към тях злоба и раздражение и други недобри чувства, а също и особено против тези, които те правят свои послушни изпълнители. Спокойно и твърдо, със съзнанието за своята сила постъпвайте така, както трябва, без да активирате своите лични чувства. Тъй като главната цел на тъмните е да нарушат равновесието.

1971 г. 279. (Гуру). Когато напрежението на всекидневието и нищожните житейски дела стане твърде силно и започне да въвлича съзнанието в своята орбита, това напрежение и звученето на суетата може да се отслаби само с „прокарване на по-дълга линия“. Пред лицето на прехода на Великите Граници шумът на суетата утихва. Става разбираемо как всичко е ненужно и как то остава назад, и че е невъзможно да се вземе със себе си това, което причинява огорченията в дадения момент, че с всичко ще трябва да се разделим: и с хората, и с обстоятелствата, и с това, което притежаваме.

1971 г. 280. (13 май). Човек взема земните предмети с ръце, явленията от духовен порядък – с устрем. Дава се според устрема и неговата сила. За да получите в областта на духа трябва непременно да се устремите. Пословицата: „Под лежащ камък вода не тече“ е твърде добре приложима в духовния живот. Да се разпали устремът ще бъде залог за успех. Устремът има огромно значение и в обикновения живот, но в него той се отнася до обичайните неща. Устремът трябва не само да се разпали, но и да се поддържа неговото горене. Угасването на устрема означава и прекратяване на новите постъпления. Но и насилственото поддържане на устрема няма да доведе до целта. Само любовта към проявите на духа може да поддържа огньовете на устрема. Но е невъзможно да се заобича насила. Огньовете на сърцето се раждат и разгарят естествено и свободно.

1971 г. 281. (М. А. Й.). Духовно развитото съзнание не остава без ритъм. Трябва да се съобразявате с пулсациите на съзнанието и да не изисквате от него подем при спад на вълната. Подемът ще дойде, непременно ще дойде в своето време и ще обогати духа с нови натрупвания. А засега трябва волята да се насочи към това нивото да не спада по-ниско от предшестващото. С това се осигурява равномерност на възхода на духа без ненужни отстъпления и затъвания.

1971 г. 282. (14 май). За мисълта няма невъзможно. В областта на мисълта можете да си представите всичко, което поискате - няма предел. И само въображението ограничава полета на мисълта. Богатото, развито творческо въображение твори свободно, използвайки своите натрупвания. Там където то отсъства, творчеството е бедно и оскъдно. Ако на човека, лишен от въображение, се даде власт да твори всичко, което поиска, то няма да е трудно да се убедите, че по-далеч от най-обикновените, дребни житейски желания неговото творчество няма да отиде. В менталния свят, където човек получава свобода да твори неограничено и широко, неговото творчество е затворено в тесните рамки на натрупванията на неговото въображение и той не може да се придвижи извън техните предели, тъй като пределът се поставя от неговата собствена мисъл. Затова се учете да мислите и развивайте въображението си с всички достъпни способности. Но се пазете да не насочвате неговата сила по нечистите канали на низшите желания и възжеления, тъй като и в тази област човечеството е натрупало много тъмни и ужасни наслоения на мислено творчество и да се устремите в тези слоеве значи да изберете посоката към бездната. Предел за постиженията и познанието на Безпределността пред човека поставя неговата собствена мисъл, тъй като той не може да се придвижи по-далеч от това, което е очертано от нея, както не може да се надскочи.

1971 г. 283. (М. А. Й.). Учението устремява мисълта на човека към Далечните Светове. Защо? На тези Далечни Светове човечеството се намира на по-високо стъпало на еволюцията и устременото натам съзнание може магнетично да се привлече или да привлече към себе си мисли на съществата от Далечните Светове, мисли еволюционни, мисли светлоносни, мисли обогатяващи ума на човека и отварящи му възможност за нови находки. За мисълта граници и разстояния не съществуват, ако мисълта е разкрепостена. Огнената мисъл е свободна.

1971 г. 284. (Гуру). Някои, наистина много редки, книги способстват за бързо разкрепостяване на мисълта. Те я извеждат от тесните рамки на ежедневието, те сякаш указват на човека пътищата, по които може да се устрemi свободната мисъл в своя творчески полет. Няма значение дали това, за което е написано в тези книги, е осъществимо, дали е реално от еснафска гледна точка, но е необичайно важно, че мислите, излагани в тях, разрушават тъмничните стени на човешките ограничения и извеждат мисълта в простора, където тя може да твори, вече не свързана от обичайните представи за живота. Тъй като животът в най-многообразните форми на своето изразяване е безпределен и мислите за това извеждат човека от задушната тъмница на еснафските мисли в безпределния простор. В безкрайното пространство има сфери, където всичко се твори, осъществява и движи от мисълта и където човек може да създава с мисъл всичко, което позволява въображението.

1971 г. 285. (16 май). Желанието на ученика да изостри своите възприятия и да развие някои способности, да кажем ясновиждането, е напълно законно. Това от една страна. От друга ако съзнанието не е очистено, разкриването на такива

способности е много опасно, тъй като ще привлече към него психически явления от невисок порядък и ще го притегли към съответстващите слоеве на астралния свят. Затова всяко насилствено развитие е недопустимо. Нека всичко да върви по реда си, без специални усилия. Учителят няма да се Забави да помогне веднага щом Види, че ученикът е готов. Дисциплината на мислите и юздата на чувствата е първото условие, довеждащо до тази цел. Това е отдавна известно. Но колко са малко, даже сред близките до Учението, желаещите да приемат и осъществят това условие. Оттук е и толкова нищожния брой на действително достигналите. Четящите са много, говорещите – също, но броят на прилагащите Учението в живота е твърде незначителен.

1971 г. 286. (М. А. Й.). Всякакви йогични и други упражнения, привеждани във всевъзможни безотговорни книги, са безусловно опасни, а в условията на големите градове – особено. Но ако стремежът е огромен и има неудържимо желание да се упражнявате, то могат да се посочат цял ред действително полезни и безопасни упражнения, като, например, овладяването на своите чувства и подчиняването им на контрола на волята, особено раздразнението, избухливостта, униинето, несдържаността на речта, обидчивостта и така нататък. Или стремежът да се изпълнява всеки труд качествено. Всичко това ще придвижи ученика в правилното направление по-добре, отколкото много опасните опити самоволно да се отворят някои центрове по-рано от законния срок. Безусловно полезни са и упражненията в доброжелателство, спокойствие, себевладеене и всички други положителни качества на духа.

1971 г. 287. (Гуру). Призовани са много, но колко малко са вървящите след Призовалия, още по-малко са тези, които ще достигнат. Защо е така? Не е ли затова, че желанието да получат превъзхожда многократно желанието действително да се потрудат за получаване на желаното. Нима още е неразбираемо, че за развитието и утвърждаването на могъществото на духа трябва да се приложат много пъти повече труд и усилия, отколкото за получаването на университетска диплома или научна степен, че не години, а много животи трябва да се посветят на тази велика цел и че това достижение е нужно не за себе си, а за по-висока цел - служенето на хората!

1971 г. 288. Съвършени хора няма. До Мен се доближават само несъвършени. И въпросът не е в това да станат съвършени веднага, което е невъзможно, а в това, независимо от своите несъвършенства, устремено, настойчиво и пламенно да вървят към своята цел. Именно да вземат своя кръст на своите несъвършенства и недостатъци и неотклонно, независимо от неговата тежест, да вървят след Мен.

1971 г. 289. (17 май). Струва ли си да се отдават на временното своите мисли, когато извънвременното, вечното зове огнено в бъдещето. Тъй като в настоящето желаното е непостижимо. Затова устременото сърце се пренася в бъдещето, оставяйки от миналото само това, което е изграждало стъпалата към това разбиране. Без стъпалата, заложиени в миналото, няма да се премине в бъдещето.

1971 г. 290. (Гуру). Може ли да не се сбъдне Предначертаното и Утвърдено от Волята на Владиката? Това не може да бъде. Умението да се чака трябва да бъде по-продължително и по-силно от човешкото недомислие или заслепяване от настоящето. Може да се живее във временното, изцяло изпълвайки

съзнанието с него. Така постъпват мнозина. А може и с вечното, обединявайки го с понятието за Безпределност, която обхваща всичко и която съдържа в себе си всичко. Трябва да се мисли за това, тъй като там, където е нашата мисъл, там сме и ние. Води мисълта. Накъде? Нека мислите, водещи в неизменността на отсъденото бъдеще, да изпълват устременото сърце. Говоря за него, а не за мозъка, тъй като то е вечно и бие винаги пулсирайки с живот. Да, да, бие винаги, включително и тогава, когато е отхвърлено тялото. Пренасянето на съзнанието в сърцето ще бъде победа над плътта. Само че преди това то трябва да се очисти от всичко пречещо и да се пази постоянно чисто. Отдавна е Казано: „Чистите по сърце ще видят Бога“, тоест Най-Висшето, което човек може да си представи.

1971 г. 291. (19 май). Огромно е значението на увереността в близостта на Космическия Баща и неразривността на вечните връзки, свързващи с Него. Това е Основата на живота. Всичко се държи на Основите. Човечеството е загубило тяхното разбиране, в резултат на което се е появило равновесието на всичко във всичко. Не признавайки Основите как могат хората да разберат, че климатичните разстройства, болестите, стихийните бедствия се предизвикват именно от тази причина. Всепланетното равновесие поражда и равновесието и дисхармонията, или хаоса в човешкия организъм, а следствието са чудовищното развитие на стари и нови болести, неразбираеми понякога и нелечими. Ракът, както беше указано по-рано, става всеобщо заболяване, отнасящо милиони животи. Безотговорността и отричането на безсмъртието и превъплъщението са създали нова страшна заплаха за унищожаване на горите, на животинския свят и отравянето на земната кора с всевъзможни токсични газове и вещества. Техните отпадъци заразяват огромни площи вода. Но двукраките живеят не желаейки да помислят за това, че планетата Земя е техния Космически дом, че сега няма къде да съществуват, освен на нея и че земните жители ще трябва да изчерпят плодовете на своето отрицание и своята неразумност върху себе си. Не искат да мислят за това, че край на Кали Юга може действително да стане край на планетата.

1971 г. 292. (Гуру). Трябва да се погрижите за това как да се държите достойно в това трудно време. И трябва да се издържи на всяка цена. Разделянето на човечеството на светли и тъмни ще тръгне още по-рязко и по-стремително. Народите трябва да се събудят и да отхвърлят от себе си властта на безумците, които ги управляват и ги тласкат към позорни войни. Благо на тези, които се борят за мир в целия свят, които искат да утвърдят принципа на мирното съвместно съществуване.

1971 г. 293. (М. А. Й.). И все пак трябва да умеете да съвместявате противоположностите и да уравновесявате тяхната разнополюсност. Трябва да обичате живота и това, което той дава, но да не бъдете негов роб, привързан към него като каторжник към количка. Трябва да се влага интерес и енергия в работата или задълженията, отредени от съдбата на човека, но в същото време трябва да се помни, че всичко това е временно и че не трябва да се вкопчвате в тях и да прираствате към тях, тъй като всичко това ще трябва да се остави при прехода в другия свят. Животът се състои в уравновесяване на противоположностите в съзнанието. Това и ще бъде златният или средният път.

1971 г. 294. (Гуру). Да се върнем към прилагането на Учението в живота. Възможно е и върху най-малките дела, в дреболиите, сред най-обикновените, но неизбежни мисли да се стремите в известна степен да приложите нещо от Учението

на практика - сякаш засипвате ежедневието и с малкото, и с голямото. В крайна сметка няма нищо голямо, нито малко, всичко има значение: даже героят може да се подхлъзне на портокалова кора и даже малкото убождане може да предизвика заразяване на кръвта. Затова да се облечем в непроницаема броня и да помним, че даже ухапването на отровна муха може да донесе смърт.

1971 г. 295. (20 май). Победата над пространството се заключава в осъзнаването на това, че разстояния не съществуват и че духът е вездесъщ. За тънкото тяло разстоянията представят друга тоналност, в сравнение с физическите определения. Проблемите на пространството и времето принадлежат към разряда на тези, които човек рано или късно трябва да реши. От Нас те са Решени и миналото е отворено за Нас, и Ние Прозираме в бъдещето. Решен е и проблемът с пространството, по-точно с разстоянията, тоест с близостта и отдалечеността. Явлението или понятието пространство е дотолкова дълбоко и дотолкова всеобхватно, че разстоянията са само малка частица от него. Човекът е обкръжен от тайни, те са около него и той не ги забелязва считайки, че всичко е разбираемо и няма над какво да се замисля. Но това е само за обикновения човек. За истинския изследовател светът е пълен с тайни и чудеса. Вярно, всички те са основани на определени Космически Закони, но законността, закономерността и стройността на Мирозданието дават възможност на човека да постигне дълбините на обкръжаващия го свят. Той може да постига без край и самата Безпределност гарантира за успеха на устремения към познание дух.

1971 г. 296. (Гуру). Ако човек се чувства безсилен, безволен и слаб това се възприема от обкръжаващите го и те действат съответно. Затова осъзнаването на своята сила, твърдост, непоколебимост и увереност в нея е необходимо, тъй като какво друго може да се противопостави на човешката агресивност и недоброжелателство, и желание да вредят? Не се дръжте като бедна овчица. Недопустимо е да се поддавате безволно на тъмнината. Дръжте психическото оръжие винаги в готовност.

1971 г. 297. (22 май). Как да се съвместят неизбежността и щедростта при раздаването на даровете на духа със суровата съдържаност, предпазливост и умението да се пази довереното? Само чрез съизмеримост и неотклонно изпълнение на Указа да не каните в своя двор. Успехът не е в многословието, а в горенето на сърцето и в умението да се влагат неговите огньове в произнасяните речи. Думите, лишени от огъня на сърцето, тоест от психическа енергия, са празни и неубедителни. Много такива думи изпълват пространството. Умението да се вложи в не много на брой точни, ясни и отчетливи думи най-дълбоко съдържание е изкуство на Архата. Тези огнени формули живеят векове и хранят душите на хората, без да губят своята сила.

1971 г. 298. (М. А. Й.). Двама души могат да гледат към едно и също Изображение и да получат съвсем различни впечатления и усещания. Защо? Човек донася разбирането в себе си и със себе си и това донесено му позволява и да постига значението на това, към което е насочен неговият поглед. Така на принасящия се дава, по-точно, той сам взема, имайки право за получаване благодарение на това, което е донесъл. Затова на желаещия да познае се казва всеки път да носи кошница с все по-голям и по-голям размер, за да има в какво да вмести даровете на духа, тъй като само на имащия се дава, а от нямащия се отнема и това, което има.

1971 г. 299. (Гуру). Натрупването на психическа енергия и събирането на кристалите на Агни в Чашата има значение за всичките три свята. И ако на Земята все още може някак да се съществува, по-точно, да се вегетира без тези натрупвания, то в Тънкия Свят това е вече невъзможно. Тежко, мрачно, безпросветно и безнадеждно е там пребиваването на прахосниците на Агни. Той се прахосва или натрупва на Земята, сред обикновения живот и неизбежните земни дела. Всички човешки действия, емоции и мисли могат да се разделят на събирачи и прахосници. Например страхът поглъща огнена енергия, а безстрашието я поражда. Много са явленията в живота на човека, поглъщащи огнена енергия. Съмнението, колебанието, раздразнението и много други чувства са също поглъщачи. Но във всеки даден момент човек може да си даде сметка: разпилява ли или натрупва Агни.

1971 г. 300. Победеното разстояние проявява Близостта, победеното време – реалното усещане за отсъденото щастие. Ние Знаем във времето, а също Знаем и извън него, Знаем и в световите на другите измерения, където няма време или то е друго различно. Животът на духа и в духа е извънвременен. Моето Царство, което не е от този свят, е извън времето. Затова отредете на извънвременното принадлежащото му място. Това и ще бъде огнена съизмеримост. Къде е миналото на предпоследния век или на другите заминали времена? Няма го (за смъртните), но Аз Съм, а също и Моето Царство. Аз Бях, Съм и ще Бъда над времето, както Слънцето е винаги над Земята. Аз Съм Слънцето на Живота. Изкачилият се в орбитата на Неговата Светлина ще живее вечно, тъй като Дарявам на дошлите при Мен безсмъртие или дара на вечния живот. Бащата на Светлината и Живота ги Дарява на Своите синове. Много от тях все още блуждаят във външната тъмнина. Заблудили се деца на Светлината, загубили пътя! Тъгуват и очакват, понякога без сами да разбират защо е така тъмно и безпросветно наоколо и има толкова страдания. Трябва да им се помогне. Ще дойдат, сами ще дойдат и ще почукат. И тогава трябва да им се протегне ръка за помощ. Но обратният удар е неизбежен от всеки приканен. Тъй като, стъпквайки с петата си получените незаконно съкровища на духа, ще се обърнат срещу вас и ще ви разкъсат. На чукация отворете, на моления дайте и на търсещия път му го покажете. Да, да - все същото, което е било някога, тъй като Аз Съм Пътят, Истината и Животът и ще Бъда Прага за духа за всички времена. И до Светлината може да се достигне само чрез Мен. Няма друг път. Търсещите други пътища търсят напразно. Аз, Владиката на Шамбала, Сам Свидетелствам за това. Дошлите при Мен няма да ожаднеят векове. Времето на Моето Пришествие е близко.

1971 г. 301. (23 май). Служенето на Красотата може да бъде съзнателно, постоянно и задълбочено. Преди всичко Красотата е в мислите. Малко са тези, които няма да се засрамят от своите мисли, ако ги направят достъпни за наблюдение. А трябва да не се засрамят. Тъй като някога все пак ще се наложи да се сблъскате с отсъствието на тайна и съзнанието трябва да бъде готово за това. А засега можете да се упражнявате в такова мислене упорито, настойчиво и целеустремено, насищайки образите на своите мисли с Красота. Нито раздразнението, нито завистта, нито лъжата, нито лакейниченето, нито страхът, нито всички останали отрицателни качества на духа не се съгласуват с Красотата. Само наситената с Красота мисъл може да бъде ясносияйна. Реакцията на такава мисъл на съзнанието е благотворна и възвисяваща. Тя сякаш издига съзнанието над суетата и суматохата на живота. В нея

има Светлина. В Царството на Светлината не може да се влезе с неочистена мисъл. Крилатите, чисти, пронизани с Красота мисли възнасят духа във Висшите Сфери. Кажете на тези, които искат да бъдат с Нас да съблюдават мисълта.

1971 г. 302. (М. А. Й.). Толкова е трудно да се носи Чашата с Даровете на Учителя, без да се разплиска. Колко пъти си забелязвал в своя живот, че насищайки се със Светлина до предела на вместимост на съзнанието си навлизал вдъхновен в условията на обикновения живот и постепенно, а понякога и веднага обкръжаващите хора и обстоятелства са те лишавали от съкровището. Колко трудно е да се задържи полученото! Тъй като обкръжаващата обстановка се намира в пълно противоречие с него. А трябва да се удържи! А къде ще отидат ограбените и лишени от Светлина? Случвало се е и така, че получавайки от теб радостта на подема и крила, получилият си е тръгвал и тутакси е разхищавал тази енергия за най-обикновени дела. Нека всичко това да служи като суров урок за това колко внимателно и зорко се налага да се охраняват огньовете на духа в ежедневието от потъпкване. Те трябва много внимателно и грижливо да се пазят от угасяване.

1971 г. 303. (Гуру). Само неизменния, неотклонен и всекидневен ритъм на Общуването ще позволи да се донесе Чашата неразплискана до края. Както Слънцето всяко утро изпраща своите лъчи на Земята, така също Изпраща Своя Лъч и Учителят, и в този Лъч има и щастие, и Грижа, и всичко най- най-ценно, което може да има ученикът. Без тези пратки той не би издържал борбата със своята низша природа и със страшното противодействие на обкръжаващата го среда. Неговият вътрешен свят и неговите стремежи са толкова далече от обичайното, че обичайното се изправя срещу тях и в това е особената трудност.

1971 г. 304. Нищо не пречи и на другите да се погрижат за своя облик, който човек отнася със себе си в Надземния Свят. “Маската на истинската същност е неизтриваема”. Измъчван от своите пороци, възжеления и страсти тук все още можеш да ги скриеш външно, но там тайното става явно и не можеш да избягаш от себе си. Аурата, която е изразителка и носителка на същността на човека, показва своя лик в съзвучни на нея форми. Ужасните ликове на хората, живеещи в низшите слоеве на астралния свят, са чудовищни по своето безобразие. Но колко прекрасен е другият полюс на живота, озарен от Светлината и Красотата. Ликовите на хората и сиянието, обкръжаващо техните външни форми са прекрасни. Там където твори мисълта и всичко се движи от мисълта, цари и управлява Законът за съзвучията и съответствията на вътрешното състояние на човека с неговия външен облик. Ето защо Ние Настояваме и тук, на Земята, вътрешното състояние на човека да съответства на неговото външно изражение и то да бъде прекрасно. Двучието, лицемерието, лакейничеството, фалшът, лъжата, неискреността пораждат дисхармонични форми, които носят върху себе си печата на тъмнината.

1971 г. 305. Да бъде пряк, честен, правдив и добър човек е изгодно преди всичко за самия човек и е полезно за обкръжаващите, тъй като им действа положително. И това е много важно за бъдещето, тъй като от следствието на това дали човекът е добър или лош не може да се избяга, то винаги го съпровожда. Ако хората знаеха и вярваха в това, животът на Земята би се изменил. Но те предполагат, че със смъртта на тялото свършва всичко и затова всичко е позволено, тъй като е безразлично дали човекът е бил добър или лош. С това е ужасно отричането на Основите. То е довело човечеството до чудовищна безотговорност. Живеят според

принципа: “Нека да си поживеем сега, а след нас ако ще и потоп да е”. И се страхуват само от човешките закони, стремейки се да ги заобиколят с всички законни и незаконни способности. Ако не се спре това движение на множествата надолу, хората ще погубят и себе си, и планетата.

1971 г. 306. (М. А. Й.). За пълнота на Общуването илюзията за пространствена отдалеченост се отстранява. Но това все още не е всичко. Необходима е сънастроеност или съзвучие, което позволява да се влезе в контакт. Но това все още не е всичко. Нужно е самоотричане и сякаш забравяне за себе си. Много условия трябва да се съблюдават, за да се състои Общуването. Но най-главното от всички тях е любовта, която без всякакви специални умувания създава именно това, което с никакви други способности и усилия не е възможно да се постигне. Постигайте с любов.

1971 г. 307. (Гуру). Да вярва непоколебимо, въпреки всичко, дори въпреки плътната очевидност, дори въпреки земната убедителност, ще бъде качество на отсъдения ученик, неизменно водещо го към целта.

1971 г. 308. (26 май). Телесните чувства са свойствени на тялото и въпросът съвсем не е в това, те да не се проявяват, а в това, да се управляват те и да се господства над тях, и в никакъв случай да не им бъдете безволни роби. Даже чувството на глад или жажда може да се подчини на волята. Те не изчезват, но не господстват над съзнанието и не превръщат човека в жалко същество. Същото е и с физическата болка. И болките могат да се подтискат, макар и да се усещат. Особено успешно можете да се борите с усещането за студ. Възможно е даже да се предизвика горещина в замръзващите ръце или крака. Йогите побеждават студа твърде ефективно и показателно - и студа, и горещината. Няма предел за победата над плътта. Можете в малки ежедневни опити да утвърждавате и укрепвате тази власт и да се стремите към това не тялото да управлява човека, а духът.

1971 г. 309. (М. А. Й.). Хармония на съзнанията, даже между близки хора, се постига много бавно. Но когато тя се е осъществила, вече не се получава обременяване един от друг, вече няма умора при общуването, даже много продължително. Наличието на такава хармония е твърде рядко. Но, ако няма такава, може внимателно и грижливо да се следи да не се обременява близкото сърце и да се стремите да давате, а не да вземате. Тогава не се получава обременяване на силния и при продължително общуване. Стремешът да се получи, и то колкото може повече, обременява много. Ученикът, който принася даровете на своя дух, не обременява Учителя. А когато ученикът се стреми не само да получава, но и да отдава нещо, това вече е гаранция за хармония на взаимоотношенията и разбиране на животворния взаимнообмен. В неговата основа ще бъде любовта.

1971 г. 310. (Гуру). Ние прекрасно разбираме, че с нас се срещат или при нас идват хора, които са обременени със своите несъвършенства. Ние не сме им съдии. Но всяка искра добро в тях, всяко светло качество и всичко добро, което те вършат, ние отбелязваме грижливо, утвърждаваме го и им даваме импулс за по-нататъшно развитие на благото. Така постъпвайте и вие. Само осъждането трябва да се остави, тъй като то отблъсква и отчуждава.

1971 г. 311. (27 май). Правилно определите състоянието на съзнанието в преддверието на събитията като мъчение за духа. Тежко състояние. Разреждането е на предела на напрежението. Духът, разпънат на кръста на материята, страда

мъчително. На кръста на страданията малкото „аз“ умира и голямото „Аз“ се ражда за живот. Това и ще бъде възкръсването на духа. Всички ли страдат? Не. Само тези, чийто дух се е доближил до прага на възкресението. Останалите живеят обикновения живот, по-точно, са живели, тъй като сега планетата навлезе в полосата на необичайното и масите трябва да пострадат, за да се събуди духът. Много бедствия и катастрофи се стоварват върху земните жители, за да се събудят от вековния сън. „Но човешкият дух мълчи“.

1971 г. 312. (М. А. Й.). „Моите земни сили си отидоха, но тялото на Светлината е готово да затрепти по Твоята Дума, Владико“. Да, земните сили могат да си отидат. При смъртта на тялото те напълно го напускат. Праната, земната сила, си отива от тялото. Но остава Висшата Четворка, наситена със сила от друг вид, силата на огъня. И колкото повече от него е било натрупано през живота на Земята, толкова по-ярък и активен е животът на духа в Надземното. Въпросът е само в това, какви са кристалите на огнените отлагания и какъв е характерът на Агни. Огньовете могат да бъдат различни. Има огън творещ и огън пояждащ. Характерът на огньовете се разпалва и утвърждава през живота на Земята. Опазете се от разпалването на черни огньовете. Ненавистта, злобата, жестокосърдечието и другите свойства от подобен род разпалват черните, димни огньовете. Да се освободите от техните отлагания в Надземния Свят е необичайно трудно и това освобождение е много мъчително. Опазете се от низшите огньовете.

1971 г. 313. (Гуру). По-добре е да се живее в настоящето, отколкото в миналото и е по-добре да се живее в бъдещето, отколкото в настоящето. Защо? Защото бъдещето е символ на еволюцията, в него са всички възможности на прогреса. Настоящото е следствие на миналото и в него вече нищо не може да се измени. Най-малкото изменение вече засяга бъдещето, макар и близкото, и е възможно само в него.

1971 г. 314. (28 май). След завършването на всяко дадено възплъщение неговите следствия или плодове се асимилират и усвояват в Надземния Свят. И паметта за предшестващите животи е достъпна не за всички. Плодовете от предишните животи са били усвоени по-рано и няма особена нужда те да се преживяват отново. Сега звучи мелодията на последния живот и на нейните струни се изсвирват неговите особено впечатляващи събития. Споменът за миналите животи идва при синтетично мислене и способност да се издигнете над нивото на обикновеното. Но в Чашата се съхранява всичко, от самото начало. Само че достъпът до нейните натрупвания, както и на Земята, е отворен само за развития дух. Много срещи има, и много неочаквани, и много са от миналото. Разширеното съзнание може да вмести много. Събраното на Земята знание помага. Но това не е обикновеното земно знание. Учението на Живота отваря очите на душата и ѝ позволява да види това, което иначе остава скрито.

1971 г. 315. (М. А. Й.). Пътят на духа е трънлив. Земният път на устремения към Светлината дух е трънлив. Всеки носи своя кръст, плюс Бремето на този свят. Не всички издържат. Но щастието на тези, които достигат, е огромно!

1971 г. 316. (Гуру). Лесно е да се вярва когато има доказателства за това, в което вярват. Но когато ги няма и вярата е основана на проправящото си път знание на духа, тогава е много по-трудно да се запази непоколебимост на вярата. Помнете

формулата: „Вярвам, Господи, помогни на моето неверие“. Плътната очевидност се изправя против и не е лесно тя да се победи.

1971 г. 317. (29 май). Дори тогава, когато съзнанието е напълно потопено в суетата на обкръжаващата видимост и постъпленията Отгоре се прекратяват, Основите остават непоколебими и неизменни. И все пак мисълта може да се насочи извън тях, за да се разбере колко ефимерно е всичко това, което обкръжава човека в дадения момент, колко нездраво, неустойчиво и скоротечно е всичко. Тези мисли ще помогнат да не се потапите презглава в блатото на еснафското съществуване и да не се покривате с неговата тиня. Свинята също живее, но нейната зурла е насочена винаги надолу.

1971 г. 318. (30 май). Даваме според устрема, той обуславя получаването. Не е важно от какво започва да гасне той, но ако това се случва постъпленията се прекратяват и огънят на духа помръква. Устремът, утвърдил се върху знанието на Основите, не може да угасне. Той има свой ритъм и редуването на ритъма не трябва да се приема за угасване.

1971 г. 319. (М. А. Й.). Щастливото време на детското опекунство отдавна, отдавна е отминало. Суровата действителност не оставя място за розови мечти. Тя изисква действия, съответстващи на момента. Нещастията се сипят и обременяват тежко. Спасението е в духа, свободен от веригите на плътния свят. Наистина, ученикът и Учителят седят на брега на реката на Вечността, а бурните води на материалния свят се носят покрай тях, отнасяйки в мяркащите се вълни всички илюзии на земната Майя.

1971 г. 320. (Гуру). Казано е направо: „Отдалечете се от мъртвия живот“, за да не станете мъртъвци. На мъртвите се предоставя „да погребват своите мъртъвци“, а на желаещите да живеят се предлага да следват Владиката, приемайки върху плещите си тежестта на кръста.

1971 г. 321. (31 май). Съзнанието може да се издигне над двойствеността на астралните емоции и по този път да запазва равновесие. Иначе как да не се огорчите, да кажем, от загубата на нещо, ако сте се радвали от придобиването на същата тази вещ. Именно в радостта за нещо обикновено се крие и коренът на скръбта за него. Радвайки се на човешката похвала с това обричаме себе си на огорчение при порицание. Тази двойствена природа на личните преживявания трябва да се разбере, за да не станете жертва на преживяванията на положителния полюс, обуславяйки по този начин неизбежността на противоположните усещания. Поетът, прозрял този закон, е казал: „Хвала и клевета приемай равнодушно“. Към това може да се добави: не се привързвай към нищо и няма да има какво да губиш; не се радвай на малките егоистични радости, ако не искаш да се огорчаваш; също не се очаровай от нищо, ако искаш да избегнеш разочарованието и не се весели прекалено, за да не плачеш, тоест пази пълно равновесие и безстрастие, когато на единия от полюсите пазарната марионетка започне своя танц и дърпа съзнанието, принуждавайки го да играе жалката роля на панаирна кукла на конци, реагираща на всичко според това как дърпат връвчиците, с които тя е свързана и които се привеждат в движение от нечий чужди ръце.

1971 г. 322. (М. А. Й.). Опитите над себе си, заключаващи се в това волево да се заставите да не реагирате по никакъв начин на едни или други външни явления или въздействия, са много увлекателни и много поучителни. Разбрали тяхното

значение може постепенно да се доближите до утвърждаването на едно от най-важните огнени качества на духа, а именно - равновесието. Не е възможно то да се удържи, ако вече е била допусната реакция на съзнанието, без значение каква - положителна или отрицателна, на единия от полюсите. Например, достатъчно е да изпаднете във възторг от някаква постъпка на някого от обкръжаващите, за да си осигурите по този начин същото по сила огорчение при противоположна постъпка от страна на същия този човек. Така съзнанието отдава себе си във властта на преживяванията от един или друг вид, ако си позволява да им се отдава на полюсите. Равновесието трябва да бъде много зорко пазено, за да не се допускат тези реакции.

1971 г. 323. (Гуру). Представете си знаменит певец или артист, предизвикващ възторга на тълпата или на почитателите, овации, аплодисменти, букети цветя, похвали във вестниците, тоест цялата земна слава, обкръжаваща този късметлия. Но си представете и обратния полюс: пълна забрава, когато такъв човек завършва живота си в болести и бедност, забравен от всички и изоставен от всички. Двата полюса са в действие. Потапайки се с цялото съзнание и емоции в единия, човек предизвиква неизбежното утвърждаване и на другия. И само равновесието може да спаси от тези противоположни люшкания, когато дори и земната слава не може да го наруши.

1971 г. 324. (1 юни). Вярно е: ако по волята на Учителя сте поставени в определени условия, значи те са най-добрите за напредъка. Те не трябва да се отхвърлят до приключването им. Налага се да живеете с тях и да се потапяте в тях. Само че нека това потапяне да не ви кара да забравяте за основната цел на vyplъщението и за това, че всичко това се дава или за получаване на опит, или за разплащане по стара задълженост. Но сами по себе си тези условия нямат нито смисъл, нито цел и взети отделно, откъснати от живота на превъплъщаващата се Триада, поставят човека в кръга на безизходицата.

1971 г. 325. (М. А. Й.). При анализ на сънищата е много трудно да се отдели тяхната съкровена същност от последвалата намеса на низшия манас и мозъчните впечатления. Това усложнява процеса, но във всички случаи трябва да се помни самия факт на общуване, ако то е имало място. Тънкото тяло е възприело и запечатало това, което е нужно, макар и то да не е достигнало до земния ум.

1971 г. 326. (2 юни). „Моето Царство не е от този свят“. Моето Царство не е там, където хората живеят, раздирани от междусобици, ненавист, жестокост и други тъмни чувства. Борсовите спекулации, гонитбата на печалба, угнетяването и насилието - нима това е Моето Царство? Нима унищожаването на хора, отравянето с газове и всевъзможни химикали на всичко живо е възможно в Моето Царство? Краят на Кали Юга не е Царството на Светлината. Светлина ще има когато настъпи Югата на Светлината. А сега, когато от хората на Земята се вършат толкова ужаси, трябва да се съберат всички сили на духа, за да се издържи последния натиск на заминаващата си тъмнина знаейки, че черният век на кръв, войни и насилие свършва.

1971 г. 327. (М. А. Й.). Значението дори и на малкия кръг е много огромно! Когато той е силен и хармоничен, тогава е лесно да се защитавате от тъмните нападения и лесно да се устремявате. Където двама или трима са се събрали в Името на Владиката, Той е там сред тях и с това е силен кръгът. Неговата магнитна сила, привличаща висшите енергии, превъзхожда многократно силата на Неговите участници, взети поотделно. В единението е скрита огромна сила. В единение могат

да се творят чудеса. Да се противостои на тъмнината поединично е много по-трудно. Трябва да се разбере значението на кръга. Спасението на човечеството е в единението на доброто.

1971 г. 328. (Гуру). Понятието единение обхваща в себе си единението между приелите Учението и тяхното единение с Йерархията на Светлината и с Този, Който Води. Единението е насочено нагоре и надолу по линия на Йерархията и към близкостоящите. Много добри опити са били разрушени от отсъствието на единение и много вече състояли се обединения - от съзнателните, зловни и упорити усилия на тъмните. Отпорът срещу тъмнината винаги неизменно е бил и е цел на техните злонамерени хитрости и нападки.

1971 г. 329. (3 юни). Външните промени няма да донесат полза ако мисленето остава предишното. Някога бяха допуснати много негодни мисли. Те са заредени със силна енергия, породена от желанията. Мина време, желанията загубиха своята сила, но мислите, породени от тях, останаха. От време на време те нахлуват в съзнанието и изискват съчетаване с него. Ако това не се спре с решителна и необратима намеса на волята, то в Надземния Свят, където всичко се изостря, те ще яхнат своя породител и ще го увлекат в съзвучни на желанията сфери, от които е необичайно трудно да се измъкне. Затова за избягване на тези печални следствия на някога допуснатите мисли те трябва да се победят и да се поддържа постоянна бдителност. Непобедени и необуздани тук, там те ще овладеят окончателно.

1971 г. 330. (М. А. Й.). Ако човек, да предположим, десет години се е борил успешно със своите нечисти мисли, но изведнъж се е подхлъзнал и те отново са го овладели, макар и за кратък момент, плодовете на десетгодишните усилия за един миг ще бъдат сведени до нула. А в Тънкия Свят даже краткото възжеление може да свали надолу с няколко стъпала. Ето защо копието над поваления дракон трябва да не спи и зоркостта да не напуска воина. Даже повален, той може да се изправи изведнъж и да се нахвърли върху победителя.

1971 г. 331. (Гуру). Няма друг изход освен победата над своята мисъл. Поражението е немислимо. Това трябва да се усвои твърдо. И колкото по-скоро е постигната тя, толкова по-добре. Победата означава овладяване на астрала и обуздаване на неговите своеволия. Неистовата и неуправляема обвивка трябва да бъде подчинена безусловно, непрекословно и окончателно. Друго решение няма и не трябва да има.

1971 г. 332. (4 юни). Мечтата за могъщество на духа принадлежи към най-дръзновените стремежи на човека. Достижима ли е тя? Да, достижима е в безпределността. Тази стълба на възхода на духа с безброй стъпала съществува в действителност и всеки човек вече се намира на някое от тях. Нейният връх е недостижим, но по стълбата се издигат всички: не само хората, но и всичко живо, всичко съществуващо във Вселената, от най-малката частица материя. Еволюцията на Битието се състои именно във възхода на всички форми по тази величествена стълба на духа, при което всяка форма в процеса на своето развитие постепенно овладява все нови и нови видове материя и енергия. В сравнение с другите форми човекът стои вече на много високо стъпало на това овладяване, макар и да е все още безкрайно далече от върха. Планетните Духове Притежават това могъщество, проявявайки го в своето космическо творчество, но даже и Те, Височайшите, не са Достигнали Върха. Също и Буда Гаутама никога не е Утвърждавал, че Той е

Достигнал всемогъществото, не е Утвърждавал Своего всезнание, всевиждане и всеразвитие на всички други чувства и способности, макар и тяхната степен да е била много висока. Човечеството в своето изкачване по стълбата на живота е достигнало вече много в това направление. Трябва да се разбере колко велико достижение е когато немите раси са овладели способността на речта. Колко милиони години са били нужни за това. Колко време е било нужно на птиците да запеят и да се научат с помощта на възпроизвежданите от тях звуци да се разбират една друга. Тъй като даже и способността да се движите и да управлявате своите мускули крие в себе си безкрайна верига от усилия и преодолявания от страна на всяка жива същност. За това трябва да се поразмисли и осъзнае, че достигайки толкова много в процеса на овладяване на своя организъм и на материята, човекът има пред себе си безпределността на бъдещето, в което всичко е постижимо. В това сияещо с всички възможности бъдеще води човека неговата твореща мечта. Ние Сме Гравирани в пространството картината на еволюцията на живота и Сме Набелязали ясно стъпалата на този възход. Вървящите с Нас към това бъдеще ще постигнат това, което са Постигнали Планетните Духове и, постигнали го, ще продължат да се изкачват още по-нагоре към недостижимите върхове на всемогъществото.

1971 г. 333. (М. А. Й.). В онази паметна нощ в пустинята, когато нейният зной е бил така огромен, Владиката Христос е Произнесъл незабравимите Думи: „За какво Ни е Път, когато Той е пред Нас“. Да, Владиката е Познавал този величествен, сияен, огнен път към бъдещето. Той е Вървял по него и го е Заповядал на хората, Казвайки: „Аз Съм Пътят, Истината и Животът“. Дълбочината на тези Думи е неизчерпаема и действена и в тях са скрити безсмъртието и вечният живот за всички, които приемат със сърцето си Владиката.

1971 г. 334. (Гуру). Цялото време, което е или ще бъде, е в разпореждане на човека за самоусвършенстване и съзнателно пробуждане и развитие в него на способностите, качествата и свойствата, набелязани за него от еволюцията. Един от нейните най-удивителни дарове, отсъдени на хората, е психическата енергия. Нейните възможности, когато тя се признава, развива и започва да расте, са неизчерпаеми. Това е наистина огнен дар. Когато старият свят си отиде безвъзвратно в миналото и човечеството се научи на дружелюбие, сътрудничество и хармония, колективното, съзнателно и светлоносно приложение на психическата енергия ще твори чудеса, преобразявайки живота на Земята и самата Земя, осветлявайки, изтънчвайки и възвишавайки я заедно с подема на човешкия дух по безкрайната Стълба на Светлината.

1971 г. 335. (5 юни). Човекът се нарича смъртен затова, че ако през земния си живот не е събрал и утвърдил в себе си елементи на безсмъртието, елементи на непреходното, неговата личност действително умира, изчезва, не оставяйки нищо за своето Висше „Аз“. Да, духът е безсмъртен и вечен, но това не важи за смъртната личност, ако нейното съзнание угасва и престава да съществува. Тъй като се говори за съзнателно безсмъртие, но, за да има с какво да живее съзнанието в Надземния Свят, то трябва да натрупа на Земята материал за съзнателния си живот във Висшите Светове. Човекът може да влезе нищ в безплътния свят, а може и като богаташ, събрал богата жътва в течение на плътното съществуване. Животните пият, ядат и чувстват, но нямат съзнаващо себе си „аз“ и са лишени от съзнателно безсмъртие. Човекът, живеещ с животинските чувства и усещания на тялото и съсредоточил

всички свои преживявания и чувства във физическото тяло и външните плътни условия, тоест животинският човек, е обречен на смърт, тъй като със смъртта на тялото и угасването на съзнанието за него свършва всичко. Най-страшното за него е отричането на живота след смъртта на тялото, тъй като получава според вярата си. Но вярващият в безсмъртието на духа и посветил своите мисли на него, по този начин утвърждава в себе си елементи на непреходното, елементи на безсмъртието и в света, където безразделно царства мисълта, жъне от своите мисли. Има хора, наистина не много, които са достигнали безсмъртие бидейки още в земно тяло: това са Носителите на Светлина, Великите Учители, Махатмите, Просветителите на човечеството, Носителите на Истинското Знание и Основателите на всички Велики Религии и Учения. Спасителят е Казал: „Вярващият в Мен има вечен живот“. Носителят на Светлина е Праг за духа. Чрез Него смъртният може да постигне безсмъртие. Така че всеки земен жител може да раздели живота на своето съзнание на две половини: едната е тази, която подлежи на унищожаване и смърт, тоест всички обичайни дела и земни грижи и всичко свързано с обикновения, телесен и плътен живот; другата е всичко, което се отнася към чисто духовната област, към всичко, което излиза извън пределите на даденото възплъщение и се отнася до вещите и предметите от тънко естество. Изкуството, философията, религията и всички видове високо мислене и всички качества на човешкия дух, озарени от Светлината - всичко това може да се отнесе към непреходните явления, тъй като в тези области и сфери на живот на съзнанието господства мисълта, която не умира и надживява времето. Бисерите на безсмъртната мисъл са именно тези елементи на непреходното, които могат да дарят на човека вечен живот.

1971 г. 336. (М. А. Й.). Чувствата, качествата, свойствата и мислите, извеждащи човека извън пределите на малката личност, такива като подвига, самоотвержеността, състраданието, устрема, служенето на хората, свръхличната любов към Висшите Облици и всичко останало, съзвучно на тях, са сребърен мост за духа, завоюващ своето безсмъртие.

1971 г. 337. (Гуру). Дори в обикновения живот може упорито и съзнателно да се отделя земното за земното, а Висшето – за Висшето. А след това, утвърдил се в това, пренасяйки „битието в мисълта“ и намирайки се в този свят, да бъдеш сякаш не от този свят, имайки за главно пребиваването в света на духа. Така са Живели на Земята всички Велики Духове. Подражавайки на Тях в това откъсване от обикновения живот може много да се постигне, не забравяйки при това Завета: „Кесаревото – кесарю, Божието – Богу“, тоест земното - на земното, а Висшето – на Висшето.

1971 г. 338. (6 юни). Елементите на безсмъртието, събирани от човека, изискват осъзнаване. Тъй като и самото безсмъртие се заключава в удържане на съзнанието при смъртта на обвивките. Качествата на духа, които той носи в себе си, вече имат върху себе си печата на непреходното, тъй като човек се възплъщава в тяло с тях и ги взема със себе си напускайки го. Мъжеството, способността за езици, математика, музика и другите видове изкуства и въобще всички свои свойства човек донася със себе си от предишните животи. Ще кажат, че това не е така, че тези свойства се наследяват от родителите. Но можете да попитате: от кого е наследил своя талант Пушкин, или своя гений - Ломоносов, или своята мъдрост - Платон? Гениалността не се предава по наследство, човек я донася със себе си от предишните

животи. По такъв начин свойствата на характера и способностите, склонностите, слабостите и пороците - всичко това са натрупвания от миналото, надживяващи обвивките на човека и съхранявани в Чашата през всички възплъщения. Духът е нерушим, безсмъртен и вечен независимо от това осъзнава ли го човек или не, и в събраните в миналото натрупвания на човека се проявява тяхната непреходна същност, макар и променяща се във времето и растяща в посока към Светлината или към тъмнината. Духът може да натрупва както положителни, така и отрицателни свойства. Осъзнаването в себе си на тези свойства, не изчезващи със смъртта на тялото и другите обвивки, но съхраняващи се в Чашата, отваря очите за елементите на безсмъртието, вече събрани от човека в миналото, елементите, които ще останат с него и в бъдещето. Можете да се издигате нагоре, натрупвайки светли качества на духа, а може и да слизате надолу, усилвайки и нараствайки тъмните. Тъмните духове от големите степени също имат своето безсмъртие, наистина ужасно и крайно, но все пак безсмъртие. Така че задача на ученика е целеустременото и съзнателно събиране, чрез работа върху себе си, чрез труд и хилядолетни усилия и стремежи, на натрупвания от светлоносни качества на духа в безсмъртното хранилище на Чашата.

1971 г. 339. (М. А. Й.). Съзнателното носене на Светлина в себе си, която свети на света и на хората, представлява висше достижение на човека. Достатъчно е внимателно да се огледате наоколо за да видите, че хората обикновено носят тъмнина, която ги обкръжава. И колко далеч са техните излъчвания от проявите на светлоносност. Но Носителят на Светлина носи в своята аура благословия на света и благо на всичко живо.

1971 г. 340. (Гуру). Човекът може да бъде много високодуховен и в същото време да не познава диференциалното изчисление, електрониката или производството на атомно оръжие. Блестящият земен ум не служи още като признак за духовност.

1971 г. 341. (7 юни). Неосъзнатото безсмъртие на човека се проявява в това че, той е следствие и носител на всичко събрано от него за всички негови животи. Вярно, невинаги всички тези натрупвания могат да се изразят в пълна степен, но все пак човекът е изразител на своето минало и строител на своето бъдеще. Затова независимо че земният живот е мимолетен сън, независимо че той е Майя на плътния свят, неговото значение за човека е огромно и извънредно важно. Нека да се рушат царства и велики народи и даже цели раси да отиват в забрава, всичко, което те са постигнали и са отнесли със себе си, остава с тях. Тази двойствена преходност на всичко земно, краткостта на земния път и в същото време неговата ценност за еволюцията на духа трябва да се разберат и усвоят практически и в обикновения живот да не се влага това, което го няма в него, помнейки при това, че за човека няма друг път за възход и растеж на духа. Оттук ценността и значимостта на творенията на човешките ръце и тези форми на обществен живот, които той създава. Творенията на човешките ръце се разрушават и загиват във времето, но техните тънки форми продължават своето съществуване в пространството, изпълвайки със себе си аурата на Земята. Смисълът на земното съществуване на човека е дълбок и значителен, ако е осъзнат.

1971 г. 342. (М. А. Й.). Можете да влагате своите мисли, чувства и привързаности в преходни вещи и дела, и с това да ги обричате на краткотрайност, а може и в такива, които продължават далече в бъдещето извън пределите на едно

въплъщение и даже на много. На тях се отдава и предпочитанието. Например любовта към Владиката е вече чувство, което не свършва със смъртта на тялото, а човек го отнася със себе си по-нататък. Така че възможно е да отнесете със себе си много и да жънете благостно плодовете на такива чувства и мисли, ако те са от Светлината. По този начин можете съзнателно да влагате своите чувства и мисли в непреходното и вечното.

1971 г. 343. (Гуру). Човечеството цени великите произведения на изкуството и грижливо ги съхранява. С течение на времето, да кажем след няколко хиляди години, те все пак се разрушават и загиват. Но загива само тяхната материална, външна форма и даже загивайки в своята тънка форма те остават живи в пространството, в аурата на планетата, украсявайки нейното тънко тяло и вдъхновявайки хората за ново творчество. В това е непреходното значение на изкуството. В паметта на природата се запечатва всичко: тъмните тънки форми за разрушение, светлите – за цялото време, докато могат да служат на еволюцията на Битието. В свитъците на Акаша е записано миналото на света.

1971 г. 344. (9 юни). Стремещт и достижението са съединени с пряка линия, но понякога отстоят много далеч едно от друго. Може да се счита, че силната устремена мисъл или желание рано или късно все пак ще се осъществи. Говорейки по същество, животът на човека се състои в осъществяването на това, към което той се е стремил в това или в минали въплъщения. Така например хората отдавна са мечтали за полети, но са започнали да летят чак в това столетие. Осъществява се и доброто, и лошото и в него, в лошото е трагедията на човечеството. Желайте и устремявайте към благо и другите, и себе си. Желанията и стремещите донасят следствия по съзвучие.

1971 г. 345. (10 юни). Ако не сте в състояние да помогнете на някого или да измените нежеланите условия на живот, то най-добрия изход от създалото се положение ще бъде да запазите спокойствие и да не позволявате на ненужните емоции и преживявания да обременяват съзнанието. Защо трябва да се преживява, ако не може да се помогне. Това няма да бъде безчувственост, а съхраняване на силите. Трудно е да не се преживява за близките, ако те се измъчват, но дори тук е необходимо да се запазва равновесие. Състраданието не означава загуба на равновесие. Състраданието помага. Но как, състрадайки, да се помогне, ако е загубено равновесието, тоест силата, която оказва помощта!

1971 г. 346. (М. А. Й.). Защо не помагаме да се освободите от досаждането на бесовете? Твоята близост и устремът предизвикват ненавистта и яростта на тъмните. Опазен си от сериозно и опасно навреждане, но досажданията са неизбежни. Отдавна биха те унищожили, ако не беше Ръката на Владиката.

1971 г. 347. (Гуру). Заплашвани сте отвсякъде, но в такова положение са били всички приближили се много до Владиката. Устремът към Светлината и известна нейна степен винаги предизвикват силна съпротива и противодействие на средата, раздувани от тъмните зложелатели. През това изпитание трябва неизбежно да преминат всички, които искат да се приближат към Светлината.

1971 г. 348. (12 юни). Когато е много тъмно ще се утвърждаваме върху Основите, повтаряйки ги настойчиво и упорито. Сега тъмнината е сгъстена до предела. В нейните вълни потъва всичко неутвърдило се непоколебимо. Затова да насочим мисленето към Основите. Всички форми, в които се проявява животът, са

смъртни. Тялото ще умре и земната приказка ще свърши. И вече няма да е толкова важно, ако тя се е стекла трудно за формата. Всичко това ще се разсее като дим. Но ще остане нещо, заради което духът е бил въплътен във физическа форма. Опитът и знанието ще останат с него. Затова за всичко случващо се с вас съдете и го оценявайте според опита, който то ви донася, а съвсем не по това дали ви харесва или не, приятно ли е или неприятно, страдание ли причинява или радост. Сами по себе си всички тези временни усещания ще отминат, не оставяйки нищо от външното обкръжение, което понякога ги предизвиква, но урокът, преподаден от тях, ще обогати натрупваното в Чашата, ако е разбран и усвоен правилно. Живеем в три свята. Опитът от плътния и Тънкия се пренася във Висшия Свят, за да има там с какво да живее духът и да се движи по-нататък. „Каква е ползата за човека от целия му труд, с който се труди под слънцето, тъй като всичко е суета и мъчение за духа“. Наистина, много събудили се духом се измъчват тежко в тъмницата на трудните плътни условия на преходното време към века на Светлината. Но има Йерархия на Благото. Следователно не сте напуснати, не сте изоставени и има накъде и към кого да се устремите в пространството, тъй като духът ще намери подслон в Бащиния Дом. Но какво ще е с тези, които няма накъде и няма към какво да се устремят? На тях какво им е? Те са като сламка в бурния бездънен океан! Но за вас има бъдеще, което е неотнимаемо. И има близки духове, свързани с огнените нишки на Светлината. А какво е за тези, другите, отричащи Основите? Нищо: смърт, гроб и „репей“ над него. Унило, безнадеждно, безпросветно бъдеще. Но за вас, децата на Светлината има благо и живот, нямащ край. Наистина има заради какво да живеете и да се устремявате, и да се утвърждавате върху Основите.

1971 г. 349. (М. А. Й.). През астралната форма непрекъснато тече поток от астрална материя и това се изразява в това, че астралът се намира в постоянно движение и постоянно преживява. Днес едно, утре - друго и така нататък безкрай. Да дадеш властта над себе си на астрала - значи да станеш негов роб. Това е най-лошият вид робство. Всички преживявания и емоции на астрала са временни. Не трябва да се утвърждавате върху тях, да се съобразявате с тях и да им се подчинявате нито в себе си, нито в другите. Не трябва да се подчинявате на емоционалните пламвания на астрала. Трябва да се пази равновесие и да не се допускат странични въздействия. Но само утвърждавайки се върху Основите можете напълно да не се съобразявате с движенията на астрала нито в себе си, нито в обкръжаващите, тъй като те са бързотечни, дисхармонични и обикновено твърде неприятни, а главно – двойствени определено, неустойчиви, противоречиви и лишени от Светлина. Четвъртият принцип е лунно наследство от миналото. Той изисква суров контрол и обуздаване. Непоколебимото равновесие на духа се утвърждава върху Основите.

1971 г. 350. (Гуру). Каквото и да се случва наоколо, каквито и мисли да подхвърлят тъмните, каквито и болки или страдания, огорчение и помрачавания да се налага да се преживяват, колкото и да ви притесняват и обременяват хората, трябва твърдо, непоколебимо, неизгладимо, пламенно да се помни едно: всичко ще премине, но духът ще пребъде, и да се помни това не теоретично и отвлечено, а във всекидневно приложение, тъй като това е Основа. Духът е вечен и нерушим. Слънцето ще премине и луната, но духът ще живее вечно.

1971 г. 351. (13 юни). Равновесието, за което толкова много се говори и значението на което се подчертава, се достига чрез уравновесяване в съзнанието на

двойките противоположности, създаващи проявления свят. Ако човек се отрече напълно от всичко земно и се съсредоточи само върху духовното, Законът на живота ще бъде нарушен и той ще се откъсне от Земята и няма да почерпи от нея онова, което му е нужно за напредъка, а възплъщението ще премине без полза и еволюцията на духа ще бъде спряна. Ако пък изцяло се потопи в обикновения живот и неговите интереси и отхвърли духовността, а заедно с нея и това, заради което е дошъл на Земята, то той или ще се оплете в мрежите на злото, или ще завърши земното съществуване без да е събрал нищо за своето Висше „Аз“, тоест без да е изпълнил задачите на духа. Но, ако въздавайки „кесаревото на кесаря, а Божието – на Бога“ и устремявайки се нагоре по Стълбата на Светлината човек стои твърдо и здраво на Земята, то при това условие той ще може да изпълни предназначението на своя живот в плътно тяло. Можеш да обичаш всичко, но в същото време да не бъдеш привързан към нищо и да не бъдеш свързан от нищо. Можеш да обичаш земния живот, но да бъдеш готов във всеки момент да се разделиш с него знаейки, че този живот съставлява само много малка частица от великия, вечен, никога не свършващ живот. Можеш да живееш на Земята ярък и интересен живот, и много полезен за всичко живо, но в същото време да познаваш цялата дълбочина на измамната природа на Майя на плътния свят. Ето в това уравновесяване или примиряване в съзнанието на двойките противоположности се състои и златният или средният път, и в това се заключава решението на живота.

1971 г. 352. (М. А. Й.). С изключение на космическия боклук, който се изхвърля от потока на еволюцията, всичко останало може да възхожда безпределно по стълбата на живота. И всеки човек, възплъщавайки се в земно тяло, независимо от това знае ли своята цел или не, се учи на нещо и усъвършенства своите способности, свойства и дарби и расте вътрешно. Животът задължава да се учиш и да упражняваш и умножаваш донесените със себе си таланти. Те са разнообразни и неповторими като човешките лица. На дървото няма даже два еднакви листа. Всичко, което се донася от всеки, е заработено в миналото. Затова завистта към чуждите способности и дарби е несъстоятелна. Всеки има бисер на съзнанието, само че трябва да се научи да го цени и да разбира какво съкровище се намира в притежание на човека и че то може да се умножава, разширява и расте безпределно.

1971 г. 353. (Гуру). Понякога трябва да се помисли и за това, какво оставяме ние на Земята след себе си на хората. Вмества ли се оставеното от нас в рамките на полезността за Общото Благо. Няма ли да се засраим от нещо? Тъй като оставяме не само творенията на своите ръце, но и мислите, често записани и запечатани на хартия. Оставяме отпечатащи от образите на своите мисли върху всичко, с което сме влизали в съприкосновение, даже върху стените на жилищата, в които сме живели. Много неща оставя след себе си човек, напускайки земното тяло. С какво е обогатил той аурата на планетата? С какво и как е украсил земната градина? А може би я е обезобразил?

1971 г. 354. (14 юни). С някого от по-високостоящите на Стълбата на Йерархията съзвучието е особено силно. Това са близките Духове, свързани от миналите животи и с Тях именно се установява контакт. Неговата пълнота зависи от много условия, някои от които са извън контрола на волята, но има моменти, когато условията особено благоприятстват и тогава съзвучието е пълнострунно. Установеният невидим проводник трябва грижливо и внимателно да се охранява.

Лесно е да бъде нарушен даже от собствените настроения. Сияйните нишки на сърдечната връзка са видими от Тънкия Свят, и затова тъмните с всички мерки и способности се опитват да ги нарушат.

1971 г. 355. (М. А. Й.). Досаждането от бесовете винаги е неприятно, тъй като се стремят да нарушат вътрешната хармония на съзнанието, а по време на контакт - настройката на приемника, която е толкова труднопостижима и без тъмните въздействия. Но е необходимо да се научите на твърдо противостоене на тъмнината и да се научите така, че да не допускате нарушаване на равновесието. Ако ви се удаде да го съхраните, всички опити на тъмните са напразни. При нападение на тъмните цялото внимание и енергия се насочват към това да се удържи равновесието и да не се допуска помрачаване и други движения в астрала, погасяващи светлоносността на аурата. Най-трудно от всичко е когато се налага да защитавате не само самия себе си, но и близките, тъй като тогава се налага психическата енергия да се насочва в различни посоки.

1971 г. 356. (Гуру). В понятието „обременяване на духа с обстоятелства“ трябва да се включи и досаждането от бесовете. Това е едно от най-тягостните и неприятни изпитания. Тъмната глутница е много настойчива, упорита и находчива в изнамирането на всевъзможни способности да вреди. Трябва да се въоръжите с цялата сила на духа против тъмните търсачи. Искат да погасят запалената светлина на сърцето. Това е тяхната цел. И колкото тази Светлина е по-силна, толкова по-силни служители на тъмнината се изпращат. Но адовите пълчища трябва да бъдат победени и в никакъв случай нито за миг не трябва да се допуска те да тържествуват. Те ще нанасят удари и ще причиняват болка, но духът е нерушим, несъкрушим и неуязвим. Най-здравата твърдина срещу всички тъмни нападки ще бъде цитаделата на духа.

1971 г. 357. (15 юни). Психическа енергия или Огън притежават всички хора, но в различна степен и тези огънове са различни по своята природа - от сияещи и светли, до тъмни и даже черни огънове. Особено устойчиви са огньовете, запалени от привичките, пороците и възжеленията, в които упорства човекът. Натрупването на чист и светъл Агни е цел на ученика. Със запаси от събран Агни се преминава лесно в Тънкия Свят. И движенията, и полетите са обусловени от него. Огънят е магнетичен. Характерът и силата на привличането зависят от устрема. Устремът е двигател на духа. Ученикът трябва да си дава сметка за своите стремежи, тъй като от тях зависи пребиваването му в Надземния Свят. Затова всички свои стремежи трябва да се разделят на два вида: преходни, временни, кратки, земни, предизвикани от необходимостта на плътното съществуване и извънвременни, непреходни, нужни на духа за пребиваване във Висшите Светове, а също и в следващите му въплъщения за по-нататъшен напредък и подем. Такъв устрем, нужен във всички светове, е устремът към Избрания Йерарх или стремежът към Служене на Светлината. В лодката на устрема може да се постигне много, даже изглеждащото непостижимо за обикновения човек.

1971 г. 358. (М. А. Й.). Говорейки за натрупването на Агни не можем да не споменем и за неговото разхищаване. Огньовете на духа се разхищават в мрачините на духа, в ежедневието, в дребните суетни преживявания и емоции. Всички чувства могат да се разделят на събиращи и разхищаващи агни. Например мъжеството събира огънове, страхът ги разхищава. Така че всяко чувство и мисъл или събират и усилват психическата енергия, или я разпиляват. За да даваш, трябва

да имаш. Опустошеният човек няма какво да дава. Психически опустошените хора сами често се явяват вампири или поглъщачи на психическа енергия. Те са като пробита бъчва, която не може да бъде напълнена. Натрупвайки Агни трябва да се помни за чувствата и емоциите, поглъщащи психическа енергия и за поглъщачите - хора.

1971 г. 359. (Гуру). Когато устремът към Учителя на Светлината е достигнал до такава степен на напрежение, че Неговият Лик може постоянно да се държи пред своя мислен поглед, тогава действително е постигнато най-нужното. Дали това е трудно или лесно - зависи от предишните натрупвания. За някого не е трудно, а за друг - почти недостижимо. Но по това може да се съди доколко е здрав устремът. Непрекъснатото постоянно предстоене представлява вече високо стъпало по стълбата на достиженията.

1971 г. 360. (М. А. Й.). Да се научиш да страдаш, не падайки духом, ще бъде вече степен на Архата. Устойчивостта на духа е качество, изработвано с продължителен опит и изпитания. Колко добре ще е да възхождаш, без да страдаш. Но не познаваме такъв път. Тръненият венец е символ, олицетворяващ духа, вървящ към Светлината. Ако Спасителят е Казал: „Аз Съм Пътят, Истината и Животът“, то може да се достигне до него само по Неговия Път. А Пътят, по който Той е Вървял, е известен на хората.

1971 г. 361. (Гуру). „Духът на Владиката е непоколебим“. От Него и ще се учим на непоколебима твърдост на духа. Когато всичко се колебае и земната опора се измъква изпод краката, това качество е особено нужно. А и как без него да се устои против вихрите и яростните вълни на изведените от равновесие стихии. В нищо външно не може да се намери опора. Нито здравето, нито благополучието, нито другите условия имат устойчивост. Спасението е в кулите на духа. Но са забравили за духа.

1971 г. 362. (17 юни). Разрушаването на феноменалния свят, получаващо се при прехода на Великите Граници, не засяга самия свят, който продължава да съществува както и по-рано, но засяга духа, преминаващ на съвършено друга плоскост на живота. Онзи свят е по-ярък и по-богат от земния и неговите възможности са несравнимо по-широки и по-необикновени, но пълнотата на тяхното осъзнаване изисква подготовка и то именно в условията на плътния свят. Човек не става нито по-добър, нито по-мъдър, влизайки в този чудесен свят, а понякога даже по-лош, тъй като там има твърде много съблазни и изкушения, а яркостта и реалността на мислените форми само ги усилва и обостря. Всичко това, което е преодоляно и обуздано на Земята, там дава свои определени следствия и победилият своята низша природа пожънва обилно от тази победа. Ако хората вярваха какво огромно значение за надземното пребиваване има очистването на съзнанието от всякакъв боклук, колко внимателно и предпазливо биха следяли за своите мисли, чувства, желания и стремежи, за да се освободят от лошотията.

1971 г. 363. (Гуру). Не е толкова важно дали ще се осъществят всички надежди, копнежи и очаквания на ученика, колкото суровата подготовка за бъдещето и освобождаването на духа от всички неизживени и нежелани натрупвания. Тъй като ако нищо от очакваното не се изпълни, той все пак ще се подготви за съществуването в извънплътния свят, докато ако очистването не се е осъществило, никакви промени на външните условия или даже смъртта на тялото

няма да му донесат желаното щастие. Затова огненият меч на очистването трябва да бъде вдигнат и в това е решението на всичко.

1971 г. 364. (М. А. Й.). Процесът на опознаване на човека е труден с това, че когато се разкрива неприятната същност на двукраките не трябва да има нито осъждане, нито раздразнение, нито злоба, нито всички други обикновени човешки чувства, белязани с недоброжелателство. Трябва да се познават, разбират и да не се осъждат помагайки им, на непознаващите Светлината, според тяхната способност да вместят Светлина и да се въздава добро за сътвореното от тях зло. Това и ще бъде Пътят, по който са Вървели всички Носители на Светлина.

1971 г. 365. (18 юни). Всичко, което е постигнало човечеството като цяло и всеки човек поотделно, всички способности, свойства, таланти, дарби, умения - всичко това е постигнато благодарение на възплъщенията на духа в плътни форми, започвайки от началните. В това е смисълът на съществуването на формите и смисълът на възплъщенията. Всяка форма, носеща в себе си живот, умира, разрушават се във времето и делата на човешките ръце, тъй като не в тях е целта, но това, което е придобито от духа чрез този опит, неговите способности и знания остават с него завинаги. Крайната цел е много далечна, но тя е толкова величествена и грандиозна, че с достигането ѝ се откупват всички трудности, страдания, усилия и изпитания, през които преминават хората. Едва в следващия кръг човешкият ум ще достигне пълно развитие. Но и този, настоящият, четвърти кръг още не е завършен, трябва да се нареди още Шестата, а след нея и Седмата Раса. Еволюцията на Битието е много продължителна. Тя обхваща огромни периоди от време. Можете да си представите колко милиарди години са минали, за да може да се сформира Луната, да позволи на формите, на минералния, растителния, животинския и дочовешки живот да угаснат и да умрат, превръщайки се в мъртво тяло, предавайки жизнения импулс и формите на живот на Земята за по-нататъшно развитие. Изкачвайки се по стълбата на живота духът разкрива всички тези възможности, които притежава в своя потенциал. Те са безпределни, тъй като не съществува предел на растежа и развитието на духа. Основателите на Великите Учения са Давали на човечеството разбиране на Истината в размера на неговите способности да вмести в съответствие с времето, епохата и стъпалото на неговата еволюция. Но цялата Истина в цялата ѝ всеобхватност не се вмества в човешкото съзнание. Затова нейното постигане може да бъде само частично. Можещият да вмести много, да вмести и желаещият да достигне, ще достигне.

1971 г. 366. (М. А. Й.). За духа, приключващ земната еволюция и получил или взел от планетата всичко, което тя е могла да му даде, земното не е нужно, но за незавършилият я земното е много нужно. И да се откъсваш от Земята, и да презираш нейните възможности или да се считаш за надраснал ги не е мъдро. Кармата здраво привързва духа към едни или други плътни условия именно с цел да го застави да премине през тях и да усвои преподавания от тях урок. Не трябва да се отвръщате от земния живот, колкото и тежък да е той, но можете да не се привързвате към него. А главното е да се научите да разбирате преходната природа на плътните условия, за да не прираствате със съзнанието към тях, тоест да придобиете вътрешна свобода.

1971 г. 367. (Гуру). Говорейки по същество, целият живот на човека се заключава в неговото съзнание. Извън него за смъртния няма живот. Затова всички усилия на духа могат да се съсредоточат върху съзнанието и неговото разширяване.

Съзнанието може да расте и да се разширява; човешките съзнания се различават помежду си като полюсите на Светлината и тъмнината и всички междинни стъпала между тях. Вътрешният свят на човека се определя от неговото съзнание. Колкото глави, толкова умове и толкова светове. И грижата на човека е за това неговият вътрешен свят да е колкото може по-близък до действителността.

1971 г. 368. (19 юни). Действителност и Майя - двата полюса на единната вещ. Природата на Майя се постига чрез мъдростта. Съзнанието се движи от полюса на Майя, към полюса на огнената действителност. Движи Майя с редуването на своите сънища. Те не са действителност, но самата Майя е действителност и хората живеят с нея. „Миражът не изразява чрез себе си действителността, но е действителност“. Точно така е и с Майя. Възниква въпросът: но как миражът на Майя може да бъде двигател за духа? Тъй като даже в обикновения сън човек чувства и преживява, и понякога толкова остро че се събужда в студена пот. Движат емоциите, преживяванията, изпитвани от човека и всичко това, което изпълва неговия земен живот. Обикновените сънища преминават бързо и се забравят, така също преминават и дните на земния живот, сменяйки се с все нови сънища. Разбира се, те са реални и се преживяват ярко от въплътените. Но къде е всичко това, което е било преди сто или повече години? Земният живот на човека е бързотечен миг пред безпределността и е несравним даже с надземното пребиваване. Но неговата ценност е висока, тъй като той учи човека на постигане на действително Съществуващото. Човек живее на Земята в робски вериги. От робските вериги на плътния свят го освобождава познаването на Истината. Отдавна е било Казано: „Ще познаете Истината и Истината ще ви направи свободни“. Човек не може да се освободи докато не осъзнае своето робство и не се устреми към свободата. Калъфът на физическото тяло прилича на тежък скафандър с пет отвора за контакт със земния свят. Много неща извън пределите на тези отвори (зрение, слух, обоняние, осезание и вкус) не съществуват за съзнанието. Науката упорито се стреми да разшири тези ограничаващи рамки и вече е преуспяла в много. Но областта на непознатото все пак е огромна, тъй като е невъзможно да се познае Безпределността докрай. Еволюцията дава на човека науката за центровете и възможностите за непосредствено познаване с тяхна помощ. Майя ще бъде принудена да отстъпи пред отворените центрове и да предаде своите позиции една след друга. Огнените центрове на човека му позволяват, когато започнат да действат, да се доближи до изучаване на действителността, да разбере същността на Майя и да се освободи от нейната власт над съзнанието.

1971 г. 369. (М. А. Й.). Намерилият безценно съкровище няма да мисли за нищо друго, освен за него. Когато са придобити и започват да се натрупват и умножават съкровищата на духа, всички земни вещи, положение и богатство губят значение. Те нямат цена, тъй като са неотнимаеми даже от смъртта на тялото. Те нямат цена, тъй като разкриват пред човека неописуеми възможности за живот на духа. Отварят му достъп в океана на пространствения живот и до неизчерпаемата съкровищница на световната мисъл. Този път на възход на духа в тежките земни условия не е лек, но достигането на целта компенсира всичко, през което се налага да се премине. И ако на отсъдения ученик се предложат всички земни блага в замяна на съкровищата на духа, той не би се замислил нито за миг над това, какво ще

предпочете - преходните земни блага, завършващи с живота на тялото или непреходните съкровища на духа, неотнимаеми нито от живота, нито от смъртта.

1971 г. 370. (Гуру). Основата на творчеството е умението ярко, отчетливо и цветисто да си представите в мисления поглед желания образ, за да го облечете после в плътна форма. Основата се залага в Надземния Свят, а после вече се облича с плът и колкото по-огнена е формата, толкова по-здрава е основата. Огненият Свят, Тънкият Свят и, накрая, плътният са стъпала на последователността на истинското творчество. Това, което няма основа в Надземния Свят, е нездраво, неустойчиво и недълготрайно. Трябва там да се започва и да се строи, и да се разрушава. Старият свят ще загине, тъй като неговата основа в Надземния Свят е разрушена. Новият Свят ще живее, тъй като неговият фундамент е издигнат здраво в извънплътния свят.

1971 г. 371. (20 юни). Овлабяването на своите чувства и емоции се постига чрез продължителни и упорити усилия. Опитите и упражненията в тази посока са напълно безопасни. Например подтискайки раздражението и заменяйки го със спокойствие човек не наврежда с нищо и никак на себе си. Особено интересни са опитите за промяна на обичайните реакции спрямо външните въздействия. Колко огорчаващи дреболии се случват в течение на деня, колко нежелани чувства възникват. Ще бъде голямо постижение да се научите да не реагирате по обичайния начин на външните въздействия. Когато думите на обкръжаващите не предизвикват обичайния отзвук и равновесието на съзнанието не се нарушава, се получава проява на необикновеност. Утвърденото спокойствие, когато астралната обвивка е обуздана, не позволява на емоциите да проявяват своята сила своеволно. Колко енергия се губи за съвършено ненужни, обезсилващи и помрачаващи емоции, колко суета, безпокойства, недоволство, тревоги и очакване на всякакви неприятности! Цялата тази вредна глутница от дребни чувства и мисли може да се замени с проявата на равновесие и отсъствието на реакция на съзнанието на всички външни въздействия, които я предизвикват. Не е възможно да се оприличавате на механична марионетка, реагираща на всяко движение на въжението, за което я дърпат. „Палячото не е подходящ за пътя към Братството“.

1971 г. 372. (М. А. Й.). „Изпрати ми овладяване на себе си, Владико“. Владиката ще Изпрати, но приложете усилие. Докога ще позволявате на неуправляемата астрална обвивка да ви измъчва с напълно ненужни и вредни емоции? Светът, който е по-горе от „всяко разбиране“, не може да влезе в сърцето докато астралът властва над съзнанието. За кого и каква е ползата от всички тези преживявания, които безконтролно и при допускане от волята нарушават равновесието на духа. Време е вече с властна ръка да се постави предел на психическата разпуснатост. Да, да, тъй като това не е нищо друго, освен разпуснатост на психическата енергия. Тъмните се възползват от неравновесието на астрала и подхвърлят помрачаващи и нарушаващи спокойствието дребнавости, които много чувствително и болезнено бодат. И ако не се научите да ги обуздавате и да владеете себе си, те ще направят невъзможно успешното и победно движение по-нататък.

1971 г. 373. (Гуру). И на портокалова кора можете да се подхлъзнете, да паднете и даже да си счупите крак. Значението на дребните неща е много важно. Няма нито голямо, нито малко, а всичко има значение. Малките вещи и явления не един път са спирали велики дела. Окоето трябва да бъде отворено и за голямото, и за

малкото, тогава „ученикът няма да разбие носа си поради невнимание“, спъвайки се на незабележимото малко камъче.

1971 г. 374. (21 юни). Съзнанието на човека е лаборатория за всички усещания, тоест всички те могат да се създават от волята и въображението. Но обикновеният човек живее подчинявайки се на различните въздействия автоматично, без да се опитва да управлява своите реакции на тях. А той може да ги управлява. В това направление пред него са отворени широки възможности. Може да се вземе всяко явление, оказващо неприятно влияние на настроението и с волята да се претвори в противоположното, без да се съобразявате с неговия характер. Или може да се направи така, че то да не произвежда никакво впечатление: нито добро, нито лошо, тоест да се овладее тази реакция с волята. Тъй като често един и същи факт в различно време произвежда напълно различни впечатления или пък в различни хора предизвиква напълно противоположни чувства. Следователно характерът на една или друга реакция на външните въздействия и причината за тази реакция се заключава не в явленията, а в самия човек. Разбирайки това, тоест осъзнавайки, че всичко не е вън, а вътре в човека, че в лабораторията на неговата собствена същност са скрити причините за едни или други реакции на всичко, което му въздейства, може да се пристъпи към тяхното овладяване като им се даде направление със заповед на волята. Спокойствието се утвърждава по този път, а също и равновесието. От една страна, знаейки за двуполюсността на емоциите и преживяванията, може да се гаси тяхната проява на единия от полюсите, за да не могат те поради това да възникнат на противоположния, от друга - възникващата нежелателна емоция може веднага, в самото начало, да се замени с нейната антитеза или просто да се неутрализира в момента на зараждането ѝ. Твърде много отрицателни чувства и пламвания на астрала си позволява човек без всякакъв контрол или опити да го обуздае и даже не мислейки за това, че той самият е техен господар, повелител, породител, контролър и владетел. И в резултат не той, а те владеят съзнанието, подчинявайки го на своята тиранична власт. Докато „сребърната юзда на духа“ не е наложена върху всички чувства на ученика от неговата собствена воля, той не може да се издигне по-високо от достигнатото стъпало.

1971 г. 375. (М. А. Й.). Преди да се отиде при доктора или да се приемат лекарства се прави опит да се лекува заболяването с помощта на собствената психическа енергия. При постоянно следване на това правило се изработва привычка за постоянно прилагане на огнената сила, която благодарение на това расте и води към овладяване на собственото тяло, което постепенно започва да се подчинява на своя стопанин и господар, тоест на човека, живеещ в него. Тялото не се подчинява отведнъж на своя законен притежател. Отначало то ще се съпротивлява, но упорството и волята преодоляват вековната инертност. Болшинството хора веднага помръкват и безволно се подчиняват на болестта. Нашето правило е да се борим до края и да не отстъпваме, а главно, психически да не позволяваме на болестта да овладее съзнанието. На човека е дадена „власт над всяка плът“ и преди всичко над собственото му тяло, само че той не иска да знае за това и предпочита да бъде в негово робство.

1971 г. 376. (Гуру). Каква радост се ражда в сърцето на предания ученик, когато, мислейки за отсъдената среща с Призовалия и Неговите Доверени той осъзнава, че ще може да Им принесе в дар своите придобивки, своите достижения,

тоест нещо, над което упорито и настойчиво се е трудил дълги години: всички преодолені свои недостатъци, победените слабости, всички свои най-добри стремежи и всичко, което се вместила в дадената от Учителя формула: „Какво още мога да Ти принеса, Владико?“

1971 г. 377. (22 юни). Обикновеният човек не вижда създаваните от него образи на мисълта, макар и те да се намират пред неговото вътрешно зрение. Художникът може да ги вижда отчетливо и ясно, толкова ясно, че по памет може да нарисова лицето на човека. Всъщност, виждат ги всички, но не така, както земните предмети и не си дават сметка за това. Но в послесмъртното си състояние след рушенето на феноменалния (тоест на плътния) свят „получават творчество на духа“ или способност да виждат творимите от тях образи на мислите също така явно, както на Земята са виждали плътните форми. Тънкият Свят представлява поле за изпитание на качеството на мислите и добрият труженик създава там мисли, украсяващи аурата на Земята и явяващи се благословия за обкръжаващите. Но какво ли създава злият, привикнал да твори на Земята тъмни, зли, отрицателни мислени форми, заразени с отровата на черните огньове? Но там и добрият, и злият човек живее в обкръжението на своите собствени мисли, на своите порождения, явяващи се за него видима реалност на Тънкия Свят и в сферите, съответстващи на характера на това творчество. Живеейки на Земята добра половин стотица или повече години, човек привиква да мисли в определено направление, насищайки своя вътрешен свят с мисли и картини от различен вид и с тънките форми на това плътно обкръжение, в което живее. Всичко това се пренася от него в Надземния Свят и привързва към себе си неговото съзнание. В това обкръжение той и пребивава. Благо на бездомните скитници, тъй като са свободни от привързаност към земен дом. Затова ученикът трябва да премине през земното бездомие. Няма по-лоши вериги в Тънкия Свят от привързаността към личната собственост и стени, към дома, където той живее. И накъде може тук да се лети, когато духът е „прикован на малко гвоздейче“ като пеперуда на карфица. Затова освобождението от всякаква собственост е още по-нужно за извънплътното съществуване, отколкото за земното. Затова освобождението се извършва в мислите, тъй като, ако мисълта не се е освободила докато човек е още на Земята, там е много трудно да се започне този процес. Тъй като трябва да се познава, да се признава мисълта и да се вярва, че съществува свят, невидим за физическото око. Надземното изпитание на мислите се състои в това, че техният породител, живеещ в своите порождения, трябва да се откаже от тях, да ги отхвърли и да се освободи, ако те не са добри. Ако мисълта е светлоносна, тя го възнася във Висшите Сфери, към които принадлежи. Всеки жъне от семената, посети на Земята и е невъзможно да се избегне жътвата от собствения посев. Благо на добрия мислител, тъй като твори в хармония с Космическата Воля, възнасяйки се сам и издигайки Земята заедно със себе си. „Сеячи тук“, на Земята, а „жътвари там“, в Надземния Свят.

1971 г. 378. (М. А. Й.). Вдигналият мощно меча на очистването оформя своето бъдеще в тези сфери, които може да достигне само с очистено сърце. Без очистване всички опити ще бъдат напразни. Нищо нечисто няма да влезе в Дома на Светлината. Суровият контрол над мислите, чувствата и емоциите, възникващи непрекъснато в съзнанието, трябва да бъде много строг и непрекъснат. Не си струва стотица прекрасни мисли да се покрият с една кална. И най-малкото възжеление,

допуснато в Надземното, низвергва духа надолу. Само пълнотата на очистването ще бъде гаранция за непрекъснатия възход.

1971 г. 379. (Гуру). „Светлината е невидима за носещия я“ в своята аура, но за Учителя е видима. Всяка победа над себе си, всяко преодоляване на някаква слабост или недостатък, всяко утвърждаване на нужно качество умножава Светлината и радва Този, Който ви е Призовал след Себе Си. Съзнателното принасяне на такава радост на Учителя ще бъде най-добрия дар от страна на ученика.

1971 г. 380. (23 юни). Архатът вижда същността на Майя и на плътния, и на Тънкия светове, но обикновеният човек - не. Архатът разбира призрачността на чувството за собственост и неговата особена нелепост в Надземния Свят. Човек отнася със себе си в Тънкия Свят астралните двойници на вещите, които той си въобразява че притежава и продължава да живее в тяхното обкръжение. Той отнася със себе си и здраво вкоренилите се привички: да яде, да пие, да спи, да боледува, да мисли за нещо обикновено, земно и така нататък. Всички психически продукти на своето съзнание той отнася със себе си, за да ги отхвърля постепенно там поради ненужност, да отхвърля всичко и не само вещи, навици и други образи на мисълта, но даже и своето тънко тяло, което става ненужна черупка, и даже менталната обвивка. Така духът постепенно се освобождава от всички видове Майя, за да може в огненото си тяло или в тялото на Светлината да премине в действителността на Огнения Свят. Но да се проглежда в същността на Майя може да се започне още в земното тяло. Учението на Живота сваля покривалата на Майя едно след друго. Например разрушавайки нелепото чувство за собственост човекът се освобождава от робството на вещите на плътния свят. Закоравелият собственик не може да има духовна свобода. Човек може да притежава вещи, но „без чувство за собственост“ знаейки, че те не са негови, че се дават само временно, че нищо от тях не може да се притежава вечно, че ще се наложи да се раздели с всичко и че няма нищо свое. Вторият вид робство - това са здраво вкоренилите се привички на ежедневието, враснали в съзнанието и изкристализирали в него. И привичките към вещи и постъпки не са толкова опасни, колкото са опасни привичките към лоши мисли или лоши, тъмни, недобри чувства, например към раздразнение. Тънкото тяло, привикнало да с дразни, ще пренесе в себе си, в своята структура или състав съответстващи елементи, които лесно ще се привеждат в движение при астралните въздействия и вихри, но още по-рязко и по-обострено, отколкото на земния план. Добре е да се влиза в Тънкия Свят освободили се от всички видове робство и, преди всичко, на своите мисли. Учителят Призовава към свобода на духа от всички вериги и земният живот дава най-добри възможности за това освобождаване.

1971 г. 381. (М. А. Й.). Защо записите се удават най-добре сутрин, след събуждане от сън? Защото главното Учение протича през нощта, а сутрин само частично може да се възстанови полученото в съня. Не трябва да се дава пълнота на спомена за видяното и чутото, тъй като тогава духът няма да поиска да приеме тежестта на плътното съществуване. Но постепенно, с изтъняването на организма, сънните впечатления ще стават все по-ярки и по-пълни. Главното съществуване е през нощта, тъй като духът се докосва до Висшите Светове и отнася със себе си следи от тези докосвания в своето земно съзнание. За съня трябва да се готвите също така грижливо, както и за бодърстването, установявайки преди съня „положението на

мисълта“. Всичко изисква съзнателно отношение към себе си, тъй като „осъзнаването е вече почти овладяване“.

1971 г. 382. (Гуру). Мъдростта на Учителя позволява на ученика да разрушава много земни илюзии в себе си. Например илюзията за отдалеченост или за пространствените разстояния. Учителят Вижда и Чува независимо от разстоянието, Вижда и Чува отвъд далечни морета, планини и гори, Вижда и Чува сякаш е там. Следователно разстояния не съществуват. Следователно огнената действителност, която е извън времето и разстоянията, вече не е илюзия на Майя, а факт. Същото се отнася и за миналото, тъй като време в обичайното му разбиране няма. Така с опита от живота се разрушават много илюзии на Майя и твърдението на Владиката „Аз Съм с вас винаги“ става реалност за съзнанието.

1971 г. 383. (24 юни). Творческото въображение е едно от най-великите атрибути на духа. В една или друга степен го притежават всички хора. При писателите, художниците, поетите и работниците на творческия труд то е развито особено силно. Истинското творчество обикновено не върви по утъпкани пътища, то твори свои пътища. Веригата от причини и следствия се движи в бъдещето по приетото по-рано направление. И само творческото въображение може да измени това направление и да установи нови причини, раждащи нови следствия извън зависимостта от старите. То може да излезе от утъпкания или вече преминат коловоз и да прокара свой, напълно нов. Всички Посланици на Светлината са Били такива новатори. Те са Давали на човечеството нови пътища, нови възможности, нови положения или отправни точки за мисленето. Тази новост обикновено се вменя във формулата „Нова Заповед ви Давам“. Те са Донасяли на хората „Новата Заповед“ не в нарушение на Основите и Космическите Закони, а като нов аспект на Космическата Истина, съответстваща на стъпалото на еволюция, достигнато от човечеството или от народа, на който се е давало новото Учение на Живота. При осъзнаване на Безпределността с нейните богатства и многообразие, нейното разбиране не може да се ограничи до това от днешния ден. Съзнанието трябва да бъде отворено и готово за възприемане на новия подход и приемане на нови гледни точки за обкръжаващия човека свят. Неговите закони са неизменни, но разбирането им зависи от стъпалото на развитие на постигащото ги съзнание. Но само свободата на светлоносното въображение позволява да се твори „Новото Небе и Новата Земя“. Старият свят върви по утъпканите пътища на кръвта, насилието, войните, жестокостта и човеконенавистничеството. Новият Свят твори нови пътища. Тяхното сътворяване се подпомага от въображението. И всеки устремен към Светлината дух също е воден от въображението, което го води към нови находки, търсения и утвърждаване на това, което го няма, но което е отсъдено на човека. Обикновеният човек се подчинява на плътната необходимост, считайки я за неизбежна. Но този, който е въоръжен със силата на творческото въображение, се издига духом над нея и твори своето бъдеще извън зависимостта от плътните условия, побеждавайки ги с огнената сила на въображението. Да се борите с плътните условия, опитвайки се да ги съкрушите вън, е равносилно на борба с вятърни мелници, но, побеждавайки и преодолявайки себе си, победителят привежда в движение огнените лостове на психическата енергия и със силата на творческото въображение твори мощно. Отдавна е Казано: този побеждава всичко, който съумее да победи самия себе си. Проглеждането в отсъденото на човечеството светлоносно бъдеще се извършва с

помощта на огнената сила на въображението и то ще бъде постигнато с неговата сила. Победата се постига със силата на духа, но тази сила се вдъхновява и нагнетява от творческото въображение.

1971 г. 384. (М. А. Й.). В своя всекидневен живот хората, без да си дават сметка за това, се ползват постоянно от въображението. Не можеш да прекосиш улицата, ако не си представиш предварително тази крачка в своето въображение. И така обикновено се случва във всички човешки дела. Всички свои действия, с изключение на несъзнателните, автоматични или рефлексни, човек планира в своето въображение, макар и да ги извършва по шаблон. Но творящите с въображението излизат от рамките на шаблона или стандарта. Всички продукти на творческото въображение са отбелязани с печата на необикновеността. Гениалните произведения на великите поети, художници, композитори и писатели са неповторими. Не съществува предел за развитието и полета на творческото въображение.

1971 г. 385. (Гуру). Реалността на Тънкия Свят трябва постоянно да се утвърждава, тъй като плътната видимост напълно го закрива. Настъпва време за обединяване на двата свята и човешкото око трябва да бъде отворено и готово за възприемане на тънките явления. При такава готовност и очакване на съзнанието вече достатъчно лесно могат да започнат да се улавят множеството тънки явления, които преминават напълно незабелязани за отричащото око. Те трябва да се записват и отбелязват. С нарастването на вниманието към тях техният поток ще се усилва. Човек обикновено вижда или забелязва това, към което е насочено неговото внимание.

1971 г. 386. (25 юни). Над най-черните и плътни облаци винаги стои слънцето и свети. Над най-тесните, трудни и тежки обстоятелства на земния живот във висината Свети Слънцето на Сърцето на Учителя на Светлината. Облаците са временни, Сърцето на Учителя Свети винаги. И решението на живота е в това колкото и да се сгъстяват облаците и тъмнината, над тях винаги може да се издигнете духом и да се докоснете до Светлината. Безизходицата е само за тези, които пребивават долу, но за стремящите се към върховете изходът е отворен. Не е лесно да се пробие пластът на тъмнината, но над него е слънцето.

1971 г. 387. (М. А. Й.). „Във външната тъмнина има плач и скърцане със зъби“. Значи трябва да излезете от външната тъмнина и да се издигнете в тези сфери, където тя вече не достига. Духът се издига с устрем. „Само се устремете и ще ви залее сиянието на Безпределността“, където няма земен мрак. По този начин, пребивавайки в този свят, можете да бъдете не от този свят. Царството на Владиката не е от този свят. Вървящите след Него достигат Царството на Светлината и, разкъсвайки земните вериги, пребивават в слоевете на пространството, свободни от съблазните на Майя на плътния свят.

1971 г. 388. (Гуру). Отравянето на планетата и унищожаването на растителното и животинското царства на Земята и във водните басейни върви все по-нараствайки и усилвайки се. Гибел заплашва планетата не само от разрушителните и пагубни военни средства, но и от отравянето на атмосферата и почвата с всевъзможни отровни отпадъци. Тази опасност е толкова огромна, че ако навреме не се вземат мерки за пресичането ѝ, най-страшните последици от човешкото безумие няма да бъдат избегнати.

1971 г. 389. (М. А. Й.). Доброжелателното обединяване на човешките съзнания има огромно пространствено значение, тъй като при това аурите на обединяващите се многократно усилват мощта на своите излъчвания. С това е силна даже обикновената дружба. Трябва много да се цени всяка частица доброжелателност. При обединяване на устремите към Учителя на Светлината аури тяхната съзвучна сила нараства необичайно. Върху това се основава силата на кръга. Той може да твори чудеса, непосилни и невъзможни за единичната аура. Значението на всички добри обединения, даже на най-обикновеното такова, от земен порядък, е много голямо. В бъдеще вибрациите на големия, обединен колектив ще бъдат в състояние да творят явления от такъв, вече необикновен порядък, за който при съвременното състояние на човечеството и разединението на всички и във всичко не се налага даже да се мисли.

1971 г. 390. (Гуру). Всеки път, когато възниква мисъл за някой човек, към него се опъва невидима нишка за връзка, тъй като мисълта се докосва до неговото същество. Ако мисълта е достатъчно силна, той може да я усети и изведнъж да си спомни изпратилия я. Въздействието на такава мисъл зависи от нейната целеустременост. Нашите мисли за другите хора така или иначе, но винаги се докосват до тях, произвеждайки известен ефект, понякога почти неуловим, понякога достатъчно силен. Бедата, а може би и щастието е в това, че хората не умеят да мислят достатъчно силно. Ако умееха, биха могли да натворят много и добро, и лошо. Творят и сега, особено творят много лоши неща. Но ученикът трябва да знае, че в неговите ръце се намира мощното оръжие на мисълта, което той трябва да употребява за добро. Всяка светла строителна мисъл ще отзвучи за добро.

1971 г. 391. (М. А. Й.). Защо Учителят Допуска тежките, трудни, тесни условия на живот, защо Допуска обкръжението на жестоки и тъмни хора, защо Допуска страдания, болести и болки, защо? Само за да ви даде по-скоро възможност да израснете духом и да се издигнете, и по-скоро да ви приближи до Себе Си. Заради това може да се изтърпи всичко – твърдо, мъжествено и в пълно доверие към Водещата Ръка.

1971 г. 392. (29 юни). От строителя на Новия Свят се изисква разбиране на съществуването на двата свята, иначе постройката ще бъде едностранчива, тоест несъвършена. При едностранно разбиране на света грешките са неизбежни. Съзнанието на строителя се нуждае от прераждане, тоест от обединяване на двата свята в него.

1971 г. 393. (Гуру). По Пътя трябва да се премине със земните крака и да се строи бъдещето със свои ръце. Абстрактните знания са безполезни. В това е смисълът на земния живот. Формулата „с ръката и крака човешки“ се дава за съзнателното ѝ прилагане в живота.

1971 г. 394. (3 юли). Мореходното качество на кораба се проверява и изпитва не в тихото пристанище, а в открито бурно море. Така също Проверяваме и качествата на учениците. Бурното житейско море постоянно дава възможности за това. Трябва да знаете предела на своите сили, за да не се мамите с това, което го няма. Кой казва, че е лесно? Знаем, че е трудно. Така Изпитваме само близките, за да ги приближим още повече. Безгрижното и в благополучие съществуване е обичайният признак за това, че този човек не е Наш. Затова да бъдем готови за всичко, даже най-трудното.

1971 г. 395. (М. А. Й.). Първото благо следствие от условията на тежкия живот е това, че откъсването от Земята при прехода в Тънкия Свят е леко и просто: няма за какво да се съжاليا. Не ви е жал да се разделите с нищо: нито с хората, нито с омръзналите стени, нито с дотегналите трудности. Отсъствието на привързаност към обкръжаващото е най-ценното качество на ученика. В случай на болести да се остави болното тяло ще бъде радостно освобождение. Така наред с всичко друго твърде полезно, което те дават, ще помним, че неприятните трудности на земния живот са условието за по-лесното освобождение на духа от веригите на плътния свят.

1971 г. 396. (Гуру). Пръчката има два края, винаги два. Също и всяко явление от проявления свят има два полюса, като към тяхното активиране може да се предизвика или единия, или другия. Така също всяко явление от обществен и личния живот може да се представи със светлата или тъмната страна и да се изкриви и затъмни и най-доброто начинание. Представянето на всяка от страните се определя от съзнанието. Затова всичко зависи от съзнанието на хората. Даже Сатия Юга няма да настъпи преди да бъде готово съзнанието.

1971 г. 397. (4 юли). „Искушаването и съблазняването“ точно изразяват измамната си природа, скриваща под външната форма на привлекателност своята твърде непривлекателна същност. Тъмните се стараят да украсят съблазняващия образ с всички цветове на дъгата, докато съчетаването с него довежда до напълно противоположни явления. Светлите мисли утвърждават Светлината в организма на мислителя, тъмните – тъмнината, колкото и с каквито и привлекателни покривала те да се прикриват. Следствието е помрачаване, падение, загуба на това, което е било постигнато чрез упорити и продължителни усилия. Виновникът е астралът, опитващ се да въвлече съзнанието във вихъра на своите преживявания. Може ли да се позволява на тази временна, своенравна и ненаситна обвивка да овладява съзнанието и да господства над него. Пияницата, наркоманът и всеки порочен човек служат като убедителни примери за това до какви страшни последствия довежда отстъпката пред възжеленията на астрала. Тъй като тези паднали духове проявяват на земния план само частично целия ужас на своето падение, най-главното и най-страшното се извършва в астралния свят, след смъртта на физическото тяло. Техните преживявания са толкова мъчителни и тежки, а обкръжението – толкова ужасно, че не стигат думи, за да се опишат. Но все пак е нужно да се предупреди и да се каже, че падението започва с най-малките отстъпки и удовлетворявания на желанията на астрала. Малкото расте като спускаща се към пропасть лавина, увеличавайки неудържимо своите размери. Така също растат тъмните мисли, привличайки към себе си от пространството съзвучни им елементи и умножавайки своята сила.

1971 г. 398. (М. А. Й.). Вие искате да получите от нас сега подкрепа и помощ. Но вече сме Говорили, че напрежението на Силите на Светлината е огромно и затова всеки воин е длъжен да намира необходимата помощ за себе си сам, а също и да оказва според силите си помощ на тези, които носят върху своите плещи непосилно тежкото Бреме. Можете да помогнете със своя непоколебим, твърд, устойчив, пламенен и светъл устрем. Ръководителят Може да каже “Помогнете” само на най-предания ученик.

1971 г. 399. (Гуру). Дълг на воина на Светлината е да се сражава за Делото на Светлината във всички условия и при всякакви обстоятелства, и никога да не

оставя оръжието, тъй като тъмнината бодърства постоянно и е винаги готова за всякакви опити и хитрини. Сами виждате как бясно и настойчиво изкривяват те всички светли начинания. Бдящият воин трябва да вижда всичко и да парализира тези злонамерения. Ще попитате: как? Ще Отговоря: “Със силата на мисълта, изпращайки в пространството енергии, огнено неутрализиращи усилията на тъмнината”. Например, виждайки някакво отрицателно явление, може веднага мислено да се създаде неговото противоположно и да се пусне този мислен образ в пространството. Ако е достатъчно огнен, той ще погаси своя антагонист.

1971 г. 400. (5 юли). Нашата цел е да въоръжим човека без нито един апарат, тъй като в своя потенциал цялата апаратура се съдържа в човешкия микрокосмос. Задръжката е в това, че процесът на разтваряне на центровете и изтъняване на способността за възприемане става безопасен единствено само при пълно очистване на съзнанието от всякакъв боклук. Иначе опасността и гибелта на човека са неминуеми. Даже научните открития са опасни, ако съзнанието изостава. Вместо полза, те носят на хората заплахата от взаимно унищожение. Затова най-главната и неотложна задача е преобразяването на съзнанието. Необичайно трудна задача. По-лесно е да се премести планина, отколкото вкамененото съзнание. Състоянието на съзнанието зависи от сърцето. Чукаме в човешките сърца, за да събудим духа. Масите трябва да се събудят и да наложат своето вето на управляващите, замислящи различни войни и всички други видове безумие. Новият Свят няма да се утвърди на планетата без съзнателното съдействие на народите и ще се утвърди въпреки волята на тези правителства, които водят човечеството към гибел. Положението в света е напрегнато до предела.

1971 г. 401. (М. А. Й.). Всички стремежи, всички желания, всички сили на духа трябва да се насочат към това предстоящото пред Великия Лик да стане непрекъснато. Само Стълбата на Йерархията е непоколебима. Когато бушува ураган, може да се устои само утвърждавайки се здраво върху Нея.

1971 г. 402. (Гуру). Ще повтаряме едни или други положения дотогава, докато те не бъдат приложени в живота. Тъй като без следване на Указанията на Учителя по-нататъшният напредък е невъзможен. А спирката и задръжката означават застой и разложение. Стрежете преди всичко да приложите Учението в живота.

1971 г. 403. (6 юли). Упражненията за обуздаване и съдържане на чувствата, емоциите и страстите са безопасни и не могат да донесат нищо друго, освен полза. Особено интересни са опитите по овладяване на реакциите спрямо външните въздействия. Тъмните, досаждайки със своите изобретения, имат за цел да нарушат вътрешната хармония, да огорчат, да причинят неприятност и да помрачат излъчванията на аурата. Не реагирайки в желаната от тях посока, не допускайки помрачаване, удържаме победа не само над своя астрал, но и над тях. Те злорадстват и тържествуват, когато видят как помръква сиянието на аурата и гаснат огньовете. Можете и без да очаквате техните нападки, да се приучвате към съдържаност на емоциите при всяко общуване с обкръжаващите. Болшинството са робини на своите преживявания, тоест на астрала и затова трябва да придобиете умението да не се заразявате от чуждите емоции и настроения. Можете да се упражнявате всекидневно върху дреболии в навика да се владеете. Постигането на равновесие е победа над

своето низше „аз“, което обикновено се намира във властта на астрала. Трябва да се учите на спокойствие винаги и във всичко, и при всички условия на живота.

1971 г. 404. (М. А. Й.). В добра лаборатория могат да се правят различни опити, създавайки нужните условия за тях. Човешкият микрокосмос е прекрасна „лаборатория за всички усещания“. И добрият лаборант може да извършва в нея маса опити. Защо да бъдеш безволна марионетка на другите хора или на различните външни въздействия, когато човек е в състояние да се разпорежда сам със самия себе си. Достойнството на духа страда много когато човекът - господар на своя вътрешен свят и на своята собствена мощ се превръща в палячо, кривящ се в угода на когото и да било и на каквото и да било.

1971 г. 405. (Гуру). Ако устремът към възход на духа е достатъчно силен, то дори в най-трудните и притеснителни външни обстоятелства може някак и в нещо да укрепиш себе си, някакво качество и от нещо да извлечеш полезен урок. Няма такива обстоятелства, които биха оправдали инертното, безволно състояние на духа. Можеш винаги да се движиш нагоре, стига само Основите да останат неразколебавани от нищо.

1971 г. 406. (7 юли). Достатъчно е да се допусне съмнението и незабавно се появяват множество доказателства за неговата правота. Логиката на тези доказателства е неопровержима, тъй като се основава на очевидността. Но поговорката „Той лъже като очевидец“ ненапразно е създадена и показва, че, ако съмнението е допуснато в съзнанието, очевидните факти могат да бъдат изтълкувани както поиска низшият манас. Да, много от Казаното не се е потвърдило, но причината за това е подвижността на Плана. Впрочем в бъдеще всичко ще се осъществи. Апостолите, тоест учениците на Христос, са очаквали още тогава, през своя живот, Идването на Учителя и не са дочакали. Затова личните очаквания се дават за да не угасва горенето на духа и да не се прекратява движението към бъдещето.

1971 г. 407. (8 юли). Ето, отмина още един ден и какво донесе той в смисъл на достижения? С какво обогати съзнанието? Какво прибави към натрупания опит и знание? Добре е да си задавате такива въпроси всекидневно. Ще се порадваме на всеки проведен с полза ден. За безполезно проведения ще осъдим себе си. Няма по-лоша несъизмеримост от безсмисленото изгаряне на маслото в лампадата. С какво ще преминем в Надземния Свят, ако няма какво да вземем със себе си? Така всеки час от земния живот нека да бъде донасящ плод. Мисълта е дадена на човека, за да се усилива в своята светлоносност, за да може, когато е много тъмно, да се посвети с нея наоколо, прогонвайки мрака, но съвсем не усиливайки го със затъмняващи мисли. Носителят на Светлина с това се и отличава от обикновените хора, че Носи в аурата си излъчвания на Светлина. Какво от това, че наоколо не е светло - винаги е било така - затова в света се изпращат Носителите на Светлина, за да разсейват тъмнината. Носете в просветлената си аура Светлина на хората. Твърде много са затъмнените от невежество аури, разпространяващи тъмнина.

1971 г. 408. (М. А. Й.). Въпросът за това какво носи човек на света в своята аура е необичайно важен, важен както за самия човек, така и за света. Ако е Светлина - има оправдание; ако е тъмнина – тогава заслужава осъждане. Всеки носи нещо и въпросът е в това какво? Така започвайки деня може да се помисли за своя дял, принасян и на хората, и на света. Не принасящият нищо или умножаващият злото

сам си подготвя ужасна участ там, където ще се наложи да жъне плодовете на своя посев. Но нека да се радва този, който може нещо да подобри, някъде да посвети и да помогне на някого със своята Светлина. Благо на него!

1971 г. 409. (Гуру). Преживял живота на Земята, всеки възпътен дух оставя след себе си бразда с една или друга дълбочина, в която са посетите от него зърна на причинност. Характерът на този посев определя както бъдещето на човека в Надземния Свят, така и неговото следващо възпъщение. Не е толкова трудно да се определи природата на такъв посев и да се види какво си е подготвил сеячът на земни зърна. Всяко зърно дава плод според своята природа и ще се наложи да се пожъне. Ще кажат: „Това не е ново“. Но тогава можете да попитате: „А защо толкова често посевът е ужасен“?

1971 г. 410. (10 юли). С какво и как да заздравим разбирането на най-нужното? С повтаряне на Основите и размишляване над несъмненото. Обкръжаващото крещи гръмко за своето, заглушавайки чистотата на разбирането. Ушите трябва да се затворят така за обкръжаващото, че несъмненото да може да говори само за себе си. Всяко съприкосновение с отрицателите, невярващите и еснафите размагнетизира. Вътрешният устрем може да се запази обграждайки се от гасителите. Иначе те ще угасят огньовете на сърцето. Сърцето трябва да се държи отворено към света на действителността. Очевидността говори за своето, заставайки съзнанието да се съсредоточава върху нея. „Очевидността е кокошата действителност“. Трябва да се излезе от кокошарника сред простора на космическата мисъл.

1971 г. 411. (М. А. Й.). Наоколо бушуват вихри, те лесно могат да угасят огънчето, разгоряло се в сърцето. Огънят трябва да се пази от угасяване с всички сили на съзнанието. Всекидневният ритъм ще помогне да се удържи и да се устои срещу натиска на ежедневието. В древните храмове угасяването на постоянно горящия в светилището пламък се е наказвало със смърт. Същото е и сега: за угасяване на пламъка на сърцето кармата наказва със смърт на духа.

1971 г. 412. (Гуру). Към всяко разгоряло се съзнание отвсякъде се протягат космати черни ръце, за да го угасят. Постоянният дозор на съзнанието и неговата охрана са настояща необходимост. Тъмните използват всеки човек, всяка възможност, за да причинят вреда. Затова твърдостта и постоянното помнене за най-нужното са нужни като щит.

1971 г. 413. (12 юли). Ще Кажа нещо извънредно важно: полагането на труд служи като стъпала на стълбата за възход на духа. Труд има и тук, и там. Тук доброволният труд, възновеният труд, светлоносният труд и, разбира се, съзнателният така придвижва, както не могат да придвижат никакви упражнения или каквито и да било други опити да се издигнете по Стълбата на Светлината. Така както ненавистният, принудителен и насилствен, робски и затъмнен труд разрушава съзнанието. Затова ще Добавя: обичайте напрегнатия труд. Любимия труд, занаятът или майсторството са особено плодотворни, те носят духа като на крила към върха на достиженията. Животът прекаран в напрегнат и непрестанен труд дава на духа далеч отиващи следствия. Постоянството на напрегнатия труд разпалва огньовете и им придава устойчивост. Над всичко стои творческият труд. В това отношение служителите на изкуствата вървят преди всички, тъй като истинското творчество е съдба на човечеството във всички светове. Само продуктите на такова творчество

могат да украсят земната градина. Най-трудният и най-висок вид творчество е творчеството на мисълта. Планетните Духове Творят с мисъл, космическото творчеството се осъществява със силата на огнената мисъл. Дори земните труженици, творещи с човешки ръце, трябва първо да оформят мисъл и да я предприат на всяко движение на ръцете. Мисълта е основа на всяко творчество. Светлоносното творчество на мисълта е особено нужно и особено ценно, тъй като мисленото творчество на болшинството от хората е насочено към пораждане на зло. Светлоносното творчество на мисълта поражда тъмнината, разрежда нейните съгъствания и неутрализира много тъмни начинания. С мисъл може да се твори, поражда и предизвиква Светлина и с мисъл също може да се убива, унищожава и изпепелява тъмнината. Много неща в земния свят и в Надземния Свят се творят с мисъл. Поставяме съзнателното, пространствено творчество с мисъл много високо, тоест Ценим го много. Съзнателните творци са малко, но несъзнателни са всички. Ако всички хора се обединяха в съзнателно или даже несъзнателно, но светлоносно творчество с мисъл, светът би се преобразил. Съзнателното творчество с мисли на злото е съдба на съзнателните служители на тъмнината. Много зло се твори от тях в света. Тече постоянна велика борба между съзнанията, творещи Светлина и творещите тъмнина. Утвърждаването на Светлината предизвиква срещу утвърждаващия вълни от тъмнина и тъмни противодействия. Затова Считаме за най-трудно светлоносното творчество с мисъл и утвърждаването на Светлината сред тъмнината, стремяща се да потопи Земята. Труден е подвигът на Носителя на Светлината.

1971 г. 414. (13 юли). Мисълта има форма, но няма език, съзнанието - приемник и трансформатор на пространствените енергии облича тази форма в думи на привичния му език. Езикът на мисълта е универсален, тоест разбираем за всички способни да го възприемат. Земните мисли могат да бъдат облечени в думи на един или друг език. Но даже земната мисъл може да бъде без думи. За по-близко разбиране Учителят Може да облече мисълта или в привични думи, или пък в необичайни словесни изразения. Светът на мислите образува менталния свят на планетата, както материалният свят от мислите на човека изгражда неговото ментално тяло. Има всичко седем свята. Достъпни за съвременния човек от четвъртия Кръг са четири. Като обединител на световите служи мисълта. Скалата на мислите е широка, тя продължава от долу до върха и се губи в безпределното сияние на Светлината. Има мисъл без форма, както и Светлина. На Земята светлосянка има и в низшите светове. В Царството на Светлината няма сенки. Даже тънкото тяло вече не хвърля сянка. Взаимната проникваемост на материята и енергията е свойство на Висшите Светове. За огнената мисъл всичко е проникваемо. Дори обикновената мисъл не познава прегради и разстояния, ако не е ограничена от съзнанието. Разстоянието е свойство на земния ум, а не на мисълта. Ключът от разбирането на всички светове е в мисълта. Всичко във Вселената е създадено с мисъл и човекът твори също с мисъл. Всичко направено от човешката ръка е създадено от мисълта. Мисълта твори, тъй като мисълта е лост на всяко творчество. Особено ярко се проявява това в сферата на изкуството. Потенциалната мощ на мисълта е неимоверна. Няма предели за мисълта. Ако искате да преуспеете в нещо, творете с мисъл.

1971 г. 415. (М. А. Й.). Владиката е с вас винаги. И ако вие искате да бъдете винаги заедно с Владиката, бъдете заедно с Него в мислите си. Мисълта е Основата и ако Основата се утвърждава върху Владиката, то и Неговото постоянно Присъствие, по-точно, осъзнаването на (това) Присъствие става възможно. Мислете за Владиката, ако искате да бъдете с Него.

1971 г. 416. (Гуру). Да, да, да, във вашите ръце са ключовете на щастието за вратите към Безпределността. Ключът се превърта с мисълта, идваща от Сърцето. Мисълта се насочва от устрема. „Само се устремете и ще ви залее сиянието на Безпределността“. Но се устремете с всички помисли, с цялото желание, с цялото сърце.

1971 г. 417. (14 юли). Силата на въздействие на човека върху обкръжаващото зависи от неговата психическа енергия и нейното напрежение. Само че това напрежение не е физическо, а в други мерки. Разбира се, мисълта, идваща от сърцето, е по-силна от мозъчната, тъй като огньовете на сърцето са по-мощни. Но колко трудно е да се събуди сърцето за действие, и то за съзнателно действие. Когато мисълта, породена от мозъка, се предава на сърцето за изпълнение, тя се оказва по-действена. Трябва само да се погрижите за това, сърцето да бъде очистено от всякакъв боклук и неговите огньове да бъдат светли.

1971 г. 418. (М. А. Й.). Да, вярно е, тези записи могат да се предадат не във всякакви ръце. Огънят, съдържащ се в тях, може да вдъхновява човека за уускорени действия и ако съзнанието е недостатъчно подготвено или недостатъчно очистено и страда от едни или други недостатъци, то грешките не могат да бъдат избегнати. Но отговорността за тях ляга върху този, който е дал нещо не според съзнанието, тоест на предалия, а не на получаващия. Опазвайте съкровеното внимателно и грижливо.

1971 г. 419. (Гуру). Да се говори според съзнанието е трудно и затова, защото е необходимо да се предвидят възможните следствия на всяка дума. В този случай само чувствознанието може да помогне. Ако то още не се е събудило е по-добре да не се доизкажеш, отколкото да кажеш излишно. Хората мислят малко за своята отговорност за всяка произнесена дума, и особено за думите, в които е бил вложен огън.

1971 г. 420. „Бъдете уверени в Моята Близост“ въпреки обичайната логика. Всичко „СЕГА и тук“ е формула на огненото съзнание. То е там, където е мисълта. Близостта трябва да се осъзнава извън всякакви представи за време и пространство или каквото и да било също триизмерно. В света на Висшите измерения и мерките са други. Връзката се утвърждава над всичко земно и временно. И не тук и не там Владиката е с вас, а навсякъде и винаги. Триизмерната логика не е за духа, а за тялото. Логиката на Тънкия Свят е вече друга. Особено това се отнася за придвижването, близостта и разстоянията. Даже Далечните Светове са далечни по земному. Известна степен на всевиждане, всезнание и могъщество са атрибути на огненото съзнание. Чувствознанието или прякото, непосредствено знание на духа е първото стъпало към това. Сърцето знае и чувства - то е огнен апарат. Само не трябва да се помрачавате и преживявате твърде, когато то усеща обкръжаващата планетата тъмнина. За осъзнаването на Близостта трябва пространствените бариери да се прекратят. Тъй като живеете в двата свята, то трябва да разберете логиката и на

единия, и на другия. Предпочитаме да виждаме и да знаем, и да не бъдем роби на плътната очевидност. В това е свободата на духа.

1971 г. 421. (М. А. Й.). С устрем се приобщаваме към условията на надземния живот. Устремът има крила, въображението – също. Но ги няма себелюбието затова е приковано към плътното обкръжение, като каторжник към количка. Любовта е също крилато чувство, ако е без себелюбие. Иначе и тя връзва крилцата на духа. Огнената победителка носи свободата на духа върху своите крила.

1971 г. 422. (Гуру). Всички мои картини са преминали през моето въображение преди да бъдат запечатани на платното. Тяхното съдържание показва характера на полетите на мисълта. Мисълта кристализира в картината във видими плътни форми. Това е и процесът на творчеството. Всяка картина е двуполусна, тоест в добавка към външното притежава и своя невидима мощна огнена форма, свой невидим двойник - както и всичко в проявления свят. Степента на огненост на невидимата форма зависи от въображението и огнеността на духа на твореца. Творецът и творението на неговите ръце са свързани с невидима нишка. На зрителя въздейства невидимият двойник чрез своето външно изражение. Силата на въздействието на истинското изкуство върху съзнанието е огромна.

1971 г. 423. (15 юли). Не съжалявай за нищо, тъй като всичко твое е напред. Мяргането на дните и нощите в спиралата на времето отвежда в бъдещето. И даже цялата планета е единствено само стъпало от безкрайната стълба на живота. Когато духът намира сили да се издигне над преходната бездна, той разрушава стените на своята тъмница и отхвърля от себе си веригите на плътния свят. А те са много здрави. Да ги отхвърлиш - значи да преминеш от сферата на необходимостта в царството на свободата. Човечеството отдавна мечтае за свобода, затъвайки в блатото на плътните явления. Но свободата е в духа. И как може да се освободи този, който даже не осъзнава своето робство. В Космическата Безпределност са проявени безкрайно многообразните свойства на материята на всичките седем свята. Възприятията на човека са ограничени от петте чувства на неговото тяло. Те са като тесни отвори, през които той познава света. А какво е извън техните предели? Науката вече започва да прониква в много недостъпни за тях свойства на материята. Нейното бъдеще е снабдено с най-чудесни възможности. Но ще изтече още много време, докато собствената огнена апаратура на човешкия организъм, в пълно съзвучие с най-изумителните открития на науката, не изведе човека от сферата на ограниченост в сферата на свободното, неограничавано от нищо постигане на света. Не в настоящето, а в бъдещето се съдържат всички велики достижения на човешкия дух.

1971 г. 424. (М. А. Й.). Колко трудно, но колко настоятелно нужно е упоритото, постоянно, всекидневно прилагане на Учението на Живота на практика, в условията на земното ежедневие. Няма да се уморим в делата, тъй като как иначе ще преуспеем? Трудността е в това, че е твърде огромен разрива между това, което е и това, което трябва да бъде. Затвореният кръг на плътната видимост може да се разруши с мисъл. Особено ако се разбере, че нищо не ни принадлежи и няма нищо наше в земния свят. В това разбиране е първото условие за свобода на духа. Всичко се дава само временно, за да се преодолее „изкушението на времето, пространството и вещите“ и, преминавайки през тези ярки илюзии на Майя, да се освободите от тях.

1971 г. 425. (Гуру). Миналото на всеки човек е интересно с това, че нагледно илюстрира природата на неговия земен живот като съновидение. И в действителност: нещо е било, нещо е било преживяно, имало е хора, срещи, чувства и мисли, и някакви външни условия, и всичко това си е отишло, и вече няма нищо от това, което е било наоколо, и всичко, което е останало - това е само паметта за миналото, само споменът. Не е ли странно - било е и го няма, и вече никога няма да се върне. Настоящото е явно, конкретно и осезаемо, вещите наоколо даже могат да се докоснат с ръка. Но миналото вече не е в земни мерки. Затова да разберем, че сънищата на земния живот са единствено само Майя.

1971 г. 426. (16 юли). Отравянето на планетата с всевъзможни отрови и газове и умъртвяването на нейната кора върви толкова интензивно и бързо, че заплашващата Земята катастрофа се надига именно от тази страна, и ако човечеството не се опомни и не вземе неотложни мерки, тя неизбежно ще настъпи. Разложението донася своите пагубни следствия във всички области на живота. Обичайните мерки и опити да се спре процесът са безрезултатни, тъй като адовите пълчища са много активни и пресичат всяко оздравяващо начинание. Краят на Кали Юга може да стане край на живота на планетата. Великото Пришествие става настоятелно необходимо.

1971 г. 427. (М. А. Й.). Ако адовите пълчища действат преди всичко от астралния план, то можете да си представите какво е положението там. И действително развъплътеният, преминавайки в Тънкия Свят, попада в твърде тежко положение, ако и на Земята магнитно се е притеглял към полюса на тъмнината. Тъмнината прибира властно своето. За послушниците и помощниците на тъмнината няма утеха. Сега те безумстват и творят зло на Земята, тъй като Кали Юга не е свършила, но когато настъпи Сатия Юга „на тъмните ще бъде мрачно“.

1971 г. 428. (Гуру). Трябва възможно по-често да се мисли за Висшите, прекрасни Светове, за Царството на Светлината. Те се издигат върху здрава Основа и нейното име е Красота. Служенето на истинското изкуство е служене на Красотата. Действително тя носи спасение на хората. Тя трябва да се заобича и трябва да се утвърди във всички прояви на живота: в мислите и чувствата, в действията, в отношението към хората, във всичко, което е наоколо. Новият Свят ще бъде построен върху принципа на Красотата. Спасението ще дойде чрез Красотата. Красотата е антипод на разновесието, на дисхармонията и разложението. Върху Красотата може да се строи задълго и здраво.

1971 г. 429. (17 юли). Децата на едни и същи родители могат да бъдат напълно различни по характер, тъй като човек донася своя характер от миналото. Задачата е в това какво ще се отнесе със себе си в бъдещето, за да се занесе в новото въплъщение характер, достоен за поемане по пътя към Безпределността. Каквото утвърдим, това и ще вземем със себе си. Каквото отхвърлим и изживеем, от това и ще се освободим. Качествата на духа се утвърждават сред обикновения живот, във всекидневието. Разбира се, този процес трябва да бъде доброволен и съзнателен, иначе тази задача поема върху себе си кармата, подлагайки духа на различни изпитания. Вярно, изпитанията остават, но задачата по усъвършенстването се изпълнява тогава с двойна тяга – кармично и със собствените усилия на човека. Когато желанията и стремежите на Учителя и на ученика съвпадат, тогава е лесно да

се ръководи. За Учителя е радост да разширява устремното към самоусъвършенстване съзнание.

1971 г. 430. (Гуру). Духът, здраво привързал се към веригата на Йерархията на Светлината, няма да остане без Помощ, Подкрепа и Ръководство нито в този свят, нито в другия. Всяка мисъл за Йерархията е животворна. Твърдината на Йерархията е непоколебима във всички светове. Пътят, прокаран с нейна помощ, е положен здраво, целеустремено и право. Къде отиват мятащите се и непознаващи Йерархията души? Тяхното състояние в астралния свят, сред вихрите и дисхармоничните течения, е незавидно. Те се носят като сламка в бурното море по волята на вълните. Само тясното единение с Йерархията дава на духа възможност за надеждно пристанище и място, защитено от недобрите и злите. Тъй като и там се налага хората да бъдат защитавани „от зловните псета“. Задачата на ученика е да се присъедини към Йерархията на Светлината с цялата си сила, за да бъде не само защитен и да се защитава, но да защитава и другите.

1971 г. 431. (М. А. Й.). Всяка чиста, самоотвержена мисъл приближава към Фокуса на Светлината. Така че грижата за мислите е най-нужна. Мислите или възнасят, или хвърлят в тъмнината. Обединяването с този, към когото е насочена мисълта, се извършва по съзвучие. Силата на мислите е в техния магнетизъм. Всяка принася според своя род. И колко важно е да бъдете в мислите свободни от всякакви несветли привличания. Често може да се наблюдава как човек се задъхва в своите мисли, породени от него, недоумявайки защо е така мрачно и безпросветно наоколо. Ако искате да влезете в Царството на Светлината, съблюдавайте мисълта.

1971 г. 432. (18 юли). В най-необикновени, сложни и трудни условия - спокойствие преди всичко. Това е залогът за победата над тях. Образите на мислите, прекрасни и чисти, изграждат обвивката на тънкото тяло. От съзнанието се изгонва всичко можещо да го замърси. „Чистите по сърце ще видят Бога“ - това е формула на живота. Но какво ще види смърдящото сърце! Светлина, Светлина! Тъмнина, тъмнина, тъмнина! Изборът е свободен във всяка сфера и води мисълта.

1971 г. 433. В Тънкия Свят не всички летят. Защо? Не позволява неразвитото въображение. На полетите трябва да се предприати мисъл. Неверието и отричането пречат. Но дори вещиците летят. Знанието, утвърдено на Земята или вярата във възможността за полети дават възможност да се лети. Тъй като там всичко се привежда в движение от мисълта. И какви, и колко големи са възможностите на мисълта, необвързана от обичайните представи и условности! Ето защо е толкова важно овладяването на мисълта. Наистина, струва си да се потрудите над това, което ляга в основата на свободата на духа в Надземното. Да летиш - каква прекрасна дума. Летците ще летят и в Тънкия Свят, тъй като са преодолели бариерата на невъзможността на Земята, но сферите на полети ще зависят от съзнанието.

1971 г. 434. (М. А. Й.). Да, някой живее добре и в благополучие, ползвайки се от много блага на цивилизацията. Но земното съществуване в тяло е кратко, главното е там. Но „благополучието е смърт за духа“. Затова е толкова трудно на нашите близки да живеят на Земята. Но тези трудности, лишения и страдания са най-краткият път към нас. Трябва добре да помислим какво ще предпочетем: благополучие на Земята и лишения в Надземния Свят, или обратно.

1971 г. 435. (Гуру). Събирайте в Чашата всичко, което е от Светлината и се освобождавайте от всичко, което е от тъмнината. Тези натрупвания решават пътя

в Надземното. Можете да вземете със себе си всичко прекрасно, основано на принципа на Красотата, но се пазете от безобразието. Старайте се да влезете в света на Красотата. Това е най-лесно чрез изкуството. Намерете време да помислите за него и да се приближите към него практически, по пътя на съзнателно запознаване с произведенията на изкуството.

1971 г. 436. (20 юли). Приближаването на крайните срокове ще се ознаменува със страшни кармични удари, които ще се стоварят върху всичко вървящо срещу Светлината. Не може да бъде спрян конят, надвиснал над пропастта. Така също не може да бъде спряно и безумието на тъмнината, самоунищожаваща себе си. Страшно време.

1971 г. 437. (21 юли). Астралът се възползва от всяка възможност да прояви своето своеволие, особено когато бдителността отслабва. И той ще продължава да върши това докато не е подчинен окончателно и необратимо на контрола на волята. Постоянното бдително състояние на съзнанието е необходимо дотогава, докато не са изживени недостатъците, склонностите и желанията на астрала. Ако човек страда от чревоугодие и, знаейки това, премине на строг пост, то колкото и сурово да се въздържа по отношение на храната, всички негови старания няма да дадат желаните резултати, ако в мислите му остане неизживяно желанието да похапне вкусно и да си пийне и особено ако той допуска мислите, давайки им една или друга степен на свобода. И дори ако не се допуска мисълта, но желанието все още живее някъде в дълбочина и не е изживяно окончателно, рецидиви на пламванията на астрала ще продължат да се проявяват. На астрала може да се научите да гледате като на странично и своеволно лице, което се нуждае от безпрекословно подчинение и обуздаване. С него просто престават да се съобразяват, незабавно подчинявайки на решението на волята всяко негово нежелателно пламване. (Сформирането) на неговите склонности се губи в далечното минало и затова борбата с него изисква време. Привикнал и приучен да вибрира на определени въздействия, той ще продължава да върши това докато грубата астрална материя, влизаща в неговия състав, не бъде заменена с по-тънка, очистена и неспособна да отговаря на ниските вибрации от определен порядък. Така както чистата храна очисти физическото тяло от нагара на нечистата храна, точно така също такива чисти мисли, чувства и желания очистват състава на астралното тяло от по-грубите и тежки частици на астралната материя.

1971 г. 438. (М. А. Й.). Ако тялото бъде лишено от храна, то умира. Ако астралното тяло бъде лишено от хранене с определени нежелателни мисли, чувства и емоции в него ще отмрат елементите, които им съответстват и ще се заменят с нови. По такъв начин въздържането от негодни мисли, предизвикващи съзвучни им вибрации в астралния проводник, ще има напълно реални резултати. Задача на ученика ще бъде очистването на обвивките от частиците груба материя.

1971 г. 439. (Гуру). Всички недостатъци и слабости на човека са отразени в излъчванията на неговата аура и са видими явно на Надземния план. От това се възползват тъмните. Всяко петно на аурата е цел за вражеските стрели. С това се усложнява много и се затруднява борбата със своя астрал, подчиняването му на волята и обуздаването на неговото своеволие. Тъмните съзнателно, старателно и упорито раздухват димните тъмни пламвания на огньовете на неочистената астрална обвивка. В процеса на очистване на астрала трябва да се има предвид това

обстоятелство знаейки, че противникът е силен, изкусен и изтънчен във всевъзможни хитрини, изкушения и съблазни и често изпраща персонификатори във вид на познати и близки хора. Не ние, а вие трябва здраво и неотлъчно да се държите за нас. С целия устрем, с цялото желание, с цялата си сила и воля.

1971 г. 440. (22 юли). Всички мисли са магнитни. Магнетизмът на тъмните мисли може да бъде толкова силен, че съзнанието да не е в състояние да ги отблъсне. Тогава то попада под тяхно влияние и им се подчинява. Понякога човек осъзнава пагубността на такива мисли и вредата от съчетаване с тях и все пак не намира в себе си сили да се бори с тях. А мислите го тласкат към съответни действия и падението на духа става неизбежно. Да се спре мисълта и да се отхвърли вече ще бъде победа. След всяка победа този момент е особено опасен, тъй като бдителността обикновено отслабва, от което тъмната глутница незабавно се възползва, за да усили нападението. „Само Образът на Учителя Може да служи като щит“. Но за това е нужно той да се държи неизменно пред вътрешното око.

1971 г. 441. (М. А. Й.). Въпросът не е в Изображенията, а в Същността, за символ на Която служи Изображението. Самото Изображение е само звено, веществен знак, съединяващ с Този, Който Стои зад Него. Затова, използвайки звеното като свързващ знак, трябва изцяло да се пренесе съзнанието към сърцето на представения върху Изображението Дух и да се стремите към сливане с Него. Твърде силното внимание към самото Изображение може даже да пречи на пълнотата на сливането. Изображението служи само като съединителен мост, преминавайки през който целият устрем може да се съсредоточи вече върху самия Фокус на устрема. Появата на иконоборство е била предизвикана от това, че целият устрем и почитане са били насочени към външните символи и Изображения, а не към Тези, Които са Стояли зад Тях.

1971 г. 442. (Гуру). Вие търсите тишина и покой. Такива няма. Скърцането на машината терзае ухото и нарушава равновесието. Какво да се прави? Вземайки всички мерки за защита и обръщение, да се намерят сили в себе си да се претърпи до края спокойно и събрано.

1971 г. 443. (М. А. Й.). Не сте изоставени, не сте напуснати, но планетният момент е толкова страшен, толкова напрегнат, че не се налага да се мисли за обикновено Общуване. Трябва да се настроите в тоналността на необикновеното. Решава се въпроса за съдбата на планетата. Може да се устои само здраво залавяйки се за Стълбата на Йерархията.

1971 г. 444. (Гуру). Изнемогвате, а какво е на Тези, Които Носят на Себе Си Бреме, много пъти превишаващо вашето. Бремето на този Свят е с неизмерима тежест. Помогнете и вие да се удържи равновесието. Кулминационният момент се приближава стремително. Само единението може да помогне да се задържите.

1971 г. 445. (24 юли). Когато всичко се тресе, ще се утвърждаваме върху Основите, те са непоколебими. Повтарянето им в себе си укрепва. Ще започнем да повтаряме докато съзнанието не придобие равновесие и не се почувства здрав фундамент под краката. Непоколебима е само Стълбата на Йерархията. Йерархията е Основа. Върху Нея ще укрепваме силите. Двата свята - този и другия също са Основи. Плътната обвивка и всички други са временни и смъртни, но духът е вечен, безсмъртен и нерушим. Великият План е подвижен и всичко отсъдено на сроковете подлежи на подвижност.

1971 г. 446. (25 юли). Във всяка проява на живот има както светли, така и тъмни страни. В света, където Светлината се бори срещу тъмнината, всичко хвърля своя сянка, тоест е двойствено по природа. Биполярността на зрението позволява да се видят двата полюса на единната вещ. Но ако тя още не е достигната, ще бъде грешка да се вижда във всичко само единствено отрицателния полюс. Трябва да се учите даже в тъмнината да намирате искрици Светлина, тъй като без тях са немислими всякакви съществувания. И преди всичко трябва да се прилага към хората и да се намират в тях положителни страни. Не е възможно човекът да е окончателно и безусловно лош. Във всекиго можете да забележите искрици Светлина и трябва да се опитвате да ги усилвате, вместо да ги гасите с осъждане и с нежелание да признаете) тяхното наличие. Мислейки лошо за човека го правим още по-лош, но възвишавайки го му даваме възможност да се издигне. Призовавайки към по-доброто, което е в човека, му отваряме пътя към Светлината. Затова осъждането е премахнато от действията на Носителите на Светлината.

1971 г. 447. (М. А. Й.). Разбира се, знаехме за вас и доброто, и лошото и, знаейки, никога не осъждахме. Стремяхме се с всички сили да усилваме във вас всичко светло, положително и добро, и вие усещахте радост и подем от всяко съприкосновение с нас. Така постъпвайте и вие, за да бъде радостно вашето докосване. Има хора, които забиват гвоздеи в ковчега на най-добрите стремежи на човека. Не заприличвайте на гробари. Сега, когато всичко тъмно се надига от дъното на душата на човека, е трудно да се издири в него искрица Светлина. Сътрудникът на Светлината предизвиква в хората от дълбините на техния дух Светлина, а не тъмнина.

1971 г. 448. (Гуру). Дори само посещавайки ни нашите доброжелатели си отиваха от нас сякаш чувствайки крила на гърбовете си. Но заминавайки, отново се потапяха в тъмнината и техните крила помръкваха. Всеки от тях по своему възкликваше: „Осанна!, за да започне после, връщайки се в изходно състояние, да противоборства на Светлината. Но по-доброто, почти умряло в тях, не можеше да не реагира на Зова на Светлината, макар и след известно време и те да действаха на принципа „разпни Го“. Но имаше случаи и то не малко, когато Светлината се разгаряше и недоброжелателите се превръщаха в приятели.

1971 г. 449. (27 юли). Въплътеният в тяло дух се намира в кръговрата на биполярните явления, движещи се в спиралата на времето. Безмълвният Регистратор е неподвижен. Вечно наблюдаващият и регистриращ Безмълвен Свидетел запечатва всичко в Чашата, нетленното хранилище на всички натрупвания. Но всичко е в движение, всички обвивки. През тях тече материята на съответстващите им планове. Но Гледащият е неподвижен. Неговата Тайна е непостижима за съзнанието. Към разбирането ѝ може само да се приближите. Някога някъде тя може да стане достижима, но само частично. Това ще бъде тогава, когато време вече няма да има и изкушението на времето, пространството и вещите ще бъде разрешено или победено. В Тънкия Свят явлението време и разстояние е вече друго. В Огнения Свят то се променя коренно. Човек живее на Земята в мерките на условната биполярност. Но даже в плътния свят биполярното зрение вече позволява да се видят едновременно двата полюса на единната вещ и мисълта вече не признава земните разстояния. Така постепенно и на Земята може вече да се приближите към разбиране логиката на мислене на Висшите Светове. Но за това се изисква известна отреченост и сякаш

изолираност от обикновения, еснафски живот, тъй като Царството на Светлината не е от този свят. Но се налага да се живее на Земята, в земно тяло. И не може да се остави Земята безпризорна знаейки при това, че опитът, който тя дава, е невъзможно да се придобие по друг път. Затова трябва да съумеете мъдро да съчетаете надземното и земното и, докосвайки с глава небето, да стоите здраво с крака на Земята.

1971 г. 450. (М. А. Й.). Небивалото, тежко време, през което преминава планетата, позволява да се потапате само за кратки мигове в усещането на надземната Близост, но нека тези мигове на сила, увереност и радост дадат осъзнаване на Грижата, Любовта и Вниманието от страна на Тези, Които са толкова далече и в същото време са неописуемо близки. Разбирате ли, осъзнавате ли това, което притежавате? И мнозина ли го имат, даже от доближилите се, да не говорим вече за другите, не знаещи нищо. Не позволявайте на илюзиите на Майя да затъмняват действителността на Висшия Свят. Правото на Близост трябва да се заслужи. И когато то е постигнато, нищо не може да го отнеме, освен самият заслужил. Затова не допускайте колебание в осъзнаването на Висшата Близост. Ние сме с вас винаги, само че плътността на земните условия пречи да се усеща това постоянно.

1971 г. 451. (Гуру). Защо все пак от време на време действителността сякаш се замъглява и на нейно място застава очевидността. Не е ли затова, че толкова много неща и явления от ежедневието са пред очите и на тях се отделя повече внимание и сърце, отколкото заслужават. Трябва малко да се отдръпнете от тях, да се отделите и да не им позволявате да засягат съзнанието твърде дълбоко. Нали в киното, гледайки филма, преживявате знаейки прекрасно, че всичко това се случва на екрана, а не в действителността. Ето това твърдо знание за илюзорността на случващото се с вас и запазвайте в себе си постоянно, в хода на обикновения живот. Всичко е временно, всичко е преходно, всичко не струва толкова, че заради него дори за миг да забравите за най-нужното.

1971 г. 452. (28 юли). Паметта за миналите въплъщения в човека се изразява в неговите натрупвания, тоест в определени свойства и качества на неговия дух. А детайлните подробности се проявяват след отварянето на центрове. Понякога при особено стекли се благоприятни условия може да има прориви в миналото, но това се случва рядко. Даже след прехода в Тънкия Свят само при малцина се проявява паметта, а болшинството жъне плодовете на последното въплъщение, запазвайки, и то само частично, паметта за него. Пълното спомняне на миналото настъпва само в момента на завършването или началото на определени цикли или периоди от живота на духа. Но паметта за всичко преминато се съхранява в неговите дълбини, за да се проясни отново и да стане достъпна когато духът достигне необходимата степен в процеса на своето усъвършенстване и развитие, който няма край.

1971 г. 453. (М. А. Й.). А защо да се тъгува за приятелите? Казано е: „Ще възнесат и ще унижат, но за вас ще се мярнат като крайпътни знаци“. Човешкото съждение рядко бива вярно и безпристрастно. Личните чувства са ненадеждни. Върху тях не може да се гради. Приближилите се до Учението хора не могат да променят своята същност, формирала се в течение на дълги хилядолетия. Погрешно

е да се идеализират те и „да се умилявате от маски“. По-добре е сурово да знаете, но без осъждане. Тогава познаването на приятелите ще бъде правдиво съждение.

1971 г. 454. (Гуру). Всеки човек живее на своята педя място, не познавайки безпределността на обкръжаващия го свят. Ученикът разширява своята педя и излиза от нейните граници и с мисъл вече се докосва до Безпределността. Или поне започва да мисли за нея. Архатът вече Живее в нея съзнателно. От педята до Безпределността пътят не е кратък. Всички живеят в Безпределността, но това не се осъзнава. Задачата на ученика е да се измъкне в Космическия простор, отначало в планетния, а после в Космическия. Можете да се докоснете до богатствата на пространствения живот при наличието на устрем. Но трябва да се устремите. „Само се устремете и ще ви залее сиянието на Безпределността“.

1971 г. 455. (29 юли). Отдавна е Казано, че „човек предполага, а Бог Разполага“. Най-добре е да насочвате своята лодка към бъдещето. Не се спирайте прекалено на това, което е наоколо и не се привързвайте към него мислено. Това е много трудно, но затова винаги може да се упражнявате: просто да не мислите за грапавите условия на живот и да не се поставяте в зависимост от тях. А за това трябва да се овладее мисълта. Ако се постигне това то може да се каже, че животът на Земята не е преживян напразно.

1971 г. 456. (М. А. Й.). Устойчивост и постоянство – ето двете много нужни качества на духа. Без тях няма да издържите натиска на противните течения. А да се издържи е нужно и не само да се издържи и да се устои, но и да се придвижите по-нататък. Учителят очаква не победени, а победители, тъй като Сам е Казал: „И сред победилите ще Позная избраните от Мен“.

1971 г. 457. (Гуру). Ще попитам и сега, както питах някога: а какво е направено от вас за това време? Ако нищо или много малко, то на какво тогава ще разчита макар и очакващият, но не направил нищо. От нищо - „нищо“ и ще се получи. Но погрижилият се за своето съзнание, разширилият го и утвърдил го в Учението ще бъде посрещнат като желан и зван.

1971 г. 458. (М. А. Й.). Не в миналото, не в настоящето, а в бъдещето е всичко, към което се устремава сърцето. Двигателят си остава устремът въпреки всичко, което като плътна стена отделя от отсъденото бъдеще.

1971 г. 459. (Гуру). Движението на проявения свят към бъдещето е Закон на Вселената. Към бъдещето се движи и човечеството. При това едни хора възхождат, други се спускат по стълбата на живота. Изкачват се към Светлината, спускат се в тъмнината. Всеки може да определи характера на своето движение, ако се замисли над това. Всеки човек трябва да си дава сметка дали се изкачва или върви надолу.

1971 г. 460. (31 юли). До каква нищожно малка част от обкръжаващия го свят се докосва съзнанието на човека! Океанът на неосъзнаваното е огромен. Ако към това се добавят Тънкия и Огнения Светове, то ще се получи пълна картина на ограничеността на земния ум. Пределите на ограничеността трябва да се разширят до границите на Безпределността и да се преминат тези граници. Всезнанието е непостижимо, но някаква степен от него все пак е в пределите на постижимостта. По пътя на разширяване на съзнанието човек достига все по-дълбоко и по-дълбоко разбиране на заобикалящия го свят. Стига да не се ограничава в своето разбиране от днешния ден и да изключи отричането. Хората се намират в задънена улица именно

благодарение на отричанията. Признаването на трите свята, на Йерархията и кармичната отговорност за своите действия и мисли би извело човечеството от всепланетния тупик и биха се прекратили войните и другите безумия, които сега процъфтяват в човешките взаимоотношения. Но тъмните твърдо са научили хората на неверие и започват да жънат плодовете на своя посев. Но времето за пробуждане на духа наближава. То ще изтрие построеното от тъмните. Новото Слънце ще изгрее над Земята.

1971 г. 461. (М. А. Й.). Истината е извънвременна, но човешките мисли, теории, вярвания и представи за нещата и света са променливи. Самата Истина е неизменна, макар и да се сменят външните форми на нейното изразяване. Истината се гради върху Основите, които са непоколебими, тъй като са израз не на човешките, а на Космическите Закони. По такъв начин отговорът на въпроса „Какво е Истина?“ може да се търси в космичността на Основите, върху които тя се утвърждава и по този път да започнете някак да се приближавате към нейното разбиране.

1971 г. 462. (Гуру). Утвърждавайте се още и още върху неизменността на Космическите Основи на Битието. Всичко отминава, те остават. Реката на живота тече и на нейния бряг стоят Учителят и ученикът, съзерцавайки бързо сменящите се струи на неговото неспирно течение.

1971 г. 463. (1 август). Съзнанието живее с това, което го изпълва. Изпълването на съзнанието с едни или други мисли и чувства зависи както от външното обкръжение, така и от вътрешното му състояние и устремеността на духа. Кармата обикновено поставя човека в най-добрите за напредъка условия. Твърдението „колкото по-зле, толкова по-добре“ произтича именно от това разбиране. За земния човек лошите обстоятелства на неговия живот могат да изглеждат бедствие, но за духа те са полезни именно за неговото израстване. Интересите на външния и на вътрешния човек са много различни. Често страданията и другите изпитания довеждат по-бързо до целта на усъвършенстването, отколкото щастливият живот. Мъдрият се радва на трудностите на живота разбирайки, че това е и най-краткият път.

1971 г. 464. (М. А. Й.). Земното пребиваване е краткотрайно, но то дава по-нататъшното направление на духа в Надземното. В това е неговото значение и смисъл. Установяването на направлението зависи от човека. При съзнателно отношение то може да стане възходящо. Сякаш в ръцете на човека се дава кормило и той може да се насочва накъдето поиска. В бурното море плаването е безопасно, ако кормилото е в твърди ръце. Но дори в реката трябва да се движите нагоре, за да не отнесе. При умение под платната може да се плува даже срещу вятъра. Опитният кормчия не се страхува от насрещните ветрове.

1971 г. 465. (Гуру). Мощната река на живота тече в Безпределността. По нея се срещат завихрения, водовъртежи и локални обратни течения. Но независимо от тях реката носи водите си към световния океан. Ако се потопите със съзнанието в тези водовъртежи може да ви се стори, че реката тече назад. Но това не е вярно. Нищо не може да спре течението на Космическата Еволюция. И само потапянето на съзнанието в дребните водовъртежи създава илюзията, че нещо може да се противи на Великите Космически Закони на Живота.

1971 г. 466. (2 август). Ще разгледаме всички добри стремежи като проекция на бъдещите достижения. В действителност това е и така. Мислите

прокарват канали в пространството към тях. А тъй като мисълта е извънвременна и не умира, то тя и служи като гаранция за това, което е заложено в нея. Настоящото не трябва по никакъв начин да се счита за критерий относно възможностите на човека. То е като стъпало, но при условие, че е наличен сърдечен устрем към областта на безграничните възможности на духа. Иначе съществуващите несъвършенства могат да угасят неговите огньовете. А несъвършенствата са твърде много и те се трупат като планини. Не трябва също да се потапяте и в човешките несъвършенства. По-добре е да се мисли за това добро, което го има във всеки човек, даже лошия. По-добре е да се търси в лошото добро, отколкото в доброто – лошо. Защо съзнателно да се усилва тъмнината, съсредоточавайки мисълта върху нейните прояви. По-добре е да се мисли за Светлината. Мисълта за Светлината става светлоносна и усилва защитната мрежа на планетата. Трябва да знаете за тъмния полюс, но не трябва да насочвате вниманието си към него и да го приковавате към тъмните сфери. Мисълта за Учителя ще бъде мисъл от Светлината. Тъмнината е безсилна срещу Светлината, тъй като Светлината я разсейва, колкото и силна да изглежда тя. Мислете по-често за Светлината, победители на тъмнината.

1971 г. 467. (М. А. Й.). Мислейки лошо за човека, предизвикваме лошото в него за проява и го усилваме и утвърждаваме. Да мислите добре съвсем не значи да се умилявате от маските. Да се мисли за човека добре - значи да се виждат в него и добрите страни на неговия характер и те да се извикват към действие. За ученика е светло и радостно да бъде в присъствието на Учителя, тъй като Учителят Извиква огнено всичко най-добро, което го има в него, сякаш на човека се дават крила.

1971 г. 468. (Гуру). Истинското изкуство има за своя задача да извлича от дълбините на съзнанието най-доброто, което е в него, може би още в спящо състояние. Произведенията на изкуството вдъхновяват и възвисяват човека. Изкуството събужда спящото качество на духа. То призовава човека към върховете. Истинското творчество е наситено с призиви към Светлината. „Чрез изкуството имате Светлина“.

1971 г. 469. (3 август). Мисълта за Светлината извиква за проява Светлина. Мисълта по своята природа е огнено явление. При силно умствено напрежение започва да свети даже веществото на мозъка. Човекът е огнено същество. Огнени са и всички процеси, протичащи в него. Даже клетките на неговото тяло представляват електрически батерии в миниатюра. Болестите са нарушаване на електрическото равновесие на клетките в заболялия орган. Съсредоточавайки мисълта в заболялия орган може да се възстанови неговото равновесие и да се отстрани болестта. Лабораторията на човешкия организъм допуска много явления под въздействието на мисълта, както на произволната, така и на непроизволната. Достатъчно е да допусне някакви силно неприятни мисли и човек се лишава от апетит или от сън, или от спокойствие. Мисълта действа. Светлоносните спокойни мисли способстват за утвърждаване на равновесието. Но тревожните, неспокойни мисли могат да предизвикат болестни симптоми. Болестите много често се пораждат от тъмните мисли и съпровождащите ги отрицателни, тоест също тъмни емоции. Познавате много случаи на инфаркт от различни преживявания. Сдържаността и умението да се владеят напълно своите чувства способства много за запазване на здравето и дълголетието. Говорейки по същество, самообладанието не е нищо друго, освен известна степен на овладяване на своите огньовете. Затова

овладяването на своите чувства и всички други положителни качества на духа представляват степен от властта на човека над стихията на огъня. Агни Йога е царственият път към нейното овладяване.

1971 г. 470. (М. А. Й.). Процесът на Общуването е огнен по своята природа. Колкото по-силно е огненото напрежение при устремяване към него (тоест към Общуването), толкова по-осезаеми са резултатите. Трябва да се разбира същността на напрежението. Първото негово условие е спокойствието. Именно спокойствието на напрежението трябва да се утвърждава при Общуването. Но често напрежението се изразява именно в безпокойство, тоест в нарушаване на равновесието и тогава следствията от Общуването са неудовлетворителни. За да не допуснат Общуване с Учителя тъмните се стремят преди всичко да нарушат равновесието с всевъзможни злонамерени изобретения и хитрости. Целта на неприятностите, създавани от тях, се заключава именно в това. Затова пазете равновесието над всичко. Не позволявайте на поредните изобретения на тъмнината да ви лишат от спокойствие и вътрешна хармония. Те силно злорадстват когато виждат как помръкват огньовете на сърцето и Светлината угасва. Равновесието на духа е най-мощната защита срещу злите.

1971 г. 471. (Гуру). Висшата Светлина може да се види само в своята Светлина. А за това трябва сам да станеш светлоносен. Затова въпросът „Ще засветя ли?“ е необичайно важен. Вярно, той се отнася към следсмъртното състояние, но отхвърлил тялото няма да засветиш, ако не започнеш да утвърждаваш Светлината в себе си докато си още на Земята. Светлината се утвърждава с очистена мисъл. Действието по очистването има много голямо значение. Не всеки може да вдигне меч на очистването. Но без това условие е невъзможно да станеш светлоносен.

1971 г. 472. (4 август). Трябва да се защитавате. Как? Усилвайки Единението с Йерархията, превръщайки го в непрекъснато. Прекъсването в Единението е опасно с това, че възползвали се от него тъмните ще хапят и вредят. Защитете се с Владиката. „Въоръженият с Владиката е неуязвим“.

1971 г. 473. (Гуру). Обърнете внимание на това как някои твърде нежелателни мисли, създадени някога, продължават да вибрират наоколо и да въздействат на съзнанието. Но ако се вложи също такава или даже по-голяма сила на желанието и устрема в мислите, противоположни на тях, то те ще неутрализират и парализират влиянието на нежелателните. Същата такава сила, тоест психическа енергия с необходимото напрежение трябва да се влага и в заградителната мрежа и в утвърждаваната защитна зона. С постоянна непрекъсната връзка с Учителя заградителната мрежа може да бъде доведена до състояние на неуязвимост.

1971 г. 474. (5 август). Процесът на разрушаване живота на планетата и разложение достига крайни предели. Ако той не бъде спрял, следствията ще бъдат ужасни. Ние вече Говорихме, че технокрацията е уловка на тъмните. Нейните резултати са налице. Много, ако не всички или почти всички добри начинания се обръщат откъм своята сенчеста страна. Обръщат ги тъмните. Борбата с вредителите по полята и наторяването на почвата с химикали води до отравяне на полетата и водоемите и унищожаване на насекомите, птиците и животните с отровни химикали и гибел на горите. Намесата в кръговрата на живота предизвиква неговото нарушаване, а след това и разрушаване. Даже мелиорацията при необмислен план влече след себе си изсушаване на почвата, черни бури и гибел на плодородието.

Трябва умело и мъдро да сътрудничите с природата, но без да се намесвате в нейните процеси и без да нарушавате взаимовръзката на всичките ѝ царства. Технокрацията се проявява в това, че отработените отровни вещества замърсяват повърхността на Земята и убиват всичко живо наоколо. Злата воля задълбочава процеса по умъртвяване на живота. Егоизмът и нежеланието да се мисли за бъдещето довършват останалото. Нужни са неотложни и решителни мерки по спасяване жизнеспособността на планетата и съхраняване на растителния и животинския свят, нужна е упорита и безкомпромисна борба с отравянето на атмосферата с токсични газове, бензинови пари, отработено гориво и топливо. Покрай всички други условия, тъмните насочват своята енергия към това всяко ново откритие на науката да се насочва към унищожаване и изстребване на човечеството с помощта на средства за масово унищожение на хората.

1971 г. 475. (М. А. Й.). Човешката слепота и глухота се проявяват също и в това, че хората не виждат знаците, предупреждаващи за гибелта, заплашваща Земята. А тези, които са отговорни за съдбата на своите народи, сеят злобно смърт и разрушение сред своите малки събратя, стремейки се да ги подчинят на своята власт и с това сами си подготвят ужасна участ.

1971 г. 476. (Гуру). И все пак, независимо от всичко случващо се на планетата, Светлината-победител идва. От хората се изисква да вдигнат главите си от Земята нагоре, за да я посрещнат достойно.

1971 г. 477. (6 август). Правилно постъпвате, че без да прекратявате усилията се стараете да наложите тишината наоколо, независимо от упоритото противодействие. То е упорито не само заради това, че обкръжаващите са закостенели, но и защото ги вдъхновяват тъмните, и при това от немалки степени. Борбата с тях ще закали духа и ще научи на необходимата техника на тази борба. Парниковите растения не са годни за сурови условия. Затова се налага да се учите от трудностите и от преодоляването на силните противодействия. Тъмните помагат за изковаването на бронята на духа.

1971 г. 478. (М. А. Й.). Да се изтърпи до края е необичайно трудно. Може да ви се струва, че сте оставени сами, че от бъдещето няма какво да се очаква, че всичкият труд и стремежи са безполезни. Много неща могат да изглеждат, но всичко това е Майя. Не един път и по-рано тя е заставала като тъмна преграда на пътя. Застава и сега. Но опитният пътник ще каже: „Майя, отстъпи“ - и ще продължи своя път така, сякаш нищо не се е случвало. Докато неопитният пътник ще започне да се колебае, да се съмнява и ще завърши с пълно объркване. Добре е ако намери сили да го преодолее. А ако не намери?

1971 г. 479. (7 август). Виждайки някакво отрицателно явление в живота трябва незабавно да се предизвика в съзнанието неговия противоположен полюс, утвърждавайки го с това към проява. Иначе представата за нещата ще бъде не само едностранчива, но и способстваща за усиляване на тъмнината. Добре е това да се прилага също и по отношение на хората.

1971 г. 480. (М. А. Й.). Да се запази любовта към хората, познавайки тяхната същност и срещайки често недобро отношение, е едно от най-трудните изпитания. Но ядрото на духа е Светлина от Висшите Светове. И трябва да съумеете под наслоените тъмни натрупвания да видите тази Светлина и даже да се опитате да я извадите навън. Във всеки човек има ядро на духа.

1971 г. 481. (Гуру). Архатът Твори благо и Носи на хората Светлина извън зависимостта от това как те се отнасят към него. В това е мисията на служителя на Светлината, в това е цялата дълбочина и мъдрост на служенето на Общото Благо.

1971 г. 482. (8 август). „И ще ви възнесат, и ще ви унижат, но за вас това ще е като мяркане на крайпътни знаци“. И не е нужно да се радвате твърде много, когато възнесат и да се огорчавате, когато унижат. Не вашата, а своята съдба определят призналите и отхвърлилите, тъй като приемащите вас приемат Мен. Тяхната същност несъзнателно, но неотвратимо реагира на вашата Светлина, която получавате от Мен. Няма безразлично отношение. Някой се привлича много и би искал да се приближи повече, но обременяването със собствените дела и суета пречи. Само поставилите грижата за Светлина над всички други земни дела и грижи може да с доближи близо. Не се помрачавайте от приближаванията и отдалечаванията! Всеки е съдия сам на себе си. Но устремилите се приемерте, без да отдавате сърцето си на минувачите. Наоколо е пусто. Всички са заети със себе си и със своите дела, без да разбират колко кратки и преходни са те. Така също и вие не приемайте за реалност проявите на Майя.

1971 г. 483. (М. А. Й.). Не е толкова трудно на доброто отношение да се отговори с добро, но е много по-трудно на недоброто да се отговори със Светлина. Обикновено хората реагират на доброто и лошото отношение в унисон или в съзвучие с характера на това отношение. Но тъмнината може да се унищожи само със Светлина. И изпращайки светли, вместо получаваните от хората тъмни излъчвания, усиляваме проявата на Светлината пространствено. Всички недоброжелателни чувства са пагубни за техния носител. Затова не допускайте такива чувства, колкото и да се стараят хората да отровят, да досадят, да ви унижат или обидят. Не трябва да заставате на едно стъпало с тях. Трябва да стоите над дребните, земни, преходни чувства и да се опитвате да покривате всичко с купола от Светлина.

1971 г. 484. (Гуру). Въздаването на добро за злото и подлагането на другата буза под удар имат предвид умението или способността на човека дотолкова да владее своите чувства, по-точно, астрала, че да не се допускат никакви произволно-рефлексни действия от негова страна, колкото и предизвикани да са те. Отначало се обуздава естественото пламване на астрала от незаслужената обида, несправедливост или оскърбление, и после вече човек си позволява да действа или да реагира на тях, но вече под суровия контрол на волята. При това реакцията трябва да бъде светлоносна.

1971 г. 485. (9 август). Сдържаността на чувствата е показател вече за известна степен на овладяване на психическата енергия. Астралът през цялото време се стреми да излезе изпод контрола на волята. Или той овладява човека, или човекът - него. Може да се учите да го обуздавате върху дреболии. Той обича да говори ненужното и излишно. Мълчанието е много добър укротител. Той обича да мисли за неподходящи неща. Те трябва да се спрат, без да им се позволява да се усилят и да ни подбуждат към действие. Той обича да се суети, да се тревожи, да се безпокои, да се огорчава и да изразява недоволство. Той иска да прояви много неща, несъвместими с възхода на духа. Ето защо е толкова нужен незаспиващия дозор, тъй като, излязъл изпод контрол, астралът може да разруши всички достижения.

1971 г. 486. (М. А. Й.). Да, трудно е, много трудно! Кой казва, че е лесно? Но трудностите са като стъпала на подема. Затова и на всяка такава ще гледаме като на възможност за нови достижения. Даже мускулите се упражняват и укрепват от противодействията. Законите са еднакви във всичко. И как да се усилва психическата енергия, ако не с упражнения, тоест с прилагането ѝ в живота. И тогава тя ще расте. И ако нещо не се поддава на нейната сила, значи усилията трябва да се уголемят и да се повтарят.

1971 г. 487. (Гуру). “Всичко е суета и мъчение за духа”. Но към края на Кали Юга това мъчение става непоносимо. И хората се мятат. Трябва да се издържи този натиск докрай. Виждате колко много не издържат и изпадат в крайности, стремейки се да намерят в тях забрива и облекчение. Наркоманията процъфтява, а също и всевъзможни пороци. Старият свят е навлязъл в тупик.

1971 г. 488. (10 август). Ученикът трябва да се лекува сам с помощта на своята психическа енергия, тоест да се грижи за поддържане на равновесието или хармонията в своя организъм. Той трябва да възстановява възможно най-бързо зачатъка на всяко заболяване, тоест нарушението на тази хармония. Не се забранява да се обръщате към лекари, но преди всичко трябва да се използват собствените възможности. Обикновено хората безволно се отдават във властта на заболяването и пасивно се отдават на лекаря, докато първо трябва да се приложи своята енергия и в никакъв случай да не се поддават на болестта. Разбира се, раните и увреждането на костите изискват намеса на специалист, но много отпадналости и особено нервните могат да бъдат лесно излекувани със свои сили. Във всеки случай е недопустимо да се отдават пасивно на заболяването. Господарят на своя микрокосмос разпростира своята власт над него във всички възможни направления.

1971 г. 489. (М. А. Й.). Разбира се, всеки новодошъл има недостатъци и Учителят ги познава по-добре даже от самия новодошъл. Това обаче не пречи на Учителя да подкрепя неговите стремежи и да му помага. Затова не трябва да се смущавате от своите несъвършенства. Ако устремът гори и желанието да се движите е достатъчно силно, Учителят няма да Укорява тези, които идват при Него заради техните недостатъци.

1971 г. 490. (Гуру). Именно себелюбието иска да се самоизтъкват, да говорите за себе си това, което интересува вас, но не и събеседника. Мълчаливостта и сдържаността налагат юзда върху него. Просто не му се дава храна, за да не се подчиняват на неговите желания. Често е възможно да се премълчи и с полза за себе си, и без вреда за другите.

1971 г. 491. (11 август). Психическото състояние на човека е неотделимо от обкръжаващия го свят, от пространствените условия и от това, с което човечеството живее като цяло. Даже вдишвания въздух, наситен с еманациите на хората, въздейства осезаемо. Невъзможно е да се отделите от всичко това. Настроението е производна от много събираеми. Здравето или болестта също силно влияят, а също и непосредственото обкръжение. И все пак запазването на равновесие е необходимо. Колебанията на аурата, предизвиквани от разновесието, болезнено се отразяват върху всички усещания. Как да не усетиш, освен всичко, и пространствената мъка, ако тя в дадения момент е господстваща нота. Апаратът на духа трябва да отбелязва всичко, ако иска да запази чувствителността. Именно звученето на радостта или болката на света са показател за достигнатата степен на

чувствителност. Тъй като правилно е казал поетът: “Земята се носи в бурята към огнена приказна съдба”. Космопространственият момент на планетата е необичайно тежък, тъй като стълкновението на полярностите още не е приключило. И трябва равновесието да се запазва над всичко.

1971 г. 492. (М. А. Й.). „Само трудният час е мерило за изпитанието“. И когато той настъпи, се проявява истинската същност на изпитвания. По поведението на човека в тези моменти може безпогрешно да се съди за него. Какво от това, ако в моменти на подем духът излита нависоко? Какво от това, повтарям, ако при спадането на вълната той се спуска по-надолу, отколкото при предходното спускане? Именно това не трябва да се допуска, тъй като тогава всички достижения просто се свеждат до нула. Затова казвам: дръжте се с цялата сила на духа, тъй като ако паднете, може и да не се оправите.

1971 г. 493. (Гуру). И колко време трябва да се борите с препятствието, даже най-непреодолимото? Дотогава, докато то не бъде преодоляно. Ще бъде грешка да се опитвате да преодолявате нещо вън. Това е напразна и безсмислена борба с вятърни мелници. Всичко е в духа. И всички препятствия са вътре в духа. А духът и неговата сила са непреодолими. И препятствието, преодоляно в духа, незабавно си отива от живота. Но то няма да остави съзнанието, докато не е достигнато стъпалото на вътрешно преодоляване.

1971 г. 494. (Гуру). Трудните обстоятелства на живота и усилващия се натиск на тъмнината заставят да се осъзнае, че постоянното усещане на Образа на Владиката в сърцето става вече неизбежно, тъй като само Той Може да защитава от обградилите от всички страни тъмни и техните опити, злонамерености и всевъзможни изобретения. Само Образът на Владиката може да бъде щит. Когато това е осъзнато и приложено на дело, това е вече достижение. Животът ни заставя да прилагаме на практика и да разбираме това, което по друг път не се постига.

1971 г. 495. (13 август). Утехата е в бъдещето. Тънкият Свят вече освобождава от много земни тежести, ако съзнанието е очистено от боклук. Вярно е, че земните грижи се заменят с надземни и физическата работа - с духовна, но дори самото освобождение от плътното тяло носи след себе си много нови възможности. Наистина земното тяло е тъмница за духа. Петте канали за общуване с плътния свят са като вериги. Хората не мислят за надземната свобода. Страхът от смъртта, каквато в действителност няма, е нелепа отживелица.

1971 г. 496. (М. А. Й.). Голямо значение има с какво се изпълва съзнанието всекидневно, тъй като то създава съзвучие. Съзнанието непременно съзвучи на нещо. Контролът над мислите е необходим именно за да бъде съзвучието на желаното ниво. Иначе ще го залее рутината и суетата ще замени тържествеността.

1971 г. 497. (Гуру). Борбата на очевидността с действителността заема немалко място в живота на ученика. Ако обосновавате своето мислене с плътната видимост може лесно да се окажете в затворения кръг на безизходицата и с това да пресечете своя път към върховете. Но за щастие този затворен кръг може с мисъл да се преодолее и разруши. Мисълта е проява на щастие - крилатата мисъл, не познаваща плътните ограничения. „Когато тъмните ви обкръжат и затворят своя кръг“ помнете, че нищо не може да пресече устремената към Владиката и Светлината мисъл.

1971 г. 498. (14 август). Интервюто, поместено във вестника, е твърде значително. В Института за Сърцето вече се работи над изучаването на някои жлези на организма. Даже названието „Таламус“ беше запазено, а също беше указано, че в древността на тази жлеза се е придавало голямо значение и тя се е считала за средоточие на духа. Така постепенно, но вече на чисто научна основа, човечеството ще се доближава до решаването на най-важните въпроси, свързани с тайните на човешкия организъм и проблемите на духа. (Вестник „Известия“ от 13 август 1971г.)

1971 г. 499. (Гуру). Постепенно много твърдения на Учението на Живата Етика ще бъдат доказани от най-близките открития на науката. И тогава невежите и отричащите вече няма да бъдат в състояние да отхвърлят несъмненото. Това време наближава и откритията няма да се забавят.

1971 г. 500. (16 август). За да се стигне до пълно единение трябва да се разрушат преградите на плътната видимост. Всичко плътно е на земния план, а в Надземния плътното липсва, следователно ги няма и привидното отделяне и плътните прегради. Единението се осъществява вече в извънземни условия и се явява реалност на Тънкия Свят. „Аз Съм с вас винаги“ извън плътните условия, там, където господства и властва мисълта. По такъв начин Близостта се утвърждава не в плана на земната материя, а в духа, в сферите на тънката материя. Това не са безпочвени фантазии, а огнена действителност. Утвърждавайки Моята Близост и Моето невидимо постоянно Присъствие, утвърждавате Истината в надплътните явления. Трябва единствено само да се разбере, че и плътните явления и предмети, и тънките съществуват еднакво реално на различните планове и в различните измерения. Затова утвърждаването на постоянното Мое Присъствие и постоянното Предстоене свидетелстват за разбиране на несъмненото. В сферата на тънките явления, където царства мисълта, тънкото обкръжение се обуславя от мисълта. Затова удържайте постоянно мисълта за Мен, затова съблюдавайте мисълта, тъй като мисълта води.

1971 г. 501. (М. А. Й.). Утвърждавайки Нашата близост, неотделимостта от Нас и общуването с Нас, утвърждавате действителността на Надземния Свят, тъй като обединението на съзнанията се извършва не в сферата на земните явления, а в тънките. Да, „далечни“ по земному, но „близки“ в тънък смисъл, в света на мислите и чувствата и проявите на Тънкия Свят. Това трябва да се почувства със сърцето, тъй като то е водач и обединител. И ако някой казва, че няма нищо, че всичко това е фантазия, той е прав от земна гледна точка, тъй като в земното в действителност няма нищо, но той е дълбоко неправ отхвърляйки Тънкия Свят, който е наоколо и който живее своя ярък, чудесен и пълнокръвен живот. Но даже тънките явления могат да станат видими за земните очи, ако достигнат известна степен на материализация или уплътнение, което, макар и да се случва, но е много рядко. Затова проявете позадълбочено разбиране на същността на общуването в духа и утвърждавайте твърдо в себе си неговата реалност. И тъй като има област на тънките явления, то следствието от подобен род общуване ще има решаващо значение след прехода на Великите Граници.

1971 г. 502. (Гуру). Не е ли чудно, че вчерашното силно, но кратко заболяване имаше твърде осезаеми и полезни следствия: беше пробита здравата стена на плътните условия и явленията от Тънкия Свят станаха по-достъпни, възприятията се изтънчиха и обостриха. Всяко заболяване е много полезно и плодотворно за устремения дух, тъй като усилва духа и близостта му до Надземния

Свят и Йерархията на Светлината. Ненапразно в древността са наричали болестта „Посещение на Господа“. И това е действително така, ако духовното състояние съответства. Но при всички обстоятелства болестта, разреждайки и отслабвайки плътното тяло, приближава човека към безплътния свят. Мнозина преди смъртта боледуват дълго, за да бъде по-лесно откъсването им от Земята. Колкото повече са огорченията, неприятностите и страданията в земния свят, толкова повече са радостите в Надземния Свят. В това се проявява двуполюсността на единната вещ.

1971 г. 503. (17 август). Правилно постъпват хората, възнасяйки благодарност на Йерархията за изобилието от земни плодове, получавани от природата. Над нея са се трудили Велики Съзнания и формите на цветята, растенията и плодовете са били съзнателно създадени от тях. По-късно човечеството е породило някои нежелателни форми със своето отрицателно мислене, но всичко добро и благо се е Творило от Строителите. И въздавайки Им благодарност за грижата за тях, хората са постъпвали справедливо. Скакалци, всевъзможни вредители, бацили, болестотворни микроби и вируси са породени не от Силите на Светлината, а от мерзкото и злобно човешко мислене и пороци.

1971 г. 504. (Гуру). Разпределението на Благото, изпращано от Йерархията на Светлината по лика на Земята, се осъществява безпрепятствено и естествено, ако хората не пречат на процеса. Но потапянето в тъмнината отделя нейните породители от светлите въздействия, предизвиквайки с това към проява силите на разрушението вместо силите на създанието. В древността са считали нещастията, бедствията и болестите, стоварили се върху едни или други народи, за бич Божии, но идва време да се разбере, че ги пораждат самите хора, нарушавайки законите на природата и предизвиквайки обратния удар върху своята глава: енергиите на човечеството като огромен колектив действат толкова мощно, че могат да предизвикат земетресение. В Учението е казано директно: „Приятелю, не устройвай земетресения“.

1971 г. 505. (М. А. Й.). Всичко давано и дадено по-рано трябва да се препрочита отново, тъй като много не е усвоено и не е утвърдено. Тъй като записите се дават и за настоящето, и за далечното бъдеще, но повторението „укрепва основата“. Всичко, което е дадено, е невъзможно да се усвои в един или даже няколко животи, тъй като се е давало за всички.

1971 г. 506. (М. А. Й.). Трябва да се пазите и да не допускате откъсване в съзнанието от Учителя. Иначе няма да издържите. Времето е трудно. Отдавна бяхте предупреждени. Ето, то настъпи. Само въоръженият с Владиката ще устои невредимо. Но строящият върху пясъка на личното благополучие няма да устои. И рушенето ще бъде огромно.

1971 г. 507. (Гуру). Правилно! Решението на всичко е във Владиците. Към Тях и трябва да се стремите. Човешките решения, без Висшата Помощ, вече няма да помогнат. Тъй като става дума за спасението на планетата. Личното неблагополучие и болести са само отражение на общото. Човекът е част от света и той споделя съдбата на Земята. Ако хората можеха да разберат къде да търсят изхода и спасението!

1971 г. 508. (19 август). Това, което е невъзможно да се достигне в един живот е възможно в другия или другите. Зърната на начинанията, заложили в единия ще дадат кълнове в следващия или по-следващия. Хвърляйки далечни котви,

създаваме всички възможности за осъществяване на смелите дерзания. Стига само устремът да продължи да гори. Устремът е двигател на живота. Неговият магнетизъм непреодолимо влече духа към набеязаната цел. Утвърждавам: с Мен всичко е достижимо, тъй като цялото време, което е или ще бъде, работи за този, който върви към бъдещето с Мен.

1971 г. 509. (М. А. Й.). Непокколебимото доверие към Учителя отваря пътя за нови находки. Недоверието и съмнението ги затварят. Растежът на духа върви незабележимо за окото, както растежът на тревата. Но резултатите му са явни, в крайна сметка за нас, виждащите измененията, протичащи в аурата на ученика. Това огромно количество сведения за нещата, отнасящи се до Учението и мислите, които ги съпътстват, представляват посев на зърна на Светлината на нивата на съзнанието. Този посев и бъдещите кълнове остават с ученика завинаги. Затова бъдете спокойни във вярата.

1971 г. 510. (Гуру). Сега за вас е виден плътният свят и неговите форми, но не са видими вашите мисли, представи и стремежи, които изпълват вашето съзнание. После плътният свят няма да бъде видим, но ще бъдат видими мислите, представите и стремежите, и формите вече на Тънкия Свят. И това, което сега няма земна, осезаема реалност, ще я придобие в Надземния Свят, но вече във вид на реалност или видимост на Тънкия Свят. Ценността и значението на тези духовни натрупвания са необичайни, ако са от Светлината.

1971 г. 511. (21 август). И тук, и там можете да се окажете сред нежелателен подбор от съседни, от които е трудно да се избавите. Това са кармични срещи, изискващи да се изживее нещо или да се платят стари дългове, или да се научите на нещо. Безполезно е да се опитвате да отклоните неизбежното. Кармата иска своето. Само изживявайки себе си или преодолявайки себе си в другите хора, може да се освободите от тях. Особено прилепчиви са враговете. В случая с обикновените хора ненавистта ги свързва здраво, свързва ги, разбира се, и любовта. Но свързването чрез любовта се разпростира както върху обикновените хора, така и върху стоящите на всички стъпала от стълбата на живота, до най-висшите включително. Връзката чрез ненавистта е тъмна и е от тъмнината, връзката чрез любовта, ако тя е самоотвержена и не лична, е ослепително светлоносна. Връзките, основащи се на ненавистта или любовта са по-силни от всички други.

1971 г. 512. (М. А. Й.). Любовта към Учителя и Йерархията на Светлината се отнася към нейните висши форми. Обикновено тя е извънвременна, тоест не умира във времето и продължава от живот в живот. Това е мощен двигател, устремяващ духа нагоре. Любовта към Владиката е котва за спасение на хората.

1971 г. 513. (Гуру). Истинската любов към Учителя на Светлината е действена и Го поставя по-високо от всичко, по-високо от всички земни дела. Нейната действеност се проявява в прилагане на Заветите на Учителя в живота.

1971 г. 514. (22 август). Многото аспекти на страните на Вселената са обусловена от наличието на Безпределност, която няма нито край, нито начало. Ето първата тайна, непостижима за човешкия ум. Непостижима е и тайната на времето, също нямащо нито начало, нито край, както и тайната на пространството. Най-близко до разрешаване е тайната на времето и древното обещание, когато Ангелът се е Заклел, че време няма да има, сякаш не изглежда вече толкова неосъществимо. Проблемът за относителността на времето и връзката и зависимостта му от

бързината на движението набелязва пътя за приближаване към този проблем. Решението трябва да се търси в съзнанието. Сънищата са безвременни, безвременни са проявите на мисълта и явленията на Тънкия Свят. Излизането на тънкото тяло става вече извън пределите на обикновеното време. Някои давещи се свидетелстват как в този момент за един миг пред очите им, пред техния духовен взор преминава целият земен живот, с всички подробности. Човекът живее в свят на тайни, нито една от които още не е разгадал. Тайната на зараждането на живота, тайната на простото зърно, носещо в себе си неизчерпаема мощ на поклъването, тайната за вечното движение на материята. Много тайни има наоколо. Но тайната на трите свята вече се приближава към своето частично разрешение. Тя ще бъде разрешена от науката с помощта на все нови и нови открития. Всеки от двата Висши Свята ще получи научно признание наред със земния свят. И техните невежи и отрицатели ще трябва да се смирят.

1971 г. 515. (М. А. Й.). За развитото чувствознание доказателства не са нужни. Човекът просто знае и никакви доводи на разсъдка не могат да разколебаят съществуването на несъмненото. Това вече не е вяра, а именно знание, свободно от съмнение и неувереност. Човешкият апарат крие в себе си най-чудни възможности за непосредствено познаване.

1971 г. 516. (Гуру). За някого загадката или тайната на смъртта е вече разрешена. Бидейки още в тяло човек вече знае, че смърт няма, че смъртта е най-голямата илюзия на човечеството, че смъртта на тялото съвсем не означава още смърт на този, който живее в него. Бидейки в земно тяло, той вече не един път е преминавал в своето тънко тяло в Надземния Свят и се е убеждавал, че именно в него живеят тези, които хората считат за умрели.

1971 г. 517. (23 август). Е, какво пък? Можем да се порадваме, че тъмните така старателно и упорито ви избутват към Вратите на Светлината. Те не разбират това, иначе биха прекратили своите нападки. А кои са преследвачите и техните слуги - послушните изпълнители на техните тъмни внушения? Не са ли те, които някога викаха “разпни Го”, не са ли те, които подклаждаха огъня на кладата, когато ви изгаряха, не са ли те, които криеха своето лице под капишона на инквизиторите, не са ли те, които ви изтезаваха и ви мъчеха, и ви гонеха някога? И ето сега отново продължават своето тъмно дело. Да, вие сте прави, всички те са стари познати, срещани в предишните животи. Не искат да помислят за това, че измъчвайки ви съзнателно и умишлено си подготвят страшна участ. Вярно е, на вас от това не ви е по-леко, тъй като не са ви нужни техните страдания, но справедливостта върши своя съд независимо от това дали го искате или не. Трагично е друго: вървейки срещу вас, обременявайки ви и причинявайки ви страдания, проявяват своята скрита същност и в действителност вървят срещу Мен и Йерархията на Светлината, тоест предават се на тъмнината. Не тъмните предават, те вече са предади, но техните явни и тайни, съзнателни и несъзнателни помощници.

1971 г. 518. (М. А. Й.). “Когато тъмните ви обкръжат и затворят своя кръг, остава само пътят нагоре”. Виждате сами как едни или други положения на Учението стават действителност и влизат в живота. Така се придобива опит за противостоене на тъмнината и се осъществява закаляването на мечата на духа. Тъмните принуждават да се учите на съзнателно прилагане на психическата енергия.

1971 г. 519. (Гуру). Тежкото ви състояние не е от вас, а от трудните пространствени условия. В света се вършат недобри неща. Атмосферата е наситена с хаотични и противодействащи един на друг токове. Пространството е неспокойно. Чувствителните организми особено болезнено възприемат това неблагоприятие. И хората се мятат. Наоколо има нещастия и те са навсякъде в личния живот на хората. Колко мъка има наоколо и е невъзможно да се помогне, тъй като краят на Кали Юга води до равностойност на всичко и изисква пълно разплащане за миналите дългове. За нас утехата е в бъдещето, отсъдено на човечеството с Решението на Владиците на Светлината. Но до него трябва да се доживее и да се навлезе в него в светли дрехи. Ето за това нека да бъде грижата.

1971 г. 520. (24 август). Как да се достига или придобива най-трудното или даже невъзможното? С постоянно, непоколебимо, несломимо упорство и целеустременост, в съчетание с непрекъсвания от нищо ритъм. Срещу такъв метод няма да устоят нито упорството и инертността на собствените обвивки, нито срещаните противодействия. Утвърденият ритъм расте и се усилва като снежна топка в хода на движението. Движението към бъдещето, подкрепяно от ритъма, ще помете преградите по пътя, толкова старателно издигани от противниците на Светлината. Не трябва да се смущавате от яростните противодействия на тъмните. Това е само свидетелство за разгарящата се вътре Светлина. Добре е да сте отбелязани от тъмните. Нека техните зачестяващи досаждания да не помрачават, да не подтискат, да не лишават от равновесие, а само да дават прилив на нови сили и подем за нова борба и победи над сгъстилата се над планетата тъмнина. Духът е вечен и нерушим, затова устремът в духа винаги довежда до победа, ако с помощта на ритъма ви се у удадо да удържите този устрем до края, независимо от всички кроежи и хитрости на тъмнината. Светлината побеждава тъмнината, трябва дълбоко да се разбере и усвои тази формула. Светлината е вечна, но тъмнината е временна. Нито колебанията, нито съмненията няма да помогнат в борбата. Безусловното доверие в Учителя е най-здравият щит. Малко ли нещо може да се случи по пътя, но Владиката е неизменен и винаги е с тези, които са Му предани и са решили своя път с Него до края. Срещу всички противодействащи сили трябва да се призове още по-голяма сила от неизчерпаемите дълбини на духа. Отсъдена е пълна окончателна победа на Светлината над тъмнината. В осъзнаването на отсъдената победа на Светлината и трябва да се действа.

1971 г. 521. (М. А. Й.). “В своята Светлина ще видите Моята Светлина” - и тази формула трябва да се осъзнае в цялата ѝ значимост. Само усилвайки и издигайки светлоносността на своята аура може да се докоснете до Аурата на Владиката на Светлината и да възприемате нейните излъчвания. Тъмнината се храни с тъмнина, а Светлината - със Светлина. Няма друг път за приближаване към Учителя на Светлината. Грижата за състоянието на аурата е най-първо задължение на този, който върви след Владиката. Оттук постоянният дозор и чувствителната бдителност към постъпващите отвсякъде въздействия, идващи от обкръжаващия свят. Когато заградителната мрежа, благодарение на такова непрекъсвано даже от съня бодърстване, е в изправност и се поддържа съзнателно, способността да се противостои на тъмнината се удесеторява, тъй като отразява всички тъмни опити и нападения. Но единението трябва да бъде пълно и не помрачавано от суетата на

ежедневието. Владиката е Казал: “Аз Съм с вас винаги”, но винаги ли е с Него в духа устременият към Него съзнание?

1971 г. 522. (Гуру). “Вървете по линията на Лъча” - колко просто и лесно е да се прочете това в книгата и да се съгласите радостно. Но колко трудно, невероятно трудно е да се прилага това положение в живота, когато всичко се колебае и тъмнината неистово беснее. Ето тук именно се изисква цялата твърдост на крачката на духа, за да не може нищо да измени ритъма на движението или да го наруши. Всички призраци на Майя и променливостта на плътната очевидност, колкото и настойчиво да се опитват да обхванат съзнанието и да го овладеят, не могат да направят това и да угасят огньовете на устрема, ако Владиката Живее в сърцето и е на първо място в него. Така че първата грижа е за това винаги и във всичко да бъдете заедно с Владиката, без нито за миг да се отделяте от Него в духа, към което толкова се стремят тъмните. Искат именно да отделят, за да могат, отделяйки, да постигнат своята цел и да съкрушат духа, угасявайки пламъка на сърцето. Но “въоръженият с Владиката е неуязвим”. Този, който е превърнал това твърдение в свой живот, може спокойно да върви, тъй като неизменно ще стигне до края.

1971 г. 523. (25 август). Хората са свързани с далечни свързващи нишки, по които могат да получават впечатления и да ги фиксират в съзнанието. Човекът е фокус за възприемане на безброй всевъзможни видове енергии, само нищожна част от които достига до неговото бодърстващо съзнание. Но Архатът Възприема съзнателно вече много повече. Всичко зависи от тънкостта и чувствителността на приемника. Само отворените центрове разширяват скálата на възприемане на тънките енергии. Човекът е обкръжен от огромен, удивителен, пълен с най-чудни възможности свят, но каква жалка част от него е в състояние да осъзнае.

1971 г. 524. (М. А. Й.). Как да се изтънчат възприятията? Само обръщайки внимание на явленията, обикновено изплъзващи се от наблюдение. Например: всяка среща с други хора предизвиква един или друг комплекс от въздействия върху аурата на наблюдателя, но трябва веднага да си дадете сметка за тези усещания, тоест да им обърнете внимание. И тогава радостта или огорчението, или някакви други чувства от съприкосновението с чуждата аура ще започнат да се осъзнават напълно отчетливо и ясно. Или събуждайки се сутрин може да усетите характера на пространствената нота и да се почувствате как тя звучи в това утро. Или внимателно вглеждайки се в очите на събеседника, да уловите неговите неизказани чувства, или, заспивайки, изведнъж да видите някакви лица или картини. Всичко това са усещания и възприятия, обикновено изпускани от погледа, защото човек е твърде зает със своите обичайни дела или със себе си, и вече не му остава време да се занимава с нещо друго.

1971 г. 525. (Гуру). Добре е да се разбере и да се почувства твърдо, че каквито и да са настроенятия или здравето, или обкръжаващите условия, или събитията в света, Основите остават неизменни и непоколебими при всички обстоятелства. Следователно само върху тях и може да се утвърждавате духом като на неподвижна скала, стояща здраво в океана сред разбушувалите се стихии.

1971 г. 526. (26 август). Съсредоточаването става леко и осъществимо без всякакво напрежение, ако се вдъхновява и предизвиква от любовта. Значи, ако то не се удава заради нещо, причината за това е недостатъчната любов. Съсредоточаването

върху любимия се осъществява естествено и не изисква никакво особено умение. Така също лесно и просто е да се пребивава в мислите и чувствата с този, когото и каквото обичаме. И когато казват: “Обичаме и почитаме, но не можем да се съсредоточим върху любимото” - това показва, че чувството на любов още не е достигнало нужната сила. Дори най-обикновеното силно земно чувство на любов без всякакъв труд позволява да се мисли за любимото и да се държи то в сърцето. За силата на действителната любов към Учителя на Светлината може да се съди по степента на съсредоточаване върху Него, включително до забравяне на цялото обкръжение в тези моменти. Такава самопроверка е безпогрешна. Ако нещо странично нахлува и пречи на обединяването на съзнанията - значи силата на любовта, обединяваща съзнанията и сърцата, не е достигнала необходимата степен. Когато се разстройваме, помрачаваме, дразним от нещо или изпитваме цял ред отрицателни емоции, те преобладават в съзнанието и изместват чувството на любов към Учителя на заден план. Но когато любовта към Него е на първо място и надделява над всички други чувства и преживявания, тогава може да се каже, че Учителят действително е Влязъл в сърцето на ученика.

1971 г. 527. (Гуру). Най-силното и искрено чувство на любов към Учителя все пак не избавя ученика от изпитанията, през които той трябва да премине, макар и да помага да се издържат успешно. Разбира се, тези изпитания заемат неговите мисли и влияят на чувствата, и е невъзможно да избегне тези преживявания, тъй като тяхната цел е да научат на нещо и да го укрепят в нещо. И никакво съсредоточаване няма да помогне да се освободите от заплащането на старите дългове.

1971 г. 528. (27 август). Копието, незаспиващо над дракона, може да се разбира и като символ на постоянния бдителен дозор над своеволието на астрала и неговия стремеж да въвлече съзнанието в орбитата на неговите възжеления и на всичко това, което изглежда вече изживяно, преодоляно и погребано в миналото. Той е много жизнен и отсечените глави на змея израстват отново, и в дълбините все още могат да се таят някакви неунищожени докрай семена на нежелани свойства и желания, нуждаещи се от обуздаване при всеки опит да се проявят. При неотклонност на устрема всички те ще отлетят като есенни листа, но докато не са отлетели е нужен контрол. Юздата на духа трябва да се държи, но не трябва мислено да се спирате дълго върху тях, за да не извикате за живот заспали +кармични положения.

1971 г. 529. (М. А. Й.). Правейки равносметка на преминатия живот, трябва да се утвърждавате върху Основите. Именно Основите на Битието, дадени в Учението на Живота, позволяват да се постави под краката здрав фундамент, когото вече няма да разколебят никакви теории, измислици и умствени спекулации на обикновените хора. Така също и в Тънкия Свят се преминава лесно, когато съзнанието се е утвърдило здраво върху тях. Сега, когато твърдта се люлее под краката, това е особено важно.

1971 г. 530. (28 август). Нарушаването на равновесието на духа често се съпровожда с нарушаване равновесието на тялото, тоест със заболяване. Хармонията на тялото, тоест правилното взаимодействие на всички негови органи може да се поддържа от волята. Но ако в съзнанието няма такава хармония, това е невъзможно. Затова равновесието трябва да бъде пълнострунно и да обхваща целия микрокосмос на човека. Всички негови обвивки подлежат на равновесие. Често натрапливите

дреболии в живота извеждат от равновесие. Болестта или неизбежните изпитания правят същото. Дисхармоничното настроение на хората въздейства силно, нахлувайки в съзнанието и помрачавайки и обременявайки го. Постоянният дозор, охраняващ от тези нахлувания, е необходимост. Неохраняваната крепост няма да бъде защита. Налага се да бъдете много внимателни към всяко съприкосновение с хората. Не можете да носите Светлина на хората, ако не сте утвърдили равновесие. Излъчванията на духа, утвърдил равновесието в своя микрокосмос, са благодатни.

1971 г. 531. (М. А. Й.). Момините сълзи и теменужките могат да растат заедно на една и съща полянка. И почвата под тях е еднаква. Но ароматът им е различен, а също и окраската и формата. Нито такива аромати и цветове, нито форми няма в обкръжаващата ги среда. И все пак непознатата и мощна сила, скрита в техните семена, твори от обкръжаващите елементи на почвата и въздуха нещо ново, напълно различно, създавайки химически съединения и комбинирайки ги така, че в крайна сметка те се отливат в благоуханната форма на цветето. Такава е творческата мощ на обикновеното семе на цвете. Формата на цветето, умирайки, предава тази мощ на новото семе по-нататък. Така живота се изгражда и продължава във всички царства на природата. Творчеството е съдба не само на човешкия дух, но и на всичко, което съществува и живее в Космоса. Всичко в природата живее и поражда според своя род.

1971 г. 532. (Гуру). Можете ли да проявявате състрадание към хората без да губите собственото равновесие и без да губите благодарение на това възможността да помогнете действено? И може, и трябва. Именно в момента на обръщане за помощ от страна на нуждаещия се от нея е необходимо преди всичко да се удържи собственото равновесие, тъй като, загубвайки го и помрачавайки се, тоест допускайки угасване на Светлината в себе си, как може да се предаде тя на другия. Затова не трябва да се допуска чуждото неравновесие или помрачаване да действа на съзнанието и да го кара да звучи в унисон със съзнанието, помрачено от своите преживявания. Можете да съчувствате и да проявявате състрадание, но без да се губите в чуждите преживявания. Ако слепият, тоест помраченият духом, поведе слепия, и двамата ще паднат в ямата. Не трябва да се проявява състрадание, въвличайки се и потапяйки се във фуниите на астралните вихри на другото съзнание, тъй като при това условие е невъзможно да се оказва помощ. Чуждото неравновесие се преодолява и побеждава в себе си и тогава помощта ще бъде явна, светлоносна и действена.

1971 г. 533. (29 август). Ако по-рано това беше неизбежно, то сега вече няма никаква необходимост да се обличат фактите, отнасящи се до познанието за Вселената, в клерикални форми. Фактът на съществуването на другия свят се доказва научно с помощта на изобретени апарати. По-рано са рисували нимб над главите на светците. Сега излъчванията на мозъка се фиксират с помощта на високочестотна фотография. Така също не е далече приложението на снимките на човешката аура. С една дума, всичко това, което някога се е отнасяло към областта на религията или окултизма, ще бъде пренесено в областта на науката и ще стане неотречимо. А тъй като няма предели за развитие на научното знание, то и проникването в областта на тайните на природата не се ограничава от нищо.

1971 г. 534. (30 август). Ако се разрежат предметите от плътна материя десет пъти и същото се направи и с физическото тяло, то няма да бъде забелязана

никаква разлика при докосване до материалните предмети. Затова тънкото тяло, бидейки по-разредено от земното тяло, докосвайки се до предметите на Тънкия Свят, ще ги усеща конкретно и явно, тоест те ще бъдат за него осъзнати като имащи определена плътност. Разбира се, те не могат да бъдат усетени със земни ръце. Затова Тънкия Свят е видим, обоняем, осезаем, чуваем и усещан на вкус почти така, както и плътния свят, от живеещия в него човек. Разбира се, има разлика, но всичките пет органи на астралните чувства действат по аналогия със земните чувства. Образите, създадени от мисълта, имат малко по-друга структура, не са така плътни и по-лесно се поддават на въздействието на мисълта.

1971 г. 535. (М. А. Й.). Гледайки портрета му, се докосваме до отсъстващия. Не е толкова трудно да се отбележат следствията на такова съприкосновение, ако внимателно следите своите усещания. В този случай винаги се осъществява известен взаимнообмен на тънки енергии. Той се получава и при ярка мислена представа на това лице, върху което е съсредоточена мисълта. Енергиите, или по-добре казано, стрелите на Светлината и тъмнината летят по света и се докосват до тези, към които са насочени. Хората все още не искат да вярват в това, но това не ги избавя от следствията на пратките - и добрите, и злите. Изпращат се повече зли, тъй като в света има малко любов. Пространството е замърсено с тях. Колко още е нужно да се мъчат хората, за да разберат какво мощно оръжие, донасящо радост или мъка, притежават.

1971 г. 536. (Гуру). Когато гледате Свещеното Изображение на Учителя на Светлината влизате в допир с неизчерпаемия по дълбочина резервоар на Неговия Дух и можете да черпите от Него вдъхновение. Колкото по-дълбоко, по-съсредоточено е докосването, толкова повече са постъпленията. Ритъмът на всекидневните докосвания усилва и умножава получаваните в отговор Мисли. И чудото на Общуването се превръща във всекидневно явление. Обръщането с цялото сърце, с всички помисли, с цялото желание и целия устрем донася и съответните следствия. Гласът на Владиката няма да Замлъкне, докато пламъкът гори в сърцето.

1971 г. 537. (31 август). Животът е най-доброто училище. Интересно е всекидневно да се отбелязва на какво именно е научил изминалия ден - получава се много убедителна картина на преподаваните от живота уроци. Ето, вчера дойдоха за съвет хора, само до преди месец проявявали пренебрежение. Ето, дойде заминаващ, който няма да се връща обратно, но желаещ да продължи добрите отношения. Ето, това са те, не знаещите нищо и слепи, но усещащи нещо и несъзнателно притегляни към Светлината. Много още такива ще има и на всекиго трябва да се даде според съзнанието, не отблъсквайки никого, освен явните недоброжелатели. И към недоброжелателите, и към вредителите, и към антагонистите, пресичайки тяхното вредителство, не трябва да се проявява нито злоба, нито вражда, нито осъждане, нито раздражение, с една дума, никакви тъмни чувства. Но може и трябва да се прояви разбиране на тяхната двукрака природа, пресичайки вредоносността на техните действия, насочени към противодействие на Светлината, която именно предизвиква в тях стремеж да противодействат.

1971 г. 538. (Гуру). По продуктите на творчеството на човек може да се съди за характера на неговия вътрешен свят. Особено лесно е това когато се отнася до творчеството на поетите, художниците, писателите, композиторите, тоест на тези, които творят, обогатявайки хората с плодовете на своя труд. Но творят, особено с

мисъл, всички хора. Едни – Светлина, други – тъмнина, насищайки аурата на планетата с тъмнина или Светлина. Отговорността за творчеството е огромна, тъй като творецът и сътвореното от него са свързани здраво. Да се разбере тази отговорност - значи да се тръгне по пътя на Светлината.

1971 г. 539. (М. А. Й.). Осъзнаването на възможността е вече почти нейното овладяване. Ето защо е толкова важно разширяването на съзнанието. Даже птичето, което още се учи да лети, подсъзнателно знае, че това е възможно. Осъзнаването на възможностите ще бъде най-близката крачка към овладяването им. Отричането и неверието убиват всяка възможност. Отрицателите не могат да летят.

1971 г. 540. (Гуру). Зад очевидността и плътната видимост стои действителността на всичките три свята. Стремейки се да я усетим, разкриваме мъглата на Майя. Тази действителност говори за съвсем друго, за това, което земното око не може да види. Окоето не вижда, но усеща сърцето - обединител на световите и провидец.

1971 г. 541. (М. А. Й.). Да се утвърдите непоколебимо върху Основите е толкова важно защото в субективното състояние в Тънкия Свят всичко по-нататък ще се развива, продължава и разгръща изхождайки от приетите през земния живот основни предпоставки. Логиката на дедуктивното мислене ще действа вече автоматично. Затова и преминаващият в онзи свят в огньовете на злобата или ненавистта ще продължи тези явления там по приетото в тях направление. Затова добрият мислител ще пожъне благодно от утвърденото от него положение, тоест благите мисли. Но Основите на Учението на Живота са над всичко, тъй като разширяват перспективите на Безпределността пред духа и безкрайното развитие на всички негови най-добри способности и качества и му дават ключа от вратите на областта на Съкровено Знание. Еснафите изграждат своя свят и своето бъдеще върху пясък, но приелите Учението – върху Камъка на Вечната Основа на Живота.

1971 г. 542. (Гуру). Вътрешният свят на всеки човек е хранилище на причините, събрани от него през живота на Земята, причини, които ще породят съзвучни на тях следствия в Надземния Свят, когато той премине там. По характера и природата на тези причини не е толкова трудно да се съди и за произтичащите от тях следствия. Не се е случвало доброто дърво да принесе гнили плодове и обратно. И ако са се получили гнили плодове, то за това е имало напълно определени причини. Трябва да мислите за посева на семената или причините в собственото съзнание и да си давате ясна сметка за това какви са техните качество и природа.

1971 г. 543. (3 септември). На единия полюс е смъртното тяло, на другия - безсмъртието и вечността на духа, а между тях – съзнанието, на едно или друго разстояние от едното от тях. Съзнанието може изцяло да пребивава в тялото, потопено в него и считайки, че тялото е и неговото “аз”, но може да се стреми и да се приближава към полюса на духа, и тогава безсмъртието става негова съдба. Цялата работа е в съзнанието и в това, какво то признава или отхвърля. Признаването на Учителя на Светлината въвежда съзнанието в орбитата на Неговия Дух и му дава и дарява дара на вечния живот. От признаването и отричането на това зависи безсмъртието на съзнанието. Духът остава безсмъртен независимо от това дали човек знае за това или не, но за съзнанието съществува само това, което то признава. Признава смъртта – умира. Признава живота – живее. Отричащите безсмъртието на духа и пребиваващи в земно тяло все пак живеят, по-точно, влачат безсмислено

съществуване докато са на Земята, но преминавайки в Надземния Свят, където царува мисълта, чрез своята собствена мисъл лишават съзнанието си от живот и заприличват на каменни истукани. Убийството или лишаването на съзнанието от живот е най-страшното престъпление пред себе си, което може да извърши човекът. И мнозина го извършват. Учението на Светлината дава на хората дара на вечния живот, но къде са желаещите да приемат този дар? Те са толкова малко в сравнение с огромното число отричащи невежи. Но отдавна е Казано: “Според вярата ви ще ви бъде Дадено”. Изглежда толкова просто, трябва само да се повярва. Но мълчат сърцата човешки, отхвърлили вярата.

1971 г. 544. (М. А. Й.). Вярата е преддверие на знанието, чувствознание или предусещане на действителността. Чрез нея е най-близкият подход към осъзнаване на несъмненото. Мъдрият не отрича нищо, разширявайки с това възможността за познаване. Мечтата носи човека върху своите крила към осъществяване на неговите дръзновения. Колко векове са мечтали хората за полети и ето, че мечтата се е осъществила - хората летят. Осъществимо и достижимо е всичко, което се намира в пределите на Космическите Закони, които са ограничени от Безпределността. Нужни са вяра и дръзновение.

1971 г. 545. (Гуру). Понякога се изпращат думи, говорещи за възможността за едно или друго изпитание, което в действителност не се случва. Това значи, че изпитанието протича под знак, предизвиквайки една или друга реакция от страна на изпитвания. Учителят трябва да види как ще реагира ученикът на възможността за подобно изпитание, същността на което се предава от уловените думи. За ускоряване на пътя Учителят често Прилага изпитание под знак, тъй като резултатите от фактическото изпитание и изпитанието под знак са еднакви.

1971 г. 546. (4 септември). Необходимо е много ярко и силно да си представите разликата между непоколебимостта на Основите и изменчивостта и текучеството на мислите, чувствата, настроенията и всевъзможните изменения на събитията наоколо. Камъкът на Вечната Основа на Живота може да служи като надежден фундамент за всички постройки във всички времена. Реката на живота тече към океана на Безпределността и малките струи и водовъртежи на насрещните движения не променят нейното течение, тъй като всички те биват отнесени напред от мощния поток на основното движение. Затова е и Казано, че “слънцето ще премине и луната, но нито една йота от Закона няма да премине, докато не се изпълни всичко”. Течението на Космическите Закони, в рамките на които се проявява животът и всички негови форми, може да се разглежда като неизменност на проявите на Космическата Воля, тоест на мощта на Космическия Магнит. Който върви против Него, в крайна сметка си навлича кармично обратен удар.

1971 г. 547. (М. А. Й.). Защо така настойчиво устремяваме в бъдещето? Не е ли затова, че настоящето не е и не може да бъде изражение на това, което е отсъдено на човечеството от начертанието на Великия План. Достижимо и осъществимо е всичко, но само в бъдещето. Съзнанието, устремено напред, строи мостове към това велико бъдеще. То се е отказало от миналото и от неговите несъвършенства и мрак. “В миналото всичко е изгорено за Огнената Йога”. Откритият и свободен път остава само напред, само в бъдещето.

1971 г. 548. (Гуру). Устремявайки се към Владиката и Неговите Посланици отслабват силата на земните притегляния и властта над съзнанието на

настоящото и обкръжаващата среда. От властта на суетата се освобождавате с устрема към Йерарха. Възхода на духа по Стълбата на Светлината се заключава в преодоляването в себе си на всичко, което пречи на това и задържа съзнанието върху себе си, заставяйки го да забравя за най-нужното. Не можеш да носиш своя светилник, падайки и препъвайки се - маслото ще се разлее и огънят ще угасне. Угасването на пламъка на сърцето се наказва със смърт, смърт на духа, и човек става настина смъртен, тоест умрял в духа. Много живи мъртъвци ходят по лика на Земята. Именно за тях, за такива умни мъртъвци Спасителят е Казал: “Предоставете на мъртвите да погребват своите мъртъвци, а вие вървете след Мен”.

1971 г. 549. (5 септември). Ще дойде време, когато човекът в своето еволюционно развитие ще достигне до такава степен на изтънченост, че намирайки се в земно тяло ще живее в двата свята: и в този, и в другия. Трудно е да се каже кога ще настъпи това време. Но и сега сред земните жители има такива изтънчени хора. Можете да си представите доколко ще се опрости животът и разбирането на Космическите Закони тогава. В своя потенциал човек вече притежава всички тези възможности и много от тях частично вече са били демонстрирани в миналото. Но засега отрицателите от всички степени пречат на признаването на действителността. Тъй като отдавна е Казано: “Според вярата ви ще ви бъде Дадено”, но няма вяра и желание непредвзето и без предразсъдъци да се приближат до чистото научно изследване на тънките явления. Най-нелепо от всичко е отричането на мисълта като такава, макар и самите отрицатели и всички други да се ползват постоянно от нея. Най-драматично от всичко е това, че се отричат основите на битието на човечеството. Настъпващата Епоха на Майтрейя коренно ще промени това отношение и Светлината на истинското знание ще засияе над вашата планета.

1971 г. 550. (М. А. Й.). Добре е да се достигне до такава степен на устрема, когато вече нищо и никой не е в състояние да наруши ритъма на постоянния напредък и разширяване на съзнанието. Влакът върви напред и тези изгледи, които се мяркат и преминават покрай прозорците на вагоните, никак не влияят на неговото движение. Добре е когато всичко, което се намира от едната и от другата страна на пътя, не спира напредъка на духа. Какво ще стане, ако, потопен изцяло в тези временни подробности, човекът забрави за самия път и крайната цел? Ненаправно Учението на Живота нарича човека пътник по Великия Път. Този Път няма край, тъй като води в Безпределността.

1971 г. 551. (Гуру). Полятата градина дава добър растеж на цветята, посадени в нея. Така също и постоянната грижа за мислените форми, създадени с определена цел, ги укрепва до такава яркост и жизненост, че утвърждаването от тях положение в края на краищата се проявява и в плътния свят. Когато волята е много силна и запасът от психическа енергия е достатъчен, този процес се ускорява и може понякога да има мигновени следствия, но ако това не стане е необходим известен запас от търпение преди вложената в мислената форма енергия да даде конкретни резултати.

1971 г. 552. (6 септември). Много ли са хората сред въплътените, които могат да водят подобни записи в контакт с Мен? Отговорът е ясен. Затова да се отнесем към изпълнението на своята мисия на живота още по-съзнателно и задълбочено. Трудно е да се пише сред обикновените условия. Но в това е особената заслуга. Тесните обстоятелства не само не пречат, но и, обратно, усилват процеса,

тъй като под нагнетяване даже пламъкът на горелка започва да свисти. Така че всички противни течения само раздухват пламъка на сърцето и всичко започва да служи на стремежите на духа. Разбира се, не е лесно да се издържа такова напрежение. Утешава разбирането на това, че “в благополучие нищо не се ражда”. Именно преминаването през трудности поражда огньовете, но успешното преминаване. Тъй като “тежкият чук троши стъклото, но кове острието”. В редиците на воините на Светлината не се призовават нищожества. “Сред победилите ще Позная избраните от Мен”. Вървим към крайна победа над тъмнината сред вихри, смутове, страдания и неравновесия, обременяващи сърцето във “външната тъмнина”.

1971 г. 553. (М. А. Й.). Тънкият Свят е област за осъществяване на всички стремежи, мечти, желания и мисли на човека, породени от него на Земята и нереализирани и непогасени в плътния свят поради различни причини. Неосъществимото в земния свят може да бъде осъществено в Надземния Свят. Невъзможното тук, е възможно там. Затова Тънкият Свят може да се нарече свят на осъществимите възможности. За пример ще кажа: на Земята човек не може да лети без летателни апарати - там може. Тук не може с мисъл да се творят видими от земните жители предмети - там може, но видими от развъплътените. Там можеш да бъдеш мигновено, където поискаш. Много неща може там човекът, освободен от тяло и въоръжен с познаване законите на Тънкия Свят.

1971 г. 554. (Гуру). Още и още напънвайте всички сили на духа, за да отхвърлите оковите на неизживените земни свойства. Оковите на духа, ако не са отхвърлени на Земята, преминават в Надземното. В тях не може да се лети. В тях няма да постигнете свобода. В тях няма да видите великолепието на Висшия Свят. В тях няма да се приближите до Светлината. В тях можете да пребивавате само в низшите слоеве, без възможност да се издигнете нагоре.

1971 г. 555. (8 септември). Колкото и трудно да изглежда преодоляването на плътната видимост, то е постижимо. Има много исторически свидетелства, потвърждаващи това. Видения са съпътствали или предшествали много събития. В живота на почти всеки човек е имало прояви от такъв род. Говорим не за медиуми, а за обикновени, нормални хора, тъй като медиумизмът е отклонение от естественото развитие на организма. Скоро научните открития и новата фина апаратура ще позволят да се проникне зад завесата. Всичко върви към това да се осъществи съединяването на световите в човешкото съзнание.

1971 г. 556. (М. А. Й.). Говоря за насъщността на постоянството в обединяването на съзнанията, защото всепланетният натиск на тъмнината достигна своя апогей. С обичайни мерки няма да се удържи равновесието. А то е нужно като никога. По този начин в пълно единение, запазвайки и поддържайки светлоносната връзка ще преминаваме през това тежко време.

1971 г. 557. (Гуру). Колко пъти е Говорено за това, че трябва здраво да се държите за Владиката, “всяка минута, във всички крачки”. Защо? Сега времето е такова, че без това няма да преминете. Може би поне заради собственото спасение ще можете повторно да съберете сили, за да изпълните Указанието.

1971 г. 558. (9 септември). При постоянно усвояване на Учението то незабележимо напоява цялото съзнание и по време на решаващи моменти ярко излиза на авансцената, оцветявайки мисленето и определяйки отношението към

случващото се. Възможността за раздяла с тялото вече не е страшна и не е жалко за нищо, което ще трябва да се остави. Това значи, че аурата не е прираснала нито към дома, нито към вещите, нито към мястото, нито към хората. Това означава, че чувството за собственост е преодоляно и нищо не се счита за свое, и всичко може да бъде изоставено без съжаление. Това значи, че е достигнато състоянието на свобода. Добре е когато това е постигнато по отношение на материалните вещи. Но привличането на Земята не се изчерпва с това. Човек обича вкусно и сладко да си хапне и да си пийне, обича и много други неща. Сферата на човешките слабости и страсти е твърде широка. Психическите изкушения и съблазни са по-силни от всички останали. По-лесно е да се изживее чувството за собственост, отколкото влеченията на тялото след освобождаването от него. Мислите създават илюзия за реалност, насищайки образите на съблазън с жизненост. Много е трудно да се разбере измамността на тези явления, тъй като те изглеждат твърде реални. Много е опасно да се попадне в сферата на техните притегляния, тъй като могат да завлекат в своите вихреви фунии и да отхвърлят на много стъпала надолу. Само разбирането на опасността на тези явления и на това, че в условията на Надземния Свят всичко това е само съблазън и измама, не можещи да имат реалност, ще помогне твърдо и решително да отхвърлите тънките привидения и да не им се поддавате. При очистване на съзнанието, докато сте още на Земята, подобни явления не могат да имат място.

1971 г. 559. (М. А. Й.). Знанието, прочувствано и приложено в земния живот, в Надземния живот ще бъде решаващо условие за съществуването там. Затова трябва да се помисли добре за това какво още от Учението може да се приложи на практика във всекидневието. Теоретичното знание е нищо, ако не е приложено в живота. Нито разговорите, нито разсъжденията не могат да заменят делата. А значението на делата е в провеждането и утвърждаването на Учението на Живота чрез прилагането му в него.

1971 г. 560. (Гуру). Колко много време в течение на деня има на разположение ученикът, за да се заеме с най-нужните и полезни упражнения, вместо неразумно да губи скъпоценните минути.

1971 г. 561. (11 септември). Кръг на безизходицата - така се нарича пръстенът, в който тъмните се опитват да отнемат съзнанието от служителя на Светлината, когато го обкръжават и затварят своя кръг. Но изходът нагоре остава винаги свободен, те не са способни да го затворят и, стеснявайки пръстена на кръга, по този начин сами изместват духа към Обителта на Светлината. Трябва само да знаете това и да не се плашите от техните упорити усилия и натиск. Докато в сърцето гори Светлина, те са безсилни да нанесат действителна вреда. Трябва само твърдо да се помни, че “докато Владиката Живее в сърцето и косъм няма да падне от главата”, и че “въоръженият с Владиката е неуязвим”. Така въоръжени ще противопоставим мощта на Светлината на тъмнината и ще устоим докрай.

1971 г. 562. (М. А. Й.). Неведоми са пътищата за разпространение на Учението на Светлината. Сред земните жители никой не може да ги проследи или да ги предвиди или да ги възпрепятства. От най-неочаквани места и от непознати хора ще идват свидетелства за чудния процес на проникване на Светлината във всички ъгълчета на живота. Когато сроковете настъпят, мощният поток на Светлината ще помете всичко препятстващо.

1971 г. 563. (Гуру). Как ще влезе Светлината в живота на планетата? Неочаквано. И тази неочакваност ще съкруши всички уловки, комбинации, планове и действия на тъмните. И всичките им постройки ще се рушат като картонени къщички. И така вече “машината на тъмните работи на празен ход”. Резултатите от техните хитрости са плачевни, тъй като се получават следствия, противоположни на очакваните от тях. Още не много време остана за отровния разгул на тъмните сили. Обратният удар ще бъде страшен. Горко на всички вървящи срещу Светлината.

1971 г. 564. (М. А. Й.). Трябва най-после да се разбере, че земната Майя ще си остане такава за всички времена, докато духът не отхвърли своите окови и не се освободи от колелото на земни смърти и раждания. Подчертавам, земни, тъй като редуването на съществуванията в различни форми не завършва с планетата. На Далечните Светове има нов ритъм в нови условия, далечни и не приличащи на земните.

1971 г. 565. (Гуру). Да се издигне съзнанието над бездната на живота, извисявайки го, ще бъде единственото възможно решение. Иначе теченията на бурния поток на плътната материя ще го увлекат в своите водовъртежи. Хората се мятат в него, захващайки се за всичко, в което може да се вкопчи ръката и опитвайки се да се закрепят и задържат поне за сламка. Но потокът се носи, увеличавайки със себе си всички, които са в него. Нищо, което е от мяркащите се явления на текущия момент, не може да служи като опора за духа. Върху тях твърдината на духа не може да се строи. Тя може да се издигне само върху Камъка на Вечната Основа на Живота.

1971 г. 566. (13 септември). Обективното и субективно мислене играе голяма роля в човешкия живот. Съприкосновението с външния свят и дейността в него изискват обективно мислене, а потапянето в себе си, в своя вътрешен свят - субективно. Състоянието в Девачан е субективно. Работата на служителите на Светлината в Тънкия Свят се обуславя от състоянието на съзнанието. Обективното мислене по своя характер е предимно индуктивно. Земната активност се съпровожда с индуктивно мислене. Субективното състояние използва, по-точно се направлява, от дедуктивното течение на мислите и чувствата, тоест от приетите по-рано положения към тяхното по-нататъшно логично разгръщане. Като движещ се влак без машинист носи дедуктивното мислене развъплътения човек по приетото направление, докато не бъде изразходвано всичкото топливо или енергия, даваща му сила за движение. Волята на обективното съзнание на живия човек винаги може да пресече течението на дедуктивното мислене и да го насочи по ново русло, вземайки за основа нови предпоставки. Всички неизживени свойства, вкоренили се в човека, се проявяват със силата на дедукцията и могат да се проявяват дотогава, докато не се намеси волята и новото решение не насочи техните енергии в необходимото направление. Но решението на волята трябва да бъде окончателно и необратимо, иначе течението на дедуктивния поток на мисълта ще повлече действието по привычния канал. Всичко, което живее в подсъзнанието на човека и е вложено в него по-рано, живее със силата на дедуктивното мислене и се проявява логично и в съзвучие с приетите по-рано предпоставки. С тази същата сила живеят и привычките. Всичко това изисква преразглеждане и приемане в съзнанието само на такива основни положения, които в своето по-нататъшно логично разгръщане ще действат в пълно съзвучие с Основите на Учението на Живота. Тогава няма да има грешки и тогава субективното състояние в Надземния Свят ще бъде озарено от Светлината.

Но това преразглеждане трябва да бъде завършено на Земята, в земното тяло, тъй като след смъртта на тялото е почти невъзможно да се извърши този процес, вследствие надделяването на дедуктивното мислене.

1971 г. 567. (М. А. Й.). Да, така е, краят на Кали Юга е ужасен. Но това е било предсказано отдавна, а също и това, че на нейна смяна ще застъпи Сатия Юга. Ако се е сбъднала едната част от пророчеството, ще се сбъдне и другата. Но за успешно преодоляване на тъмнината на Кали Юга съзнанието трябва да се държи твърдо на непоколебимата увереност в крайната победа на Светлината. Не трябва да се затруднявате с мисли за това как ще стане това, но трябва безусловно да вярвате, разчитайки на непреодолимата мощ на Йерархията на Благото и крайната победа и тържество на Светлината.

1971 г. 568. (Гуру). В светлината на настъпването на идващата Ера на Огъня всяко действие на ученика придобива особено значение и има далече отиващи следствия. Оттук голямата предпазливост и внимателност в действията, думите и постъпките. Всичко дава плод според рода си. Белите дрехи не трябва да бъдат опетнени с нищо недостойно. Великото време налага отговорност за всичко, което върши човекът.

1971 г. 569. (14 септември). Не може да има град без поне един праведник. Под праведник се подразбира човек намиращ се в Общуване с Йерархията и приемащ чрез нея тънки енергии, поддържащи равновесието на цялата околност. Трябва да се разбира, че всички хора непрекъснато изпускат от конвейера на своето съзнание неизброимо число мислени образи. Тяхното качество никак не е високо. Този, който общува с Йерархията на Светлината, твори психическа продукция от напълно различен вид - той е като маяк на Светлината сред тъмнината на еснафското мислене. Той насища и циментира пространството с образи на еволюцията, създавайки огнище или твърдина на Светлината в дадената точка на планетата. На тези кули на духа се държи планетната мрежа на Светлината. Пространственото значение на такива светилници е огромно. Наричаме такива хора маяци на спасението. Тяхната мисия е необичайно трудна, тъй като съпротивлението на средата, нейната инертност и закосеност са невероятни. Отнасящите се доброжелателно са много малко, но противодействащите и вредящите, и намиращите се под въздействието на тъмните нашепници са огромно болшинство. Считаме живота на такъв носител на Светлината за подвиг. Сам, сред неразбиране той носи на своите плещи тежестта на обкръжаващото несъвършенство.

1971 г. 570. (Гуру). Служителят на Светлината се намира в състояние на постоянно противостоене на тъмнината. Това състояние изисква известно напрежение и бдителна устойчивост. Тъмнината е обиграна и находчива, и не е лесно да се види откъде пропълзва поредното зло действие. И трябва да бъдете много предпазливи с хората и в думите, и в действията, тъй като е неизвестно кого ще изберат досадниците за свое оръдие в дадения момент. Често необмислената дума служи като кукичка или хватка за нанасяне на болезнено обождаване.

1971 г. 571. (15 септември). „Опасността е спътник на възпътеното битие“, затова ще бъдем готови да посрещнем всяка, запазвайки непоколебимо равновесие и увереност в близостта на Охраняващата Ръка. От колко вече бяхте защитени! Опасните преходи могат да бъдат премина само с близост до Този, Който Води. Може да се знае за обкръжаващите опасности, ако няма страх. Когато сме

заедно, нищо не е страшно. Така всичко заплашващо, противодействащо и враждебно служи единствено само за сближаване с Мен. Трябва да разберете тези условия като фактори, утвърждаващи обединението на съзнанията и да се радвате на всичко, което способства за тяхното сливане. Те няма да дадат щастливи условия на този живот. Не е трудно това да се разбере отвлечено, но когато се налага всекидневно да се срещате с това лице в лице, отношението се променя. И все пак няма да завиждаме на тези, които живеят добре и безгрижно. Не на тях е съдено да се доближат, а на вас, изнемогващите под тежестта от натиска на силите, насочени срещу Мен.

1971 г. 572. (М. А. Й.). С какво се постига сближаването? Чрез съзвучие на съзнанията. Как се установява съзвучието? Чрез сънастроеност и възвисяване на духа. В неговия стремеж да влезе в общуване с избрания Фокус на Светлината. Житейското, еснафско всекидневие не допуска възвисяване на духа и откъсването му от себе си. Трябва да положите голямо усилие, за да се откъснете. Ще бъде достижение, намирайки се сред обикновения живот и без да се откъсвате от него, в същото време да бъдете не от този свят. Тъй като Царството на Светлината не е от този свят, тъй като Мирът в Дните на Владиката на Светлината трябва да се прояви във вашите дни.

1971 г. 573. (Гуру). Рядко някой от доближилите се до Учението знае своята мисия, тоест задачата на даденото възплъщение; толкова повече е ценно такова знание. Първата е да се дадат и оставят след себе си тези записи. Дългогодишен, трудоемък и изискващ нечовешко упорство и постоянство труд. Втората: поддържане на планетната мрежа на Светлината чрез утвърждаване на пламъка на сърцето. Кулата на духа, като маяк на светлината в пространството, приема Светлината на Твърдината в себе си, давайки в отговор самородни лъчи, асимилирани и претворени в огнището на духа. Третата: циментирането на пространството и насищането му с мисли и представи, свързани с Учението на Живота и способстващи за неговото невидимо, но мощно разпространение.

1971 г. 574. (16 септември). На повърхността на живота са видими само външните течения на събитията, докато вътрешните, основните, решаващите не се виждат. За главните събития е невъзможно да се съди по външни признаци. Затова всички обичайни прогнози не показват действителността. Но Ние я Виждаме и Знаем, и Казваме: решаващите срокове настъпиха. Повратният за земните дела момент скоро ще определи хода на събитията. Той е извън контрола на човешката воля. Следствията от посевите на миналото завършват своя кръг. Новото, което е възможно благодарение на космопространствените нови условия, ще започне да се утвърждава въпреки намеренията и плановете на зловните разрушители. Тяхното време отмина. Върху тях ще се стоварят кармични удари със страшна сила. Страшният вал ще помете всички техни постройки. Настъпва светлото време за утвърждаване на Сатия Юга.

1971 г. 575. (Гуру). Нека очевидността да не закрива действителността. Под повърхността на водите са крити мощни дълбочинни течения. Те ще си проправят път навън, зашеметявайки неподготвеното съзнание. Готовността се изразява не само в надеждата и вярата в отсъденото бъдеще, но и в разбирането на тези неотвратими и действително случващи се в дълбините промени, които ще решат съдбата на планетата.

1971 г. 576. (М. А. Й.). „Вземи кръста си и Ме следвай“. Казано е напълно ясно. Трябва да се вземе своя кръст, своята карма и независимо от нейната тежест да се върви след Владиката. В това е цялата трудност, тъй като страданията могат да ожесточат обикновените хора, а тежестта на кармичния товар изглежда незаслужен и непоносим. Защо да страдаш, когато другите живеят щастливо и без всякакви страдания. Така шепне себелюбието, вдъхновявано от тъмните нашепници. Но е Казано също: „Ако са дадени условия за щастлив земен живот, духът няма да влезе в предназначения чертог“. Затова и съдете сами какво да правите и как да се държите когато се предявяват сметките от миналото за заплащане. Духът силно иска да влезе в Чертога на Светлината, но да приеме неизбежните за това условия не иска. Получава се разрушително противоречие. Владиката Казва: „Вървящият с Мен трябва непоколебимо и твърдо да премине през всичко, което се Допуска от Мен“. Няма такива изпитания, през които духът да не може да премине, ако действително поиска. Трябва да се съберат сили“.

1971 г. 577. (Гуру). Тези условия на живот, които е невъзможно да се отстранят, трябва да се приемат като кармично неизбежни и при това да се запази равновесие и спокойствие. Ще търсим решение на всичко в непрекъснатото Предстоене и в единението на съзнанието с Водещия. При такова единение може да се премине през всичко.

1971 г. 578. (19 септември). Сроковете приближават. Това приближаване ще бъде отбелязано с небивали сътресения и небивало пространствено нагнетяване. Думите: „Отложете сега всяка житейска грижа“ се намират в ярко съзвучие с настъпващото време. Но кой ще поиска да разбере значимостта на момента. Както живяха, така и ще продължават да живеят, докато огнената действителност не застане пред съзнанието в своята космическа непреодолима мощ. При гибелта на Помпей страшната сила на космическата мощ е проявила своя лик и е показала пълната безпомощност на човека пред нея. Стихиите, изведени от равновесие, могат да достигнат небивал размах. Хората вече забравиха как маса хора загинаха съвсем неотдавна от яростта на разбушувалата се стихия. Забравиха и отново се заеха със своите дела. Но това беше само предупреждение. Заплахата отново надвисна над света. Но как да се помогне на хората да прогледат, когато ушите са заглъхнали и очите са заслепени.

1971 г. 579. (М. А. Й.). В сравнение с живота в Надземното на Земята човекът живее кратко време. Но даже и това съображение не може да го накара да промени своето отношение към обкръжаващото и да не го приема като нещо твърде реално. Всички перипетии на неговото плътно съществуване са преходни сънища, бързотечни сънища. Но как да убедим когато това, което е пред очите, закрива видимостта на хоризонта! Даже докосналите се до Съкровенното Знание се затъмняват от Майя. А какво да говорим за другите, не знаещи нищо!

1971 г. 580. (Гуру). Ние Сме изпратените от Владиката, чрез които вие влизате в съприкосновение с Неговия Свят. Иначе няма да се доближите, тъй като най-близкият подход е чрез изпратените с тази цел. Правилно считате, че дори и да обиколите цялото земно кълбо, няма да намерите по-близък подход. Това трябва да се знае, това трябва да се разбира и да се постъпва съответно.

1971 г. 581. (М. А. Й.). Пространственото сътрудничество на различните духове в Тънкия Свят е възможно и действително има място. Носпоменът за това рядко достига до земното съзнание.

1971 г. 582. (23 септември). Не е ли странно, че невидимото въздействие на вярата довежда до напълно явни следствия, а неверието пресича всички пътища. Неверниците отричат несъмненото от науката, но сами прекрасно вярват в своите лишени от основи теории. Получава се вяра на обратно. Следствията на такива отричания са ужасни, тъй като носят в себе си разрушение, човеконенавистничество и кръв. Говоря за вяра в действително съществуващото, тъй като всички други вярвания не освобождаваха човечеството от братоубийствените войни, а по-скоро обратно, съдействаха им. Но от вяра до вяра има разлика. Тъй като тъмните не само вярват, но и знаят, че съществува Йерархията на Светлината и, вярвайки, въстават и се борят срещу нея.

1971 г. 583. (М. А. Й.). Добре е, че Тънкият Свят е така здраво отделен от плътния, тъй като при ниско състояние на съзнанието хората са заплашени от обсебване. Затова цялото внимание се съсредоточава върху подготовката на съзнанието за достойно приемане на сближаването на световите. И това, което сега се върши на Земята, е като подготвителен стадий на това. Чрез страданията и изпитанията хората могат да се доближат до пробуждането на духа и сърцето. Страданията ще се усилят, докато не се осъществи това пробуждане.

1971 г. 584. (Гуру). И все пак се налага да говорим за това, че на най-важното не се отделя достатъчно време, мисли и стремежи. Дребнолите в живота отнемат твърде много внимание и грижи. А те са толкова нищожни. И без умуване за тях те някак ще преминат по своя ред. Вярно, невъзможно е да се заставиш насила да се издигаш духом, но все пак най-важното изисква да му се отдели достатъчно време.

1971 г. 585. (26 септември). Как ще реагира съзнанието на всичко, което постъпва в неговата орбита, зависи от устрема. И ако устремът не донася желаният отклик, значи той не е силен или е непостоянен. В действителност устремът е зов, насочен в пространството, привличащ със своята магнитна сила съзвучни на него елементи. Зовът и откликът са родствени по същество. Пространството не може да бъде неотзивчиво или мълчащо, когато в него се забива стрелата на мисълта. Всички хора получават от пространството, но това получаване е съзвучно на това, с което е изпълнено тяхното съзнание. Затова изпълването на съзнанието на композитора, математика, философа, изобретателя, увлечения от своята работа градинар или лесовъд е различно от тяхното. То е различно и от това, с което е наситено съзнанието на картоиграча. Но всеки от тях живее своя изпълнен с впечатления живот и получава отговор от пространството, съзвучен с устрема. Именно устремът определя характера на отзвука. Всяка мисъл на човека е свързана с едни или други слоеве на Тънкия Свят и се намира в съзвучие с тях. В това се заключава свързаността на мисълта, която по своята природа е магнетична. Свободата на мисълта се заключава в това, че изборът на желаните мисли се извършва по волята на човека, а не въпреки нея, при което е важно изборът да се отнася до светлите, възвисяващи духа мисли, а не до устремяващите го в тъмнината, в бездната. Съзнанието се устремява и нагоре, и надолу чрез магнитната сила на мисълта. Затова изборът на мисли, тоест контролът над тях определя съдбата на човека. Обсебването

и лудостта не са нищо друго, освен явления от обратен порядък, когато не човекът, породител и господар на мисълта я управлява, а мислите управляват него и безконтролно властват над неговото съзнание, и когато в случай на обсебване чуждата зловна воля контролира течението на мислите.

1971 г. 586. (М. А. Й.). Независимо дали човек иска или не иска, но неговото съзнание постоянно се свързва с нещо чрез мислите за някакъв предмет, явления или обстоятелства. Но той трябва да иска и да се свързва именно с това, за което иска да мисли. Произволното течение на мислите без контрола на волята оприличава човека на ветропоказател, привеждан в движение от всеки порив на вятъра. И тогава вече не той, а случайните и безконтролни мисли го управляват. Трудът способства за подреждане на мислите, тъй като се налага на човека да мисли за това, над което се труди. Сега мисълта се съсредоточава особено трудно. Пространственото неравновесие пречи.

1971 г. 587. (29 септември). Към течението на времето ще добавим мисъл за неизменното осъществяване на Великия План. Той се гради върху принципа: „Слънцето ще премине и луната, но нито една йота от Закона няма да премине, докато не се изпълни всичко“. На това е основано движението на еволюцията. Зараждат се и си отиват велики народи, ликът на Земята се променя, но Великият Цикъл в своето спирално движение е набелязал в пространството зараждането на Шестата и Седмата Раси и проявата на идващия след тях Пети Кръг, след който идват Шестият и Седмият. Но даже и това още не е край на еволюцията на човечеството. Тя няма край. След завършването на Великия Цикъл и последвалата Праляйя ще последва нов. Така в Безпределността протича еволюцията на битието по Космическата Спирала, която няма нито начало, нито край.

1971 г. 588. (Гуру). Ние се намираме в напрежение от подготовката за осъществяването на Плана на Владиците. В това се заключава нашата активност. За съзвучие с нас трябва да се влезе в орбитата на тази активност, тоест да се насочват своите енергии за съдействие на тази задача. И ако няма други възможности, да се действа с мисъл. Инертната, слаба мисъл няма да окаже въздействие, но пламенната, огнено устремена мисъл ще внесе своя светъл и нужен принос в общото дело на строителите на Новия Свят, на Новото Небе и Новата Земя. Без нечия напрегната и самоотвержена работа Новият Свят няма да влезе в живота. Принципът „с ръката и крака човешки“ остава неизменен.

1971 г. 589. (30 септември). Нарушаването на кръговрата на явленията в природата от човека и намесата в това течение често биват разрушителни. Често производителните сили на почвата се изтощават, премахва се земната покривка, което влече след себе си ерозия. Унищожават се горите - събирачи на прана. Разграбването на земните недра и нарушаването на магнитното естествено състояние на земните пластове внася своята дисхармония или равновесие. Борбата с плевелите и употребата на химикали убива насекомите, отравя почвения слой, предизвиква масова гибел на птици и животни, и способства за умъртвяване на местността. Огромните бентове и водохранилища нарушават водния режим на рибата и тя загива. Отравянето на водата и земята с отровни отпадъци от заводите, замърсяването на водата с отпадъци от хартиените комбинати, с газове от производствата задълбочават всеобщото умъртвяване на природата. Много необмислени, невежи, недопустими дейности се извършват по отношение живота на

Земята и приближава времето, когато за това ще се наложи да се разплащаме страшно за изтощаването на природните ресурси, отравянето на всичко земно изобщо и на човечеството в частност. Алчността и жаждата за печалба на всевъзможните частни компании и монополи предизвикват безотговорно отношение към убийствените отровни отпадни продукти, изхвърляни на сметищата и заплашващи живота на всичко обкръжаващо. Градовете живеят в мъглата на отровните пари на отработения бензин. Храната се фалшифицира. Много чудовищни неразумности се допускат и никой не желае да мисли за последствията. Приложението на военни газове и унищожаването на посевите и растителността е вече планетарно престъпление. Творят се толкова явления, способстващи за разложението на планетата, че ако не бъдат взети спрочни и твърди мерки по опазването ѝ, неотвратимите бедствия, предизвикани от човешкото невежество и безотговорност, няма да бъдат избегнати.

1971 г. 590. (М. А. Й.). Разпасалата се тъмнина като бесен кон, прехапал юздата, устремява човека в бездната. Най-добрите хора на Земята се опитват да пресекат безумните. Но е необходимо масите да прогледнат за осъзнаване на заплашващата хората гибел. Скоро ще унищожат китовите и океанските запаси от риба. Скоро ще унищожат дивите животни. Скоро ще унищожат горите, пазители и събирачи на прана. Скоро ще се хранят със селскостопански продукти, отровени с токсични химикали. И сега вече започват да ги приемат с храната. Разпръсквайки химикали над посевите от пшеница и други зърнени храни, не мислят за хората, приемащи ги за храна, не мислят за домашните животни, за млекодайния добитък, даващ отровено мляко. Не искат да се потрудят по други пътища в борбата с плевелите. Избират най-леките методи, макар и причиняващи увреждане на здравето. Вълнените, ленените, памучните дрехи се заменят с вредни тъкани, отравящи здравето. Кога най-после ще се опомнят хората и ще разберат заплашителните следствия на своите грешки.

1971 г. 591. (Гуру). Тъмнината се стреми да обърне всички добри начинания и полезни мерки откъм противоположния полюс и с това да нанесе вреда по всякакъв начин на хората. Всичко има своята сенчеста обратна страна и тъмните умишлено извикват за проява именно тази обратна страна, стараяйки се да сведат до нула светлата и полезната. На пръв поглед дадено предприятие е добро, но каква е крайната полза от него, ако в резултат са умъртвили цяла река или огромно езеро, или цялата растителност наоколо е изгоряла от газовете на комините, или произвежданата продукция, да кажем, торове, нанася вреда на почвата поради неумелото и необмислено им прилагане. Тъй като почвата може да бъде отровена даже с фосфорни торове.

1971 г. 592. (1 октомври). Реакцията на човека на едни или други въздействия зависи от предшестващите натрупвания и опит. Двама души, озовали се в еднакви условия, могат да се чувстват - единият щастлив, другият - нещастен. И работата не е в условията, а в отношението или реакцията на съзнанието. Възможно е да се почувства възторг от бурята, а може и да се трепери от страх. Например най-тежките и трудни обстоятелства предизвикват при твърдите хора подем и сила за противостоене, но слабите довеждат до отчаяние. При умение и желание да се психологизирате и да проявите желаната реакция на съзнанието може да се настроите във всякаква тоналност. Това е във властта на човека. Възможно е да се заставите да не падате духом дори при най-трудните изпитания. Методът,

препоръчан от Нас, е прост: трябва да си представите себе си в още по-лоши и тежки условия и в сравнение с тях да видите че това, което се случва, не е чак толкова лошо, както изглежда. Голямо значение има и опитът. Живеещите в пустинни места диваци си намират препитание и вода там, но неопитният гражданин загива. В колибата от листа и пръти дивакът се чувства удома си, но европейецът ще страда жестоко. При умение да настройва съзнанието си на желаната вълна и при наличие на качеството приспособимост човек може да издържи всякакви изпитания без да губи равновесие. Твърдите и мъжествени хора са давали пример за това, гледайки безстрашно в лицето даже смъртта. Духът е нерушим и несъкрушим. Осъзнаването на това дава сила за противостояне на трудностите на живота, даже най-непоносимите. На топло и ако е сит човек може да се чувства много нещастен, докато в същото време друг, действително нещастен, на негово място би бил щастлив. Всичко е относително и условно. Ако това се разбере и се приложи метода на сравнението и съпоставката с условия, сравнително много по-тежки и почти безизходни, всяко изпитание може да се издържи достойно.

1971 г. 593. (М. А. Й.). Въпросът не е в условията, щастливи или нещастни, а в умението да се удържа непоколебимо равновесие на духа и в щастливите, и в най-трудните. И щастieto, и нещастieto еднакво могат да го нарушат. Знаем случаи, когато са умирали от разрыв на сърцето от щастие. Достигахме отново до необходимостта да не се допускат прояви на неравновесие на положителните полюси, за да не се предизвика неизбежно противоположната реакция на отрицателните. И тогава проблемът с равновесието може да стане разрешим.

1971 г. 594. (Гуру). Целта на ученика е да се научи да управлява или да владее своите чувства. Това означава мислите да се държат под контрол. Само с мисъл могат да се управляват емоциите. Те текат автоматично, тоест рефлексивно. Лунната рефлексивност на съзнанието може да бъде пресечена само с огнена воля.

1971 г. 595. (2 октомври). Сърцето е приемник на пространствените енергии. Сърцето е космически апарат. С усилие на волята съзнанието се пренася в сърцето. Съзнанието, бидейки пренесено в сърцето, се съсредоточава върху Избрания Облик и от Него чрез сърцето идват постъпления. Сърцето може да тупти в унисон със Сърцето на Владиката - получава се съзвучие на сърцата. Вибрациите на Сърцето на Владиката се предават по Лъча или чрез Лъча. Сърцето е приемник на вибрациите на Лъча. Фокусът, върху който се съсредоточава съзнанието, определя характера на възприятията. Съзнанието постоянно се фиксира върху нещо. Изборът се контролира, тоест може да се контролира от волята. Съсредоточаването върху това, което обичаме, се получава естествено и не изисква усилие. Пламенната любов към Избрания Облик отваря всички двери без нарочни мантрувания и старания. Сърцето, горящо с такава любов, няма да бъде забравено и няма да остане без пространствени постъпления и пратки.

1971 г. 596. (М. А. Й.). Новите огнени енергии ще очистят атмосферата на Земята и ще стане по-леко даже да се диша. Трудно е даже да си представите с какво са изпълнени долните слоеве на повърхността на планетата. Нужно е не само почистване на съзнанията, но и на самата атмосфера. Трудна задача предстои на хората. Но планетният боклук трябва да бъде премахнат при съдействието на тези,

които са замърсили. Иначе въздействието на пространствените енергии ще бъде мъчително парещо.

1971 г. 597. (Гуру). Трябва да се разбере, че сърцето взема участие във всички човешки действия. Разбира се, то изисква внимание към себе си и грижа. Но такава няма и затова хората често боледуват именно със сърцето. Но сърцето е в немилост. Как чудовищно го затрудняват пияниците и наркоманите. Как го обременяват страховете и бурните емоции, и злите преживявания! Как го притискат тъмните мисли - и своите, и чуждите. Новият настъпващ Век ще наложи грижата за сърцето, тъй като Новият Век е Векът на сърцето.

1971 г. 598. (3 октомври). Едно е несъмнено: да се предизвикат произволно прояви на цветни или други звезди или петна, или някакви други манифестации на психическата енергия е невъзможно. Тя е подчинена на свои закони. И само запалените центрове позволяват да се чува и вижда извън пределите на обичайните ограничения. Архатът Чува и Вижда, но когато Иска това, в останалото време неговите висши способности могат и да не функционират. Стремешът да вдигне завесата е естествен в ученика, но не трябва това да се желае твърде много, тъй като остро възприемане на обкръжаващото несъвършенство може да наруши равновесието. Отварянето на центрове трябва да се остави на тяхното естествено отваряне и на Ръководството на Учителя на Светлината.

1971 г. 599. (М. А. Й.). Увереността в реалността на Тънкия Свят позволява да се влиза в съприкосновение с него. Не е нужно да се форсира това. Всичко ще дойде в своето време. Но трябва внимателно да се наблюдава и отбелязва всичко необичайно. Иначе тънките явления ще потънат в шума и суматохата на ежедневието. Стремешът към необикновеното няма да изостави горящото сърце. Да се види необикновеното в обикновеното ще бъде вече достижение. Живеем в свят на необикновени възможности, скрит от плътната завеса на всекидневието.

1971 г. 600. (Гуру). Може да възникне въпросът: нужни ли са всички тези усилия за поддържане паметта за Доверените на Йерархията, изпълнили своя дълг и отишли си от плътния свят? Отговорът е: паметта за миналото е утвърждаване на бъдещето. Това се отнася и за миналото на Посланиците на Йерархията. Утвърждавайки го, изграждаме стъпалата на бъдещето. Макар и само малцина да разберат необходимостта от тези усилия. Великото бъдеще се строи от Тези малцина, Които Вземат огнено участие в неговото изграждане.

1971 г. 601. (4 октомври). Служенето може да не се изразява във външни действия, а да преминава под знака на вътрешната активност. Пример за това са отшелниците в далечните планини. То може да протича много активно даже в съня, на плана на Надземния Свят. Общата целеустременост на съзнанието и ограничеността на външните възможности обуславят такъв вид активност. Ако на далечни разстояния виждат насън такъв деец, то това служи само като потвърждение за такава възможност. В сферата на обикновените мисли ограничения не съществуват. Толкова лесно е да се подкрепи далечния приятел с мисъл, наситена с енергиите на сърцето. И не само приятел, но и странични хора, и цели групи от хора, и даже народи. Ние Изпращаме стрели от мисли в Новата Страна. Ние Помагаме в много и на много с мисъл. Учете се и вие, следвайки Нашия пример, да действате с мисъл, особено когато обкръжаващите условия не позволяват друг вид дейност.

1971 г. 602. (М. А. Й.). Нека всекидневното мислено общуване с далечните приятели да не бъде формално. Нека в него да бъде вложена частица от енергиите на сърцето, тоест на любовта. Не е толкова трудно да се изпраща стрела от Светлина на близките по дух. Хората сега толкова насъщно се нуждаят от помощ и подкрепа. Ако на вас е тежко, то и на тях е не по-малко трудно. Малко самоотверженост и стрелата ще полети по заповед на сърцето. От бездушното повтаряне много огньове са угаснали. Няма да се забавим с помощта, тъй като често нуждата от нея е огромна.

1971 г. 603. (Гуру). Често ученикът недоумява защо Учителят не Бърза с помощта. Не е ли за да се даде възможност на собствените огньове да се разгорят. Няма особена заслуга в това да се получи Помощта на Учителя, но е огромна заслугата ако по пътя на устремната самоотверженост ученикът може да оказва помощ на хората самостоятелно. Всяка целеустремена и изпратена съзнателно мисъл е действена. Трябва да се усети силата на такава мисъл, трябва да се усети, за да се прилага като реална енергия. Това не е отвлеченост, а действителна проява и приложение на тънките енергии.

1971 г. 604. (5 октомври). И в плътния, и в Тънкия светове обкръжаващите условия се определят от кармата. Не е във властта на човека да я избегне. Този, който знае това, се старее да ги изчерпи в пълно спокойствие, без да се опитва да преобърне кармата. Затова се Говори за претърпяване до края. Преимуществото на нелеката карма е в това, че тя укрепва силата за противостоене на трудностите. Мушиците, пърхащи в условията на безгрижно съществуване, нямат устойчивост. Първия вихър пречупва крилата им. Воините на Светлината са задължени да преминат сурова школа за подготовка.

1971 г. 605. (М. А. Й.). Упорството на несломимия устрем разрушава ограниченията на плътния свят. Трябва твърдо да се вярва и да се знае, че Владиката е близко и ние сме наоколо. И само земните прегради пречат да се види това. Но те са временни. Освобождението от тялото и преминаването в царството на свободата ще направят невидимото видимо и далечното – близко. Радвайте се на утвърждаването на живота.

1971 г. 606. (Гуру). Силата на всекидневния ритъм е в това, че в Невидимия Свят той създава здрави форми, които ще се проявят в тънката видимост, когато се извърши преминаването на Великите Граници. И тогава ще бъде възможно да се пожъне обилно от утвърдените с години стремежи.

1971 г. 607. (6 октомври). Съдбата на човека е опознаването на обкръжаващия го свят, тоест Безпределността, познаване, нямащо край. Неговата орбита през цялото време се разширява, а самият познавателен апарат се усъвършенства и изтънчва. Човечествата на други, по-високи планети са ви изпреварили много. Затова е Указан устрем към Далечните Светове. Този устрем ще доведе до фактическо съприкосновение с тях. Контактът с хората, достигнали по-високо стъпало на еволюцията, ще даде много на хората от вашата планета и ще покаже в каква именно посока ще се развива земното човечество. Теоретичните данни за нови Раси и нови Кръгове ще получат фактическо потвърждаване. Ще летят междупланетни кораби, но главен канал за общуване ще бъде апаратът на човешкия организъм и неговите отворени центрове. Някога именно той ще замени всички апарати, тъй като в човека в потенциал се съдържа всичко. Разбира се, за масата на

цялото човечество това няма да се случи скоро, но отделни достигнали хора ще поведат и вече водят земните жители в бъдещето. Най-трудният етап от този Път е преходът от Кали към Сатия Юга, от века на тъмнината към Века на Светлината. Но времето тече, невъзможно е то да се спре и този преход все пак ще завърши. Новото Небе и Новата Земя, очистена от тъмните наслоения, ще дадат нови възможности на човека да се движи към отсъденото му бъдеще.

1971 г. 608. (М. А. Й.). Основното значение на Учението на Живота се заключава в това, че на хората се дава общото направление, в рамките на което ще потече тяхното развитие и се дават прости и ясни методи за ускоряване на този процес. Бъдещето е ясно очертано и целта е определена. По такъв начин възможността за тъпо, сляпо, безсмислено проспиване се изключва напълно. При обща съгласуваност планетните условия на съществуване на човечеството ще се изменят коренно. То най-после ще излезе от затворения кръг на безизходицата в Космическия простор, разбрало целта и смисъла, заради които съществува.

1971 г. 609. (Гуру). Осъзнаването на целта на живота е главна задача на човека. Без това осъзнаване неговият живот на Земята става безсмислен. И докато не бъдат усвоени Основите, върху които се изгражда битието, никакви старания и опити да се намери изход от задънената улица няма да дадат желаните резултати. В света няма нищо по-важно от тази задача. Докато тя не бъде разрешена хората няма да отхвърлят от себе си веригите на невежеството и робството.

1971 г. 610. (7 октомври). Бъдещето е за Нас, в него е всичко. Живейте с бъдещето и в бъдещето. В него стройте мислено това, което искате да постигнете. То е пластично в ръцете на волята. Ограничено е само от творческата мощ на въображението, ако то (въображението) е съзвучно със Законите на Космоса. Исканият Нашата Близост ще я получи. Устременият към Далечните Светове ще влезе в контакт с тях. Утвърждаващият своето безсмъртие ще го получи. Работникът на Общото Благо ще разшири своето съзнание до орбитата на цялото човечество. Служителят на Красотата ще я види. Звучащият на вълните на космическата радост ще влезе в Царството на Светлината. И всеки обилно ще пожъне от своите огнени стремежи. Мракът на нощта служи като свидетелство за настъпването на разсъмването. А тъмнината на настоящето нека да бъде гаранция за отсъдената на човечеството победа на Светлината над тъмнината.

1971 г. 611. Да разгледаме понятието „циментиране на пространството“. Постоянството на устрема усилва процеса. Всекидневният ритъм - също. Повтарянето на Основите и мислите за тях, хвърлени в пространството, служат на същата тази цел. Контурите на Великия План на Владиците са видими явно от страниците на Учението. Утвърждаващият се в Учението способства за реализация на Плана. Насищането на аурата на Земята с мисли за еволюцията на света, съзвучни с Космическата Воля, съдейства за същата цел. И всяка светла мисъл е принос във великото дело на Общото Благо.

1971 г. 612. (М. А. Й.). Нека само огньовете на сърцето да не угаснат, само да не помръкне устремът, само да не се нарушава ритъма на всекидневното Общуване, само вярата във великото бъдеще на планетата и нейното човечество да гори ярко в съзнанието. А всичко останало ще се приложи изцяло и в съответствие, когато настъпят сроковете.

1971 г. 613. (Гуру). „Гори ярко, Учителят е винаги с вас“. И в тези Думи на Владиката също трябва да се повярва и да се настрои съзнанието в съзвучие с тях. Трябва да им се повярва и да се утвърждават въпреки всичко, за което гръмогласно звучи очевидността. Очевидността на земната Майя може да се нарече окови на дявола и на неговите прислужници. Трябва да съумеете да издигнете мисълта над обкръжаващата видимост. Действителността няма да се прояви докато човек се мята в тинята на живота и е покрит с „дрипите на лъжливата обикновеност“. Те трябва да се отхвърлят.

1971 г. 614. (8 октомври). Тържествеността е ключът, в който съзнанието се настройва за вход във Висшите Сфери. Антипод на тържествеността е суетата. Над психиката на еснафа властва суетата. Биполярността на състоянията на духа позволява да се разбира същността на този бинер и да се избира всеки от полюсите. Светлината е несъвместима с тъмнината, също тържествеността - със суетата. Първата е Светлина, втората - тъмнина. Може ли да се отдава своето съзнание във властта на суетата. Цената е загуба на всичко. Тържествеността на духа си е отишла от съвременния живот. Как може някой да иска да се доближи до Мен в облеклото на суетливостта. Тържествеността трябва да се наложи като правило на живота за всеки ден. Тя няма да допусне потапяне на съзнанието в недостойни дребни мисли, чувства и действия. Тя ще опази Съкровено. Тя ще удържи върху гребена на вълната. Тя ще удържи връзката с Мен. Тя ще съхрани достойнството на духа. Тя ще помогне да се утвърждава властта над неуправляемия астрален палячо. Облеклото на тържествеността е нужно във всички светове. На нея се крепи Братството. Нейната загуба е разрушаване на духа. Много недостойни явления и привички не се съгласуват с нея. Считайте тържествеността за крила на духа. Движението на Светилата и величието на Космическите Закони е тържествено.

1971 г. 615. Да вземем за пример Закона за двойствеността. Всички явления на проявления свят са основани върху нея. Колкото по-дълбоко в Земята проникват корените на дървото, толкова по-високо се издига неговият връх. То получава подхранване от почвата и въздуха и колкото повече получава, толкова повече и отдава, във вид на плодове или дървесина. Всички химически процеси, протичащи в него, са двойствени и всяка клетка, бидейки електрическа батерия в миниатюра, има двуполносостта на електричеството. То умира всяка есен, по-точно замира, за да оживее през пролетта. Отхвърля умъртвените клетки, за да даде живот на нови. И накрая все пак умира, но изпълнявайки Закона „плодете се и се множете“, тоест произвеждайки потомство и пораждайки нови дървета от своя вид. Противодействащите условия изработват устойчивост. И няма нищо в неговия сложен живот, което да няма в себе си своя антипод, своя противоположен полюс. Законът за двойствеността е универсален и обхваща всички страни от живота на всичко, което съществува на Земята и в Световите.

1971 г. 616. (Гуру). От милиардите зрънца хайвер множеството загиват, но хиляди дават живот. От множеството семена на растенията оживяват само малко. В подножието на могъщия дъб има стотици жълъди, а прорастват само единици. И така е във всичко. Какво е това - разточителство или застраховка на живота, или неизчерпаемо богатство на неговите производителни сили? Формите умират, но самият живот е вечен и като такъв е наситен с непостижима за човешкия ум мощ на творческите енергии. Основно свойство на тези енергии е огнеността, силата на

която е несъизмерима с външната видимост. Например само едно зрънце може да покрие с растителна покривка цялата планета. Каква енергия е затворена в него! Никакви лабораторни анализи няма да я направят видима за окото и въпреки това тя съществува и в нея е скрита същността на проявената форма.

1971 г. 617. (9 октомври). Колкото по-близо е отсъденото време, толкова по-невъзможно ще изглежда осъществяването на пред указаното. По човешки това е напълно разбираемо, тъй като земните пътища и неведомите пътища не съвпадат. Но всичко ще се изпълни, всичко. Дори бедността на въображението няма да попречи. В последното велико стълкновение на народите победи Новата Страна, победи въпреки всичко, победи независимо от чудовищната сила на насочената срещу нея военна машина. И на теб в най-трудните дни на тази борба беше многократно указано, че ще победи Новата Страна, вашата Родина, тъй като на нея е отсъден победният път във всичко и над всички нейни врагове, явни и тайни. Нищо не може да застане като преграда пред величието на нейното бъдеще, тъй като Ние Помагаме и Даваме гаранция за победата. Тези, които вървят с нея, първи ще се окажат по пътя на преуспяването. Наближава времето за велики промени и велики събития.

1971 г. 618. (М. А. Й.). Тънкият Свят съществува, но слепите и глухите го отричат. Отсъденото от Владиците бъдеще съществува, то вече е изкристализирало и е готово да се въплъти в плътния свят, но незнаещите и невярващи в него ще отричат и това. Но с отричане на действителността тя не може да бъде унищожена. Действителността може да измести всичко построено от човека. Затова понякога е полезно да се помисли за отричащите и невярващите и тяхната печална съдба. Невярващите все още могат да бъдат разбрани, но отричащите Съществуващото нямат оправдание. Нямат го и служителите на тъмнината. „В дните на великия мрак преди разсъмване“ ще се утвърждаваме здраво върху несъмненото. Основите на Учението на Живота ще бъдат здрава опора в този процес.

1971 г. 619. (Гуру). Във времето, имащо особено значение, ще мислим за събраността на всички сили на духа. Те не трябва да се разпиляват и разхвърлят за дреболии. Монолитът на духа се утвърждава чрез събраност и съдържаност на силите. Нека нищо обикновено не завладява съзнанието и не го подчинява, тъй като трябва да се остави време за необикновеното. Обикновеното ще звучи винаги, но да се изпусне необикновеното и неповторимото - значи то вече да се загуби. Затова да се въоръжим с цялата зоркост, за да не пропуснем отсъдената Зора.

1971 г. 620. (М. А. Й.). Според вашия устрем ще ви бъде Дадено. Затова по-важно от всичко е да се запазят огньовете на устрема. Всички получават според устрема. Но тъй като устремът е насочен в посока на обикновеното, то и получаването е ограничено в неговите рамки. Огнеността на устрема, в съединение с необикновеността, ще даде нужните следствия. Разбирате ли, че огнената необикновеност, вложена в думите и записите, въздейства мощно на човешкото съзнание. Ето защо Думите на Великите Духове надживяват вековете и съхраняват в себе си силата, устремяваща духа към Светлината. Във всяка дума може да се вложи силата на огъня. Само празните и безсмислени думи нямат нищо в себе си, носейки на изказващия ги осъждане. Съблюдавайте думата, ако искате да навлезете в света на щастieto.

1971 г. 621. (Гуру). Обединяването на световите скоро ще стане реалност. И тогава колко ще се обогати съзнанието на човека, как ще се установи тясно

сътрудничество между обитателите на двата свята и няма да има място за извършваните на Земята ужаси! Много неща ще даде на хората това сближаване на световите. То ще стане жизнено и оздравяващо психиката на човека. Колко ще разшири то хоризонта на разбиране и ще разкрие нови далечини!

1971 г. 622. Ще отбележим паметния Ден на Гуру със съответстващи мисли, чувства и постъпки, а също и с поведение. Това ще бъде най-доброто приношение за него. Даровете от такова приношение не изчезват в пространството, но очистват аурата на планетата със своята Светлина. За Учителя няма по-добро приношение от приносимото в духа и Светлината.

1971 г. 623. (11 октомври). Растението се храни от слънчевия лъч. Това явление лесно може да се разшири и задълбочи, и да се разбере, че храненето с лъчите на звездите и светилата не само е възможно, но и лежи в основата на живота на всички форми. Този аспект на астрохимията не привлича вниманието на изследователите. Космическите лъчи на Далечните Светове играят огромна роля в живота на Земята и живите форми, съществуващи на нея. Някои цветя разтварят своите листенца към лъчите на слънцето и ги затварят през нощта. И лунните фази влияят много. Също и хората със своите лъчи или излъчвания се хранят един друг, ако излъчванията са благотелни. Учителят на Светлината Изпраща Своя Лъч на далечни разстояния. От Твърдината струят Лъчи. Даже лъчът на човешкото око твори или поражда. Действието на лъчите е универсално и лъчите винаги са в действие.

1971 г. 624. (М. А. Й.). Силата на човешките излъчвания нараства, ако се ползват съзнателно от тях. Всички хора така или иначе въздействат един на друг. За действително въздействие на хората не е нужно силата на въздействието да се насочва към тях, а само трябва да се поляризира своето собствено съзнание съответно. И тогава въздействието ще бъде твърде ефективно. Трябва да се оставят хората и да не се насилва тяхната свободна воля, но можете да научите самия себе си да се настройвате в нужния ключ. Роденият за пълководец или вожд притежава способността да влияе на хората. Но тайната на това влияние се заключава в мощта на неговите аурни излъчвания и колкото по-силни са те, толкова по-силно е влиянието. Затова този, който иска да бъде силен, трябва да остави на спокойствие хората и да насочи своето внимание към своите собствени излъчвания и да се стреми да ги направи мощни, светлоносни и благотелни, тоест да победи себе си и да ги овладее. Отдавна е Казано: „Този побеждава всичко, който самия себе си съумее да победи“.

1971 г. 625. (Гуру). Концентрацията на огнената мощ на човека за въздействие върху стихииите също зависи от съответстващата поляризация на съзнанието. „И заповяда на ветровете да утихнат“. Така също може да се угаси и пламъкът на пожара или да се предизвика дъжд. Овлабяването на стихииите е възможно за човека. Неговият микрокосмос съдържа в себе си стихииите на огъня, въздуха, водата и земята. Овлабяването на себе си означава овлабяване на тези стихии в себе си, а овлабяването в себе си води до властта над тях вън. На пръв поглед, какво значение може да има победата над раздразнението. Но пламването на раздразнението е огнено явление и при това дотолкова силно, че прегаря мигновено фосфорната тъкан на организма. И овлабяването на раздразнението и подчиняването на това явление на волята означава вече в известна степен и овлабяване на огнените

импулси в себе си. Така господарят на своя микрокосмос чрез овладяване на стихии в себе си достига до властта над тях в природата.

1971 г. 626. (13 октомври). Трудността на Учението е в това, че всичко трябва да бъде приложено на практика. А това, което не е лесно и не е просто, изисква големи натрупвания. Ако ги няма е нужно време, устрем и самоотвержен труд над себе си. Но в житейски смисъл резултатите от труда не донасят земни преимущества. Но кой от обикновените хора ще поиска цял живот да преследва синята птица! Можете да си представите живота на йога-отшелник. Какво безсмислено съществуване от гледна точка на бизнесмена. Така цялото отношение на ученика към живота се изменя коренно. И ако бизнесменът е придобил милиарди и е бил много успешен в земните дела, то в духовен смисъл той се оказва ограбил самия себе си, тъй като встъпва в Света на духа без нищо. В това земното и надземното не се съгласуват. И това, което е добро в обикновения живот, може да се окаже убийствено за живота на духа. В това е дълбокият смисъл на Думите: „Каква е ползата за човека ако придобие целия свят, а изгуби душата си“.

1971 г. 627. (М. А. Й.). Може да изглежда, че един полет в тънкото тяло би трябвало да измени целия живот на човека. Но на практика това не се случва. Суетата на живота заглушава чудното явление и се налага да се полагат немалко усилия, за да не се забравя за това необичайно свидетелство за съществуването на Надземния Свят. И така е във всичко. Протича борба между плътната очевидност и действителността, и ако видимостта побеждава, всички достижения са безполезни.

1971 г. 628. (Гуру). Преминавайки в Тънкия Свят хората получават възможност за творчество на духа и започват да творят с мисъл. Яснотата на мислените представи обуславя и отчетливостта на творчеството. В това отношение художникът се намира в особено благоприятни условия благодарение на земния опит. Неговите представи са цветисти, образите - отчетливи и завършени. Разлятата, смътна представа твори също такива образи. Получава се мислена слуз. Земното око вижда само плоскостта или повърхността на предметите, останалото се допълва от въображението. Но ако то не е възпитано, се получава нещо като театрални декори, зад които няма нищо, тоест получава се бедно творчество и замърсяване на пространството с несъвършени образи. Учението посочва необходимостта от отчетливо и ясно устойчиво представяне на мислените образи.

1971 г. 629. (14 октомври). „Моят Мир в Моите дни“ ще започне да се утвърждава във вашите дни, когато му бъде оказано не по-малко внимание и грижа, отколкото на вашите дни. Където е вашето сърце, там е и съзнанието. Затова задачата се свежда до това сърцето да бъде изпълнено с Моето, а не със своето. Това не може да се направи насилствено, а по естествен път е възможно само при едно условие - при наличието на чувство на любов. Възлюбеният Моето и Мен повече от всичко, достига по силата на любовта.

1971 г. 630. (М. А. Й.). Безпогрешност на възприятия настъпва когато бъде чул Гласът на Учителя. Тогава намесата на низшия манас не може да възпрепятства получаването. Но засега трябва да се отнасяте твърде предпазливо и да проверявате идващите постъпления. Помнете, че тъмнината не дреме и може да подхвърли своите изобретения.

1971 г. 631. (Гуру). Как да се разбере дали изпращаната мисъл или възможност е от Светлината или от тъмнината? Само по усещанията на сърцето,

докато разсъдъкът още не е успял да ги заглуши. „Обикновено изпращаните Наши мисли и Наши възможности носят със себе си радост, а ако е съмнение, безпокойство, тревога и неувереност - значи не са от Нас“ – така би ви Казал Самият Той.

1971 г. 632. (15 октомври). Природата е създала своите царства без намесата на човека. Кръговратът на материята и енергията в природата върви в хармонично и в непрекъсната взаимовръзка. В устройството на формите на всички царства: минералното, растителното и животинското са приложени такъв разум и такова познаване на законите на химията, механиката, електрониката и други науки, още неизвестни на хората, до разбирането на които човекът все още едва започва да се доближава. Но на човека е дадена власт над всяка плът, дадена е, разбира се, в потенциал. Сега човечеството върви към тази власт по механичен път, намесвайки се в живота на природата и често безотговорно, нарушавайки нейната хармония. Земеделието не е нарушаване на природните процеси, ако се извършва законно. Но ерозията на почвата, отравянето ѝ с химикали, изтощаването на нейното плодородие и други подобни явления са вече недопустими и затова са противозаконни. Особено пагубно е унищожаването на горите и отравянето на реките, езерата и водоемите с химически отпадъци. Механичният път за овладяване на природата често е неправилен и разрушителен. Човекът е надарен с могъщи енергии, които не се осъзнават от него, но които въздействат мощно на природата - или разрушително, или съзидателно, в зависимост от характера на приложение на тези енергии. Например войните и другите неравновесия влекат след себе си епидемии, глад и други пагубни следствия на човешкото неравновесие. По-рано са предизвиквали дъжд с молитви. Съзнателното колективно прилагане на психическата енергия на човека може не само без всякакви чудеса да предизвиква дъжд, но и много други явления и даже да спира земетресения, урагани, наводнения и много други стихийни бедствия. Овладяването на природата може да бъде не само механично, и при това често разрушително, но и психическо, и съзидателно, и творящо, ако психическата енергия е приложена за благо. Ще дойде време, когато стихииите, нарушени от дисхармонията на човечеството, ще влязат в бреговете си, когато унищожаваната сега растителна покривка на планетата ще бъде отново възстановена и земната градина ще разцъфти небивало. Ще дойде време, когато огромни човешки колективи, въоръжени с познаването на Космическите Закони и умеещи разумно да се ползват от психическата енергия, ще я прилагат съзнателно, творчески, градивно и благостно, усилвайки плодородността на планетата, управлявайки съзнателно много нейни процеси и регулирайки климата с помощта на използване на магнитните токове на Земята. Много ще бъде достъпно за хората в бъдеще, когато те ще влязат в съзвучие със законите на природата и ще се научат да сътрудничат с нея, а не да я насилват и да не унищожават нейните производителни сили невежо и хищнически нахлувайки в кръговрата на нейния живот и безотговорно разхищавайки нейните богатства. Можете да си дадете ясен отчет колко сили, труд, материални ценности и енергия се изразходват напълно безсмислено и напразно дори само за една война. Подобно безумие влече след себе си сурова отговорност. Налага се да се плащат сметките и да се възстановява нарушеното равновесие. В живота на природата не трябва да се намесват безнаказано, безотговорно и невежо

под никаква форма. Обратният удар е неминуем. Но да се сътрудничи с нея в хармония и при познаване на нейните закони и може, и трябва. Няма друг изход.

1971 г. 633. (М. А. Й.). Учението на Живота ще бъде именно мостът към бъдещето, по който човечеството ще стигне до разбиране на Космическите Закони и ще намери пътищата към хармонично сътрудничество с природата.

1971 г. 634. (Гуру). Хармония. Каква велика мисъл се съдържа в тази дума. Здравият човешки организъм представлява хармония на всички царства на природата и на всички светове, затворени в него. Розата - не е ли това хармоничен израз в съвършена форма на всички влизащи в нея елементи и съставни части. И не заприличва ли индивидуалността на човека на отделен инструмент от огромен оркестър, изпълняващ величествената симфония на живота, ако тази индивидуалност звучи хармонично в общата тоналност, не нарушавайки я със своето равновесие.

1971 г. 635. (17 октомври). Не се привързвайте към нищо и няма да има какво да губите. Не се очаровайте от никого и от нищо и няма да се наложи да се разочаровате. С една дума, не проявявайте крайностите на нежеланите чувства на полюсите, за да не предизвиквате неизбежността на кармичните преживявания. Колко често хората се сближават, за да се скарат; превъзнасят се един друг, за да се хулят по-късно; смеят се, за да плачат по-късно; и се поддават на необуздани прояви на чувства, за да се разплащат после да това. Съдържаността на чувствата води към тяхното овладяване. Върху чувствата на ученика се налага сребърната юзда на духа. Биполярността на чувствата се поставя под контрола на волята. Не се допуска възторженост. Възторгът на духа не е възторженост, тъй като неистовото буйство на астралния палячо не е нищо друго, освен разпуснатост на психическата енергия. Неравновесието на проявите на чувствата на полюсите не позволява да се утвърди равновесието на духа. Ето защо хората се мятат като коркови човечета между крайностите на преживяванията. Спокойствието не е безчувственост, но контрол над чувствата или власт над тях. Докато не се утвърди властта на духа над трите обвивки, които го обличат: физическата, астралната и менталната, неговата власт над всяка плът ще остане мечта.

1971 г. 636. (Гуру). Всяко достижение се дава с упорит труд и старание, тоест взема се със сила. Няма лесни достижения, а ако те са лесни - значи, че или натрупванията са огромни, или те, достиженията, са незначителни. Оттук разбирането, че „една е славата на слънцето, друга е славата на луната, друга - на звездите; и звезда от звездата се различава по слава“, тоест че многообразието на достиженията на човешкия дух е неповторимо и несравнимо, и придобито с упорит и продължителен труд в миналото. Оттук и пълната несъстоятелност на чувството на завист към чуждите способности, таланти и надарености или духовни богатства. Но оттук и осъзнаването на това, че при упоритост, устременост и труд от човекът може да постигне много. И е важна още продължителността на стремежите, когато тяхната енергия не се изчерпва в един живот, но се насочва в бъдещето, в Тънкия Свят и по-нагоре, отвъд пределите на даденото въплъщение - в сферата на последващите въплъщения. Така от миналото веригата на стремежите съзнателно се прехвърля в бъдещето, неограничено от временността на дадената форма, в която се проявява духът в текущия живот.

1971 г. 637. (М. А. Й.). Хората се прекланят пред богатството, положението, славата и земната власт и често угодничат, ласкаят и пълзят пред тях. Но мъдрият, позналият, остава незасегнат от проявите на земната значимост. Той прилага други мерки към тях, мерките на Надземния Свят, и тогава знаците на земната мощ губят значение. В Тънкия Свят нелепостта на обичайното отношение към тях става явна. Хората преминават там лишени от всичко и само духовните натрупвания остават като техни истински съкровища, и при това неотнимаеми. А от човешките чувства само любовта и ненавистта надживяват физическото тяло. Но и на Земята, в плътните условия, може в отношенията към хората вече съзнателно да прилагате мерките на Тънкия Свят, без да се съобразявате със стандартите на човешките взаимоотношения. Това ще бъде един от способите за освобождаване от Майя на плътния свят.

1971 г. 638. (18 октомври). Беснеенето на тъмните, случващо се наоколо, е насочено към това да нарушат равновесието на духа, да помрачат, да доведат до отчаяние и да съберат двойна жътва. Какво да се прави и как да се постъпва, когато се налага да се премине през това? И колкото повече са нападките, толкова по-здраво трябва да бъде единението. Друг изход няма. Затова „застанете по-близо, още по-близо“, за да не може нищо тъмно да проникне и да отдели от Мен, и ако в обичайно време е можело да се отделяте от Мен, то сега това е напълно недопустимо, ако искате да устоите в Светлината.

1971 г. 639. (М. А. Й.). Колко страшна мъка има още на планетата, колко сълзи и страдания, и печал! Колко хора пребивават в глад, на студ! Невъзможно е даже да си представите цялата човешка мъка. Страшен е краят на Кали Юга. Всички лични преживявания трябва да помръкнат пред планетните бедствия. Нужно е непрекъснато бодърстване на духа. Нека никаква тъмнина да не угаси светилника на сърцето.

1971 г. 640. (Гуру). Принципът на „прокарване на по-дълга линия“ може да се прилага в много условия на живота. Пред широтата на разбиране на общочовешките страдания светът на личните преживявания и личната мъка се стеснява и замлъква. Широтата на осъзнаване на свръхличните явления свежда личните до нула. Така се изтегля жилото от личните преживявания и личното се заменя със свръхличното или общочовешкото, и съзнанието дораста до разбиране на живота на цели народи и даже на цялата планета. И тогава става възможно прилагането на Завета на Владиката: „Отвърни се от себе си и Ме следвай“.

1971 г. 641. (19 октомври). Как да се проверят възприятията, отнасящи се до бъдещето и особено до близкото такова? Само във времето. И нека те да не нарушават движението по приетото направление. При обостряне на чувствата възприятията са неизбежни. Въпросът е - откъде и от кого могат да постъпват те. В Тънкия Свят има много желаещи да внушават най-разнородни мисли. Има и персонификатори и просто актьори. Трябва да се научите умело да се ориентирате в получаваните впечатления.

1971 г. 642. (М. А. Й.). И тъй, следването на пътя на Светлината не е избавление от страданията, а по-скоро обратно. И това трябва да се помни, тъй като е напълно естествено желанието да се освободите от тях. Кой ще поиска да страда! Но условията не зависят от желанията на вървящия, тъй като движението се

подчинява на Закона за Кармата и се извършва въпреки всички трудности и препятствия.

1971 г. 643. (Гуру). Отсъденото бъдеще вече съществува в настоящето, но в света на другите измерения. И когато съзнанието влиза в допир с тях и усеща неговата вибрация, това бъдеще става реално. И тогава то нагнетява енергиите на духа и го устремава по тясната пътека на достиженията, водеща в живота.

1971 г. 644. (20 октомври). Всичко тече, всичко се променя, тъй като всичко се намира в постоянно движение. Не можете да се утвърдите върху никакви преживявания. Непоколебима е само Стълбата на Йерархията. Това е надеждна и здрава опора. Това е една от Основите, върху които се гради всичко. А всичко останало са преходни сънища. Всичко това е било, отминало е и е обрасло с бурени, или се е покрило с патина. Ще обрасне и случващото се днес и преминаващо през съзнанието. Но Владиката е неизменен. Върху Него се и утвърждавайте.

1971 г. 645. (М. А. Й.). Основа на живота на съзнателните духове е трудът и постоянното Служене на Светлината. Труд на Земята и в Световите. Странно е да си представите, че и в Тънкия Свят също има труд, труд отговорен, напрегнат и светлоносен. Проявеният свят се поддържа от труда на Йерархията на Светлината. Във всички явления на природата вземат участие Духове от различни степени. Духовите на стихии участват в проявите на стихии. В пространството се трудят роящи същества под ръководството на своите Йерарси. Трудно е даже да си представите, че всички енергии на природата са одухотворени. Древните в това отношение са били по-близо до разбирането на природните явления. Много Тайни има в Космоса. И дъждът, и мъглата, и вятърът, и бурите, и подземният, и пространственият огън - всичко е одухотворено от невидими сили. Сложен е животът и неговите дълбини са неизчерпаеми.

1971 г. 646. (Гуру). Може би сега ще стане по-разбираемо, че в природата няма нищо мъртво. Животът е навсякъде. Даже в неорганичната материя животът се проявява във вид на химични реакции, протичащи в нея. Животът пулсира във всички царства на природата в свойствени на всяко форми. Той пулсира и в астралния, менталния и Огнения светове. Навсякъде има живот и навсякъде той е съпроводен от движение.

1971 г. 647. (21 октомври). За да бъде готовността пълнострунна, тя трябва да стане биполарна, когато съзнанието е готово да посрещне вълните на явленията и на единия, и на другия полюси. И когато има радост, трябва да има готовност да се срещне и мъката, без да се губи равновесие, а също и здравето, и болестта; изобилието и нищетата; дружелюбието и оскърблението, самотата и човешкото обкръжение; и тишината и човешката суетливост; споменът и забравата; животът в тяло и извън него. С една дума, съзнанието трябва да бъде готово за всичко и при това да удържа равновесието даже пред най-поразяващата неочакваност. Това и ще бъде пълна готовност.

1971 г. 648. (22 октомври). Кармичното натоварване на Моите близки е особено тежко, за да ги освободи по-бързо за бъдещето. Не трябва да се влиза в бъдещето обвързан с минали дългове. А Ние не Можем да освободим от тях. Законите на Кармата са нерушими. Сега равносметките са усилены при всички, тъй като на човечеството е отсъден Новия Свят. Това е карма на освобождението. Но има и карма на осъждането, налагаща на осъдените нови вериги. Служителите на

тъмнината осъждат себе си да се превърнат в космически боклук. Участи на последните е ужасна. Така и гледайте на тях – като на нямащи дял за себе си в бъдещето. Новата Земя и Новото Небе не са за тях. Още се съпротивляват яростно и безнадеждно. Още се надяват на победа. Но се надяват напразно. Може ли да се върви срещу Йерархията на Светлината безнаказано, когато настъпват последните срокове. Тъмнината е осъдена и е близък нейният бърз край.

1971 г. 649. (М. А. Й.). Тънкият Свят се приближава към земния естествено и законно. Не може да се форсира: плътната обвивка няма да издържи. Невежеството и отричането пречат много на сближаването на световите. Може да се облекчи с признаване на тези Светове. Не е възможно Съществуващото да се отрича повече без разрушителни следствия. Как мислите, възможна ли е атомна война при увереност в съществуването на Тънкия Свят и прехода в него на всички въплътени?

1971 г. 650. (Гуру). Натискът на тъмните се усилва с растежа и усиляването на Светлината, която все повече и повече се разгаря във вас. Светлината е нетърпима за техните същности. Затова искат да я угасят с всички мерки и всички способности. Затова и се Говори за претърпяване до края. Тъй като трябва да се издържи. Вървящите плътно с Владиката ще достигнат до отреденото.

1971 г. 651. (М. А. Й.). Степента на биполарна готовност, тоест готовността да се посрещнат в пълно равновесие и радост и мъка, успех и неуспех, лекота и трудност, дружелюбие и вражда, живот и смърт, са показател за висока степен на достижение на духа. Всичко е в духа и пътят е в духа. И всичко, което е постигнато от духа, остава с него. Затова енергиите на духа се насочват към придобиване на извънвременни ценности, нямащи значение в очите на невежите хора и не признавани от тях за такива.

1971 г. 652. (Гуру). Когато се затваря един канал на тъмно водачество, те отварят друг и когато гасите едно зловредно действие, те измислят друго, непредвидено и затова не пресечено отрано. Ето защо трябва да имате сто очи. Ето защо е нужна бдителна зоркост, за да се предвидят всички възможни канали на тъмна активност. „Тъмните са много изобретателни“.

1971 г. 653. (24 октомври). Отношението към обкръжаващото се определя от състоянието и настройката на съзнанието. И едното, и другото се намират в пределите на контрола на волята. Полученото писмо говори за голямата мъка на много стар човек, изгубил жена си - близък приятел и спътник в живота. И все пак волята, устремена към личните преживявания, е затворила съзнанието в кръга на безизходицата. Разбирането на това, че няма смърт и че срещата с нея в бъдеще е неизбежна, би облекчило много. Би помогнала и мисълта че всяка минута някъде умират хора - бащи, майки, жени, мъже, деца и други близки хора. Остротата на личната мъка може да се отслаби, устремявайки мисълта към общата човешка мъка. Но край на всяка среща е неизбежен, както и самотата на духа при прехода на Великите Граници. Колко пъти сте се срещали с близките по-рано в минали животи, радвали сте се, страдали сте, умирали сте и сте се разделяли, за да се срещнете отново. Струва ли си да се тъгува прекалено пред неизбежността на проявите на земния живот, толкова кратък, променлив, непостоянен и завършващ с рушене на феноменалния свят.

1971 г. 654. (М. А. Й.). Живеем с това, което ни заобикаля. Стига да се пренесе съзнанието в други условия - и постъпленията ще бъдат други. Затова се

препоръчва промяна на мястото и обстановката. Много силните хора могат да променят мислите, изхвърляйки подтискащите съзнания. Думите за утешение помагат малко. Прекъсването на аурната връзка, получаващо се при смъртта на един от двама близки хора, действа болезнено на състоянието на организма. Трябва привързаността към някого или към нещо да се държи под контрол, иначе е много сложно да се уравни тежестта от загубата.

1971 г. 655. (Гуру). Голямата неумираща любов носи и голяма утеха. Отдавна е казано: „Любовта е силна като смъртта: нейните стрели са огнени“. Може да се каже, че любовта е по-силна от смъртта, тъй като я надживява. А нейните стрели, огнените стрели на мисълта, устремена в пространството към заминалия дух, неизменно засягат неговата орбита и създават свързваща нишка, тържествуваща над смъртта на тялото. Затова и любовта се нарича огнена победителка, затова и тя не отслабва при смъртта на земното тяло.

1971 г. 656. (25 октомври). Има много способности за защита от тъмните. Но най-добре е когато ученикът ги усвоява от собствен опит. „Умението да поразяваш няма да дойде от чуждия меч“. Претърпяването до края има предвид придобиването на този опит и навика за самостоятелно водене на борбата. Тъмнината е упорита и безпощадна. Невъзможно е тъмните да бъдат убедени да не вредят. Те признават само силата. И не дръзват да действат пряко срещу огнената мощ, избирайки гърбове, зад които се крият, за да избегнат ударите. И ако те въздействат на посредници, то и вие можете да въздействате на посредниците, и въпросът е в това, чия сила е по-голяма. Виждате как се е разпасала тъмнината. На нея се противопоставя силата на Светлината. Светлината винаги побеждава тъмнината, ако светилникът на духа е в твърди ръце.

1971 г. 657. (М. А. Й.). Ще говорим все за същото - постоянство на пребиваването в Светлината. Премигващото мъждукане на Светлината е много опасно, тъй като в промеждутъците между пламванията се вклиняват внушения и затъмняват съзнанието. И то може дотолкова да се затъмни, че да не засвети отново. Равно и постоянно горящият пламък е показател за устойчивост на духа и представлява най-необходимо условие за движение по Пътя. Главното е контролът над мисълта, тъй като мисълта води. Трябва да умеете в мрачните на обикновения живот да удържате необикновената Светлина неугасима.

1971 г. 658. (Гуру). Може да се прояви твърдост, ако има на какво да се опрете, ако фундаментът под краката е непоколебим. За каква устойчивост може да се говори, ако почвата под краката се колебае. Затова и говорим за непоколебимост на Основите. На тях и се утвърждавайте с цялата своя същност.

1971 г. 659. (26 октомври). Успехът се определя от целеустременото самоотричане. Когато Аз и Моето са поставени над всичко, това става достижимо. Така съзнанието се психологизира и настройва за постоянно помнене на най-нужното. Именно любовта включва в себе си способността за отричане от своето и себе си в името на любимия. Обичайте Ме и умножавайте своите скрити способности и свойства. Съсредоточаването върху най-нужното е невъзможно без любов. Решават любовта и устремът. Проблемът за достиженията на духа се решава с любов. Ако искате да преуспеете, научете се да обичате.

1971 г. 660. Отравянето на атмосферата поражда невинните. Виновните мислят, че ще избегнат наказващата ръка на справедливостта. Напразни надежди.

Всеки ще заплати в пълен размер. Ако знаеха, че ще трябва неизбежно да се плаща, много зло би било избегнато. Злото се поражда от нелепата и дива представа за това, че може да се избяга от отговорност за причиненото зло. Това ражда безотговорността. И кой ще поиска да пхне ръката си в огъня знаейки, че той изгаря болезнено. Значи преди всичко трябва да се знае колко пареща е отговорността на човека за творимото от него зло.

1971 г. 661. (27 октомври). Защо Царството Божие се превзема със сила? Защото съпротивлението на тъмнината е упорито, яростно и продължително. Може да победите само утвърждавайки Светлината в себе си независимо от всичко. Сега, когато започват да се развяват Знамената на победата в различни точки на планетата, беснееето и безумието на тъмнината нарастват особено, това е вече безумие на отчаянието, на безнадеждността, на безизходицата и обречеността. На какво се надяват те? Да победят Мен? Войнството на Светлината е непобедимо. И окончателната победа е близка. По безсмисленото беснееене и съпротива може да се съди за тази близост.

1971 г. 662. (М. А. Й.). Обратният кармичен удар срещу вървящите упорито срещу Светлината е неотвратим. Защиатавайки се и защитавайки не можете да избегнете това, че трябва да нанасяте ответни удари. Войнството на Светлината не е въоръжено с оръжието на Светлината, за да стои то неупотребявано. Но не трябва да се изпълвате с недобри чувства, даже вземайки участие в най-жестокото стълкновение. Те, враговете, беснеят изпълнени със злоба, но вие, даже вдигайки меча и поразявайки злобата, не губете равновесие.

1971 г. 663. (28 октомври). Не е нужно да се огорчавате от тъмните нападения. Тъй като тяхната цел се състои именно в това да огорчат, помрачат и изкарат от равновесие. Помрачавайки се и губейки равновесие, действате в съгласие с техните намерения и им давате повод да злорадстват. В тези случаи трябва твърдо и търпеливо да се изчака известно време, удържайки с всички сили спокойствието. Тъй като скоро след нападението тъмнината отслабва и временно отстъпва. Тя няма сили за продължителна съпротива срещу Светлината. Ето в този момент на отстъпление на тъмните и трябва да се възползвате, за да укрепите съзнанието и възстановите силите. Тъмнината е „като картонен бик“ и трябва да познавате това нейно свойство и нито да миг да не се поддавате на нейните зли хитрости.

1971 г. 664. (М. А. Й.). Ако тъмните опити са предизвикали нарушение на обичайното течение на Общуването или са предизвикали недоволство, или мисъл за собствената слабост, или стремеж да се търси утеха в мечти за земни утешения, или в каквото и да било друго нещо, това е показател за угасване на пламъка на духа - значи тъмнината е преуспяла в своите старания, значи противодействащата на Светлината вълна не е била посрещната достойно. Това от една страна. От друга - даже в такива случаи опитът от стълкновенията с тъмнината е винаги полезен, тъй като въоръжава за в бъдеще и позволява по-уверено и твърдо да посрещате новите нападения.

1971 г. 665. (Гуру). При стълкновение с тъмнината опитният воин не само няма да допусне вътрешна слабост, но напротив, ще събере всички сили на духа, ще се въоръжи с пламенния доспех и ще почерпи нова мощ от поредната схватка с бесовската глутница. Няма да им даде повод нито да злорадстват, нито да считат, че са преуспели в своите кроежи. Опитният воин ще прояви несломима твърдост и даже

ако се наложи да отстъпи пред тъмната сила, то ще отстъпи с лице към врага, държейки твърдо в ръце оръжието на Светлината. Но ако е усвоил здраво, че тъмнината не угасява Светлината, а обратно - Светлината я разсейва и унищожава, то тогава и отстъплението е невъзможно, тъй като в осъзнаването на това се съдържа победната мощ.

1971 г. 666. Най-значителните световни събития преминават, като правило, незабележими за обикновеното съзнание. И само по следствията може да се съди за това, че се е случило нещо особено важно. Така и сега се случва нещо такова, което ще измени течението на живота на народите. Но упорстващите ще продължават да действат все още както и по-рано, и само да задържат с това настъпването на промените. Експресът на Новия Свят се движи напред и неуспелите закъснели все още се лутат по перона без да разбират, че те вече са изостанали от него.

1971 г. 667. (М. А. Й.). При Нас в Твърдината като във фокус е съсредоточена същността на протичащите на планетата промени и е събрана тяхната движеща сила. Владиците Са на кормилото. Може ли волята на обикновените смъртни да спре осъществяването на Великия План? Не, не може никой и нищо. Кармичните задръжки са следствие от миналото. В бяга на времето те изчерпват своите енергии и отсъденото бъдеще ще се отлее в отсъдените форми.

1971 г. 668. (Гуру). Промените, ставащи на Земята, са много важни за Тънкия Свят. Тъй като опитът, събиран от човечеството на планетата във въплътено състояние има решаващо значение за надземното пребиваване. И земното стъпало трябва да бъде приведено в порядък. От кръвта, насилието, войните, убийствата и отравянията преходът в Тънкия Свят се оцветява със земните ужаси и задържа еволюцията. Можете да си представите колко бързо ще се устреми напред човечеството, когато светлината на разбирането на Основите на живота озари човешкото съзнание.

1971 г. 669. (29 октомври). Мислейки за друг, зъл човек и представяйки си неговото лице, мислещият, ако също е изпълнен със злоба, я усилюва многократно. В миналото такова мислене е довеждало в резултат до незатихващо "кръвно отмъщение". Довежда и сега към твърде тъмни и разрушителни следствия. Но ако мисълта е от Светлината, злобата на противника се неутрализира в съответствие със силата на Светлината. Мислейки за хората, се докосваме до тях. И в една или друга степен възприемаме тяхното психическо състояние и обкръжение. Мислейки за Учителя на Светлината и Неговите Доверени, и представяйки си Техните Образи се свързваме със Светлината и Йерархията. Такова намерение и същото такова съзнателно мислене, а главно, представянето пред мисления взор на лицата, имащи особено значение, съединяват съзнанието със съответстващите сфери и го извеждат в орбитата на високите вибрации. Постоянният Образ на Учителя в сърцето е голямо постижение, толкова значително по своите следствия, че е невъзможно да се изрази с думи това значение. И само жизненият опит в това направление помага да се осъзнае дълбочината и важността на това условие. Изисква се именно осъзнаване, тъй като никакви думи не са в състояние да заменят опитното знание. Често в ученика при цялото му желание и стремежи просто не достигат нито силите, нито упорството, нито настойчивостта, за да утвърди това постижение. А то се достига просто, леко и почти без усилия на волята, когато в сърцето гори пламенна любов

към Призовалия. Затова ще утвърждаваме това велико достижение чрез любов. Това е най-краткият път към него.

1971 г. 670. (М. А. Й.). Разбирането движи. То може да се задълбочи, посвещавайки своите мисли на явленията, заслужаващи внимание. Толкова мисли в течение на деня се отдават на нещата, белязани със знака на суетата. Заслугата за това не е голяма. Само суровият контрол над мисълта ще даде очакваните резултати. Времето, отдадено на дребни суетни мисли, е загубено време. Затова съблюдаването на мисълта в себе си не само изисква да се освободите от нечисти или недобри мисли, но и от дребно житейските мисли, не предизвикани от необходимостта. Много излишно и ненужно се говори, но още повече се мисли.

1971 г. 671. (Гуру). На нас не ни е нужен вашия товар, който е на раменете ви, но упорството, несломимостта и твърдостта на устрема, а също и предаността. Предаността и любовта са родни сестри. Предаността и любовта са ключове към преуспяването. Само те ще ни сближат още повече. Можем ли да забравим тези, които не са ни забравили и за които дори смъртта на тялото не е попречила на живото, радостно и пламенно спомняне за заминалите. Любовта е по-силна от смъртта. Смъртта се побеждава с любов.

1971 г. 672. (30 октомври). Достижението се формира от синтеза на незабележимите усещания. Яснотата и устойчивостта на Лика има голямо значение. Чрез Него се осъществява съединение с Висшето. Да видиш Лика е щастие. Това е възможно навсякъде и винаги. Стига да разбереш какво означава това. Утвърждаването на Лика е по-важно и над всичко. Палячото трябва да бъде обуздан, тъй като неговите прищявки са несъвместими със Светлината. Всички се стремят към власт, стремете се и вие, но над себе си. И ако Аз Говорех като „имащ власт“, значи Съм я Утвърдил над Себе Си. Това е и висшата власт, достъпна на човека. И утвърдена тя остава навеки с достигналия я. Всички се стремят към власт над другите. За какво е тя, ако даже в най-добрия случай всичко свършва със смъртта на тялото. Но властта над себе си, а значи и над всяка плът, и над света, не свършва никога. Затова Ме наричат Владика на Света. Моята власт е Жертва. Великата власт съответства на величината на Жертвата. И нима не си струва заради тази власт да отдадеш себе си, своето малко „аз“, отричайки се от него и отхвърляйки го. Как още да ви накараме да разберете по-добре къде и в какво е то, най-нужното? Хората се лутат като побъркани по планетата. И са толкова малко тези, които знаят своя път. Знайте своя път. В това е всичко. Пред прага на великите събития няма да Замлъкна, докато вие сте с Мен. Аз Съм с вас винаги, във всичките дни, до свършека на века. Устоялият пред натиска на тъмнината пребивава в Мен, и Аз в него. Венецът на Светлината и щастieto на Моя Лъч са за победителя на тъмнината.

1971 г. 673. (М. А. Й.). Напрежението на енергиите на съзнателните сътрудници на Светлината в тези дни е огромно. То звучи по цялата верига на Йерархията на Светлината. Участниците в световната мистерия на живота не могат да останат настрана. Всички хора ще вземат участие, но съзнателно - само малцина. Сега се осъществява отсъдената победа на Светлината. Благо на приелите съзнателно участие в действията, водещи към победа на Светлината.

1971 г. 674. (Гуру). Помислете за това, какво ще бъде вашето духовно състояние, когато заповяданото бъдеще стане чудна и приказна действителност! Струва си да се помисли за това, тъй като то е близко. Беше трудно да се чакат тези

дълги години. Краят на Кали Юга ще бъде начало на Сатия Юга, Югата на Светлината-Огън.

1971 г. 675. (31 октомври). Да вярваш и да чакаш е едно, да дочакаш и да видиш - друго. Да дочакаш - това значи да получиш крила на Светлината. Дочакал - значи претърпял до края, победител. На всички, които тръгнат след Мен, беше Обещано спасение, но да Ме последват до края. Но краят е начало на новия живот в лъчите на победителя-Светлина, живот, който няма да има край. Може ли временното претърпяване, имащо край, да се сравнява с началото на живота в Светлината, нямащ край. Наградата е огромна: за временното - Вечно. Едното е несъизмеримо с другото. Затова на всички изпитания, даже най-трудните, може да се гледа като на благо. Издържаните изпитания са гаранция за право на вход в сферата на вечната Светлина. Затова процесът на претърпяването докрай е отражение на възхода на духа по стъпалата от стълбата на живота. Отварянето на центровете се съпровожда със страдание и болка. Но кой от преминаващите през тях ще се откаже съзнателно от това, което дават запалените центрове. Често тези страдания се предизвикват вече не от необходимостта, а от човешкото невежество, благодарение на което избраните приемници страдат "в менгемето на недораслите" и отравящата среда, породена от тях.

1971 г. 676. (Гуру). Сред враговете няма да пропуснем преоблечените приятели. И това се случва нерядко, когато под облика на неприятел се крие приятел. Всичко се случва в живота. Тук вече се налага внимателно да се вслушвате в гласа на сърцето. То няма да измами.

1971 г. 677. (М. А. Й.). Сферите на Далечните Светове са тази област, където съзнанието, устремявайки се към тях, може да откъхне от несъвършенствата на земния свят. Магнетизмът на Далечните Светове е толкова могъщ, че привличането към него може да обогати духа с нови находки. Даже самата мисъл, че някъде съществуват по-добри и по-съвършени от земните условия на живот, възвисява съзнанието, разширява го и го изпълва с образите на по-прекрасните стъпала на еволюцията. Непостигнатото и неосъщественото тук е осъществено и постигнато там. Например няма болести, няма войни и насилие, няма бедност, нужда и пороци. Няма злоба и недоброжелателство, няма тъмни, препятстващи еволюцията на човечеството, няма убийства на животни и изяждане на техните трупове, няма пари, борси, спекулации, публични домове, наркомании и другите особености, присъщи на живота на Земята. Далечните Светове могат да служат като обект на устременост за мисълта и да вдъхновят хората за преустройство на живота на нашата планета.

1971 г. 678. (Гуру). Ако Владиците Са Пришълци от Далечни Светове, по Тях може да се съди за хората от Далечните Звезди. Условията на живот в Твърдината са близки, доколкото позволява Земята, до живота на Висшите Светове. Владиците се Трудят да утвърдят на Земята по-високо стъпало на еволюцията и да я приближат към равнищата на Далечните Светове. Всички най-добри достижения на човечеството са взети оттам. Всичко, което с времето ще стане Земята, ще бъде отражение на живота на Далечните Светове.

1971 г. 679. (М. А. Й.). Очакването и вярата в отсъденото бъдеще са плодотворни ако се съпровождат със съответстващи дела. Тъй като е Казано, че то може да се посрещне достойно само в бяло облекло. Ето на това именно

обстоятелство и трябва да се обърне особено внимание. Едно очакване или само една увереност няма да донесат желаните следствия. С ръката и крака човешки, тоест с дела се изграждат светлите стъпала към бъдещето - ръцете ги полагат, а кракът стъпва по тях.

1971 г. 680. (Гуру). Всичко и всички съществуват в пространството. Живите и заминалите продължават да съществуват еднакво напрегнато във великото пространствено вместилище. Затова съзнателното обръщане към тях, заминалите от Земята, даже и възплътили се отново, няма да остане без следствия. Обръщането донася отговор и то светлоносен отговор ако духът, към когото е насочен стремежът, е Носител на Светлина. По такъв начин при някои условия изобщо не е важно възплътен ли е Духът на Носителя на Светлина отново на Земята или продължава да пребивава в Надземното. Връзката не се прекъсва нито от смъртта, нито от живота.

1971 г. 681. (5 ноември). Думата „Владика“ включва в себе си овладяването на всичките три свята и способността за пълна съзнателна проява на своята активност във всеки от тях.

1971 г. 682. (М. А. Й.). Астралът е много активен и упорит. Затова Заветът за непрекъснато бодърстване остава в сила. Затова борбата с него не се прекратява нито денем, нито нощем и особено нощем, когато отслабва контролът и не изтръгнатите с корена астрални тенденции изискват проява. Това, на което някога ние сами сме научили астрала, ще се проявява докато ние сами не го отучим.

1971 г. 683. (Гуру). Казано е за образуването на цяла планина от щипки земя. Всекидневното прилагане на Учението на Живота ще даде в резултат тази цяла планина от светлоносни достижения. Да, ежедневно, упорито и настойчиво във всички дреболии прилагане на Заветите на Учителя ще доведе в края на краищата до желаната власт над своите три обвивки.

1971 г. 684. (6 ноември). Любовта към Висшия Свят води към неговото опознаване. Действа нейната магнитна сила. Този, който обича математиката, я изучава и се запознава с този забележителен отрасъл на знанието. По същия начин опознава Сферата на Светлината възлюбеният я. Магнитната сила на любовта привлича възможностите и създава строен и необикновен поглед към света. Не е и скучно да се потапяш в любимото, и времето стига, за да се отдели от него за изучаване на мисълта. С любов се поражда устрем към любимото без всякакво насилие над себе си. Всичко велико, всичко гениално е създадено от човека с любов към творимото от него. Мисълта, устремена към Висшите Сфери, магнитно събира около себе си елементите, нужни за познанието, постепенно разширявайки орбитата на проникване в тях. Любовта към Висшето ражда непосредствено Общуване с него. И придобиваното по този път невидимо Съкровище става за познаващото съзнание по-ценно и по-високо от всичко. Отличителна черта на такова познание е неизчерпаемостта на възможностите. И в тази неизчерпаност човешкият дух се докосва до проявите на Безпределността. Пътят на познанието няма край. Дарът на вечния живот го прави реалност. Еснафските дела са крайни, но пътят на Светлината е безкраен. Наричаме тези, които вървят по този път, безпределни пътници. Разбира се, той е труден, тъй като противодействието и съпротивлението на това, което обкръжава човека, са необичайно силни и упорити. За пример може да се вземе упоритото съпротивление на физическата и астралната обвивки, което не е лесно за преодоляване. За това може да е необходим не един живот. Но пътят към Светлината

ще бъде победен, ако помагат любовта и съхраненият устрем. Всички вървят без да знаят накъде и защо. Но знаещият има преимущество, тъй като в основата на неговото движение лежи осъзнаването на целта и значимостта на неговото пребиваване както на Земята, така и в Световите. Даже ако в обикновените земни условия се сравни празно блуждаещия човек с вървящия бързо и твърдо с определена цел, разликата ще бъде поразителна. Нашите хора знаят напрегнато и пламенно накъде и към кого вървят, и защо. И двигателната мощ на техния несломим постъпателен устрем е любовта-победителка.

1971 г. 685. (М. А. Й.). Колко земни обвивки на прекрасни духове са изгорели от невъзможността да преодолеят страшното съпротивление на средата. Това съпротивление е двояко: и външно, и вътрешно. Трудно е дори да се каже кое е по-силно. Но въпреки това мнозина са излизали победители от тази борба. В какво е тайната на успеха? В единението с Йерархията на Светлината, скрепено с любов. Вървящият с Владиката е винаги победител, ако единението не е нарушено от нищо. Така в ръцете на вървящия към Светлината се дава ключът към преуспяването. За него се отварят всички врати, водещи към постигането на Висшия Свят.

1971 г. 686. (7 ноември). Тънкия Свят е тази вълшебна страна, където човекът, познаващ неговите закони, може като вълшебник да твори чудеса немислими на Земята. Твори въображението в пределите на своите възможности. Там е възможно да посещавате музеи и да се възхищавате на произведенията на изкуството. Но е невъзможно да се изяде парче месо или да се изпие бутилка вино, тоест и това е възможно, но нито месото, нито виното ще бъдат земни, а отсъствието на тяло няма да даде удовлетворение и поглъщането на месото и употребата на вино няма да наситят стомаха. Целият процес ще протече във въображението, а следствие ще бъдат мъките на Тантал, тоест безкрайно въжделение, не даващо възможност да бъде наситено и поради това разпалващо се все повече и повече. Например земните плътски желания, въжделения и безпокойства поради липсата на физическо тяло не могат да имат естествена проява, докато увлечението от наука, изкуство, красота, работа, помощ на хората, сътрудничество с Йерархията, общуване с Високите Сфери е напълно удовлетворимо. И е възможно да се твори, и да се изучава, и да се лети, и да се чувства безгранична свобода на духа, не свързан с плътните стремежи. Например обичайният и разбиращ музиката може да ръководи огромен оркестър и да сътворява чудесни симфонии, наслаждавайки се на плодовете на своето творчество. Така също и любовта, лишена от тъмни елементи, жъне обилно в съответствие с нейната сила. Именно възможността за неограничено от нищо светло творчество проявява своята вълшебна чудесност в Тънкия Свят, ако развитото въображение позволява. Човекът, който е лишен от въображение, не може да твори. Нечистото въображение ще въвлече духа в низшите сфери - с всички ужаси, създавани от човешките пороци. Неочистените духове също творят, но това творчество е тъмно, безпросветно и наситено с въжделенията на неудовлетворените страсти. Но колко прекрасно пък е творчеството на Високите Духове, не свързани със земните ограничения. Наистина Тънкия Свят позволява на човека непостижимото и непостигнато на Земята да стане възможно и осъществимо.

1971 г. 687. (8 ноември). В случай на натиск, в случай на обременяване, в случай на съмнения и колебания, в случай на неувереност в бъдещето е добре да си повтаряте и да се утвърждавате върху Основите. Те разбиват вълните на преходните

явления, укрепвайки съзнанието върху Камъка на Вечната Основа на Живота. Какво от това, че някъде нещо върви не както трябва. Скалата на Светлината е непоколебима, тъй като е издигната върху Основите. Случващото се в обвивките подлежи на постоянна смяна и се намира в постоянно движение, и само Безмълвният Свидетел е над всичко и е незасегнат от течението на трите потока. Тишината на Мълчанието е Неговата сфера. И когато тя започне да звучи, диханието на Вечността се докосва до съзнанието.

1971 г. 688. (Гуру). Дано само пламъкът, горящ в гърдите, да не угасне! Дано само да не потъмнее Светлината на сърцето! Ако светилникът, горящ в мрака, угасне, няма ли тъмнината да възтържествува? Затова най-първото задължение на носителя на Светлина ще бъде да я утвърди каквото и да се случва наоколо. Светлината е непобедима, ако е осъзната. Тъмнината е безсилна срещу нея, ако тя продължава да гори, без да се плаши от нея. Тъмнината е временна, но Светлината е вечна.

1971 г. 689. (М. А. Й.). Ние също сме преминали през всичко, през което преминавате вие, само че още по-трудно и по-ускорено. Правилно е, че сте усвоили здрав положението, че Основите ще останат непоколебими независимо от всичко, случващо се с вас, както вътре, така и вън. Това помага много да се удържи равновесието. Колко промени е претърпял светът през последните, да кажем, две хиляди години. Но Основите са останали все такива, каквито са били и по-рано. Външните изменения на лика на Земята, раждането на нови държави и изчезването на стари по никакъв начин не се отразяват на Основите. Не им се отразяват също и промените в човешкото съзнание. Те са непоколебими и неизменни.

1971 г. 690. (Гуру). Ако Духът, към Който е устремено съзнанието, е зает и не Може да отговори, то при всички случаи докосването на устремяващото се съзнание до Високите Сфери съединява с тях и с вибрациите, насищащи тези Сфери, и устремът не остава без отговор. Лоното на пространството съзвучи със съответстващите на устремяващия се дух слоеве.

1971 г. 691. (11 ноември). Въпросът за вибрациите е сложен. Всеки предмет, без да говорим вече за растенията, животните и човека, има своя аура. Аурните вибрации могат да бъдат хармонични и дисхармонични, добри и зли, светли и тъмни. Два предмета, наситени с противоположни вибрации, намирайки се един до друг, встъпват във взаимодействие и по-силните вибрации побеждават. Може даже да се говори за борба, протичаща между предметите и вещите. Вещите, предметите, облеклото и всичко, което се е намирало дълго в най-близкото обкръжение на човека, се насища плътно с неговите излъчвания. Атмосферата на жилищата е много трайна, и особено аурата на дрехите. Някои предмети запазват силата на въздействие за много дълго време, а заклетите предмети - особено. Заклети - значи наситени с еманации с определена цел, съзнателно. Говорейки по същество, живеем в свят, където всичко вибрира с енергии от един или друг вид. Еманациите на горската поляна, не осквернена от човека, се отличават от еманациите на игралната зала. Чувствителните организми отчетливо различават характера на вибрациите на различните места. Те ще кажат, даже със затворени очи, дали се намират в храм или в увеселително заведение. Влизайки в чужд дом човек или се подчинява, тоест попада под въздействието на неговата атмосфера, или обратно, преодолява я. Същото се случва и при съприкосновението на човешките аури. В

задачата на ученика влиза приучването му към способността да не се поддава на никакви странични въздействия, макар и да усеща тяхната същност.

1971 г. 692. (М. А. Й.). Изображенията на хората, техните портрети и фотографии също имат свои излъчвания и също въздействат на съзнанието. Даже мисленото представяне на такъв портрет предава тези невидими вибрации. В това отношение значението на иконите и Свещените Изображения е огромно. Човекът се намира под постоянното въздействие на всичко, което го заобикаля и с което той влиза, особено съзнателно, в съприкосновение.

1971 г. 693. (Гуру). Художникът, творейки своите картини, влага в тях силата на своите излъчвания, степента и характера на които зависят от силата на неговия творчески огън. Тези наслоявания съпровождат платната и остават с тях през цялото време на тяхното съществуване, ако огньовете, вложени в тях, са достатъчно устойчиви. Въздействието на такива акумулатори на вибрации е много силно. Колкото по-огнено е творчеството, толкова по-силно е въздействието. Можете да си представите каква е мощта на великите произведения на изкуството, ако са създадени при тясно обединение с Йерархията на Светлината и ако техният творец сам е Йерарх от висока степен.

1971 г. 694. (12 ноември). След освобождаването от тялото човек се напруга в ключа на тези преживявания, които са били особено напрегнати в последното негово възплъщение. В негова воля е да ги приеме или отхвърли, но все пак ще се наложи да се срещне с тях лице в лице. Те се връщат и при земния живот, и потапянето в тях или отхвърлянето им утвърждава неговото отношение и в следсмъртното състояние. За йога всичко в миналото, което не съответства на изборния от него път, се изгаря. И затова той не допуска потапяне в миналото. Под потапяне в миналото се подразбира такъв процес, когато миналите астрални преживявания и неизживени свойства овладяват отново съзнанието, завличайки го в кръга на безизходицата, в това, от което той, както му се струва, е трябвало вече отдавна да е освободен. Всяко такова преживяване от миналото служи за него като изпит за неговите действителни достижения. С каквото се свързва на Земята, с това е свързан той и в Надземното и от което още не се е освободил на Земята, с него ще пребъде и после.

1971 г. 695. (М. А. Й.). Обичайната грешка се заключава в това, че считат доближилите се до Учението за някакви особени същества, докато всъщност те си остават същите, каквито са били по-рано и са нужни много време, усилия и труд преди в тях да протекат действителни изменения към по-добро. Дори в началото човек става сякаш по-лош, отколкото е бил, тъй като докосването до Светлината проявява всички, до тогава скрити и дремещи в него, неизживени свойства. Затова може да разчитате на думите, решенията и мненията на четящите Учението не повече, отколкото на обикновените хора. Това ще помогне да се избегнат много горчиви грешки и преживявания, тъй като често доближилите се биват използвани от тъмните за техните въздействия.

1971 г. 696. (Гуру). И предателствата се извършват от тези, които са се доближили повече или по-малко. И колкото по-близо се е приближил или е допуснат, толкова по-голямо е и предателството. Незнаещият няма какво да предава, което също трябва да се отчита при съприкосновение на последователите на Учението и

неговите почитатели. Даже без предателство особено тежките и горчиви удари са били нанасяни не чрез странични, а чрез тях, докосналите се до Учението.

1971 г. 697. (13 ноември). Необичайното упорство и противодействие на тъмнината е показател за присъствието на тъмен йерофант. Това показва, че огньовете на противостоящото сърце са непоносими за тъмнината. И въпросът е в това дали сърцето ще разсее тъмнината със своята Светлина, или тъмнината ще погаси огньовете на духа. Така запазването на равновесие излиза извън пределите на личните интереси и придобива пространствено значение. Борбата се води в името на победата на Светлината.

1971 г. 698. (М. А. Й.). Беснеенето на тъмните, протичащо наоколо е твърде показателен знак. Стълкновението с тъмнината е мъчително, но няма друг път за победа над нея. Гледат злобно и чакат дали няма да погасне устремът и дали съзнанието няма да затъне в безизходицата. Но издържаният борбата докрай ще бъде победител.

1971 г. 699. (Гуру). Помощ се дава когато има към какво да се присъедини изпращаната енергия. От нямащия се отнема и това, което има. Но на имащия се дава. Безполезно е да се налива вода в пробито решето. Затова и Учителят не Може да губи напразно скъпоценната Мощ. Но Помощта няма да се забави ако има към какво да се приложи.

1971 г. 700. (14 ноември). Да, да, много важно и много показателно е, ако по време на сън своеволието и упоритостта на астрала се побеждават от приемането на достойно решение. Това значи, че победата над него скоро ще стане окончателна. Неизживените свойства, скрили се в дълбините на съзнанието и нямащи възможност да се проявят в бодърстващо състояние, се опитват да направят това по време на сън. Но ако и насън побеждава волята - значи обуздаването на астралната обвивка се доближава до завършек. След поредното неистово беснеење тъмните се опитваха да нанесат вреда по време на съня. Трябва да се запомни, че беснеенето и разюздаността на тъмнината, достигнали своя апогей, вървят към снижаване. В това се проявяват нейните “картонени свойства”. Помнете, тъмнината е като “картонен бик”. И когато Светлината, горяща вътре, издържа такъв неистов натиск и остава непоколебима, тъмнината е принудена да отстъпи. Главното е, че трябва да се издържи и да не ѝ се даде възможност да тържествува злобно. Такива стълкновения с тъмнината не са леки. Много сили отиват за тази борба. Но толкова по-славна е победата. Така духът се закалява по тясната пътека на Светлината, водеща в живота.

1971 г. 701. (М. А. Й.). Изобщо не е важно какво е помрачило съзнанието и от какво е помръкнала Светлината, горяща вътре, но е важен фактът на такова затъмнение. Тъй като беше Казано, че трябва да се устои независимо от всичко, може да има много причини за поражение, но нито една не може да бъде оправдана. И въпросът не е в причините, а в твърдостта на духа, несломим от нищо. Злобните твари се стараят много и търсят изобретателно най-хитри подходи към това нанасяният удар да бъде най-чувствителен и да попада в най-слабото и незащитено място. Тяхното преимущество е в това, че са невидими и че се крият зад гърбовете на привидно най-безвредните хора. Няма да се мамим от това и ще помним, че тъмните, след като получат отпор, се отдалечават временно, за да намерят нов подход и отново да нанесат удар. Затова “нека копието над дракона не спи”.

1971 г. 702. (15 ноември). Търсят тук и търсят там, търсят в светилища и в книги, търсят от хората, знаещи нещо, но търсят напразно навън, тъй като “Царството Божие е вътре във вас”. Така Каза Сам. Всички външни търсения са оправдани само дотолкова, доколкото помагат да се прояви вътрешната Светлина. Дори Учителят на Светлината не е способен да помогне, ако вътре няма нищо и няма към какво да се приложи. Началото и краят на всички търсения е самият човек, разбрал, че нищо не му принадлежи и че всичко наистина свое, неотнимаемо от никого и от нищо той носи винаги със себе си, вътре в себе си. Тъй като някога ще се наложи да се оставят всички земни вещи и не само те, но и тялото, и не само земното, но и другите обвивки, тъй като наистина няма нищо свое. Чашата и нейните натрупвания са неотнимаеми за целия живот и за цялото бъдеще. Наистина вечното достояние на човека той пази у себе си през всички възплъщения и във всички светове. И някога ще има достъп към всичко и някога ще види всичко съхраняващо се в него от началото на времето.

1971 г. 703. (М. А. Й.). Да, налага се да се утвърждаваме в Светлината всекидневно, упорито и твърдо, тъй като “тъмнината е огромна” и хаосът нахлува отвсякъде. Борбата с хаоса и противостоятелството му е много трудна задача. Планетното равновесие, предизвикано от хората, е отворило вратите на хаоса. Разложението на съзнанията обхваща широки кръгове. Наркоманията, пиянството и много други човешки слабости се усилват с нахлуването на хаоса. По-лесно е той да бъде предизвикан, отколкото да бъде управляван и обуздан. Краят на Кали Юга е характерен именно с това, че хаосът нахлува в живота и разрушава неговото (на Светлината) хармонично устройство.

1971 г. 704. (Гуру). След четене, след размисли и разсъждения, и стремежи достигате до извода, че пътят към Светлината преминава през себе си, през преодоляването в самия себе си на всичко, което не съответства на Светлината. Правилен и единствено разумен извод. Друг път, освен през себе си, няма. И победената слабост или изкорененият недостатък в очите на Учителя са по-ценни от хиляди най-прекрасни думи.

1971 г. 705. (16 ноември). Необикновеността, по-точно усещането за необикновеност на времето започва да прониква в съзнанието. Бяха дадени знаци. И дори неочакваното ще се окаже чакано. Трябва цялото внимание да се събере във фокус и да не се разсейва настрана. При разсейване се губят много сили напразно. Мисленето трябва да бъде монолитно. И ако еснафското мислене се колебае, то ученикът не може да допусне това. Равновесието и спокойствието са най-добрите форми за изразяване на неговото състояние. Наоколо има толкова безпокойства и възбуждения, преживявания и мъка, че е трудно да се удържа равновесието. Атмосферата е наситена с мятаци се енергии, и невежите смятат, че тях нищо не ги засяга. Но всичко ги засяга и всичко влияе тежко. И повече не може да се казва, че “аз не съм пазач на моя брат”, тоест може да се каже, но думите няма да спасят от силните пространствени въздействия. Чашата със земна мъка се отнася и за нежелаещите да я изпият. Затова наоколо има толкова мъка и толкова неблагоприятие. Спасението на света е възложено върху плещите на Новата Страна, вашата Родина, затова и не е леко.

1971 г. 706. (М. А. Й.). Когато възникват съмнения, те трябва да се пренасят към себе си, тоест всички грешки да се възприемат като дължащи се на

своите несъвършенства, неумение, недостатъчен опит, прибързани изводи и съждения, излишна доверчивост към своите възприятия и така нататък, но съвсем не да се отнасят към Учителя и Учението. Първият род съмнения е лесно да се изкоренят, тъй като, за да се достигне стъпалото на безпогрешни възприятия, трябва да се види Учителя на Светлината и да се чуе Неговия Глас. Няма да говорим вече за останалите гореизброени причини за съмнение, но ако съмненията се отнасят до Учителя или до Учението, то отровата на тази ехидна може да отрови целия организъм, тъй като е много опасна. Трябва да се пазите от нея.

1971 г. 707. (Гуру). Опасността от сънните внушения е огромна. Те въздействат на обвивките и преди всичко на астралната. Вибрациите, допуснати в последната, внасят в нейния състав елементи, които при сходни условия или възможности ще накарат астрала да вибрира в унисон с тях. Затова трябва грижливо да се пазите от възможностите за нежелани явления по време на сън, настройвайки съзнанието преди лягане за сън съответно. Решителната заповед на волята в това отношение е много действена и тя ще служи като охрана в съня срещу всякакви негодни нахлувания.

1971 г. 708. (17 ноември). Да се отдели своето Висше “Аз” от своите мисли, чувства и преживявания е една от най-трудните задачи. “Аз-ът” остава при всички условия, докато мислите, чувствата и преживяванията идват и си отиват, и постоянно се изменят. Насред трите велики потока на физическата, астрална и ментална материя стои духът на човека и през неговата физическа, астрална и ментална обвивки текат потоците на материята от трите вида. Невъзможно е да се удържат те и да се спрат. Те не са “Аз-а” на човека и не му принадлежат. Нищо не му принадлежи. Нищо не принадлежи и не може да принадлежи на духа и в световите, само Чашата на неговите натрупвания е неговото вечно и неотнимаемо достояние. Човекът, vyplъщавайки се, преминава през тези три свята, оставяйки във всеки от тях последователно обличащите го обвивки, докато не достигне Огнения свят, в който се облича във вечното тяло на Светлината. За да се натрупат елементите, необходими за съзнателна проява в Огнения Свят в тялото на Светлината, се извършва и еволюцията на духа. Оформянето на огненото тяло е най-висш процес. У мнозина даже менталното тяло още не е оформено. При всяко ново vyplъщение всички тези три тела: физическото, астралното и менталното се зараждат отново в съответствие със стъпалото на развитие, достигнато от духа и кармичните особености на поредното vyplъщение.

1971 г. 709. (М. А. Й.). Материята, от която се състои физическото тяло, нейните атоми, не старее и не боледува. Но човекът все пак старее, макар че практически в течение на седем години материята на плътното тяло изцяло се обновява? Всички атоми се запълват с други, нови, а хроничните болести, например, остават. Какво е това болест и стареене? Как да се изхвърля от организма това, което боледува и което старее? Атомите се менят, а бръчките остават. Атомите са други, нови, а болестите са старите. Как може да грохва тяло, състоящо се от незаспиващи атоми? За това трябва да се помисли и да се търсят възможности за продължаване на живота именно в това направление. Но кое в болния организъм се разрушава, ако атомите са неизменни? Заболелите клетки се състоят от неспособни да боледуват атоми. Но къде е тази граница, когато неспособното да боледува вещество преминава в можещо да боледува? И може ли тънкото тяло да боледува, ако даже то

може да бъде поразено от мисълта? И защо младее тънкото тяло, освободило се от плътната обвивка на хората? Защо преминалите в Тънкия Свят още продължават да усещат болка? Тези въпроси се поставят затова, че на тях може да се получи отговор, ако мисълта се насочи към тяхното разрешаване.

1971 г. 710. (Гуру). На очакващите ме ще кажа: среща ще има. И ще се сбъдне всичко Предуказано от решението на Владиката. Но трябва да се дочака. При наличието на вяра е по-лесно да се чака. Задръжката е в състоянията на човешкото съзнание. Владиката Иска да ускори всичко, но как, ако съзнанието не позволява. При негово съзнание най-доброто може да се превърне в най-лошо, което и се налага да се наблюдава. Човешкото зверство обръща даже най-поразителните открития на века към разрушение.

1971 г. 711. (18 ноември). Често даже добри хора изобщо не подозират, че тъмните действат чрез тях и пребивават в щастливо неведение. Често не се допуска, че даже присъединилите се към Учението могат да бъдат подложени на тъмни внушения. Много неща се случват в живота. Примерът на Савел е твърде поучителен. Той е бил гонител на християните не поради излишък на Светлина, а под въздействие на враговете на Светлината. Фактите, взети без умиление и доверчивост говорят за това, че в дадения случай не всичко е благополучно. Значи Указанието “да познавате сурово приятелите и да не се умилявате от маски” остава в сила.

1971 г. 712. (Гуру). Как да се постъпи, когато приятелят три пъти наруши оказаното му доверие? Да не се разкрива отново сърцето, докато това не бъде осъзнато от приятеля. Често подобни явления имат тенденция да се повтарят. И не се ли обясняват тези неща с тази същата доверчивост, веднъж вече наказана жестоко. Бисерите на сърцето в неверни ръце няма да послужат от полза.

1971 г. 713. (19 ноември). Съветвам да се облечете в постоянна молитва и да не се отклонявате от тази настройка. За това се дават мантри или определено възвание. Когато овладеят ненужни или обременяващи мисли, може да се повтаря Исусовата молитва. Но и в нея трябва да се вложи сърцето. Бездушното повтаряне няма да помогне. Откъде пропълзва помрачаването? Не е ли чрез неверните приятели? И това се случва. Лесно е да се защитаваме от враговете. Но как да се предпазим от неверните приятели?

1971 г. 714. (Гуру). Правейки равносметка на преживените години няма да помним злото, но и да се проявяваме като безропотни овчици не си струва. Тежкия и горчив опит ще послужи от полза, тъй като главното предстои и, встъпвайки в бъдещето по пътя на познаване на човека, трябва да се достигне възможно по-далеч.

1971 г. 715. (20 ноември). Да, това е вярно, ампутирани крайници или органи могат да се усещат или да болят. Развъплътените духове още дълго преживяват земните болести и болки. Това говори за това, че болестите и болките се коренят в съзнанието, тъй като как може физическото тяло да боледува, по-точно, да се усеща болка в него, когато такова няма? Не тялото чувства, а астралът. С изключение на физическите увреждания, болестите се зараждат в него и чрез него. При изцеление въздействието преминава през висшите обвивки. Затова и се изисква вяра. Самовнушението също се извършва чрез тънкото тяло, което по-лесно се подчинява на мисълта. Трудно е да се борите с хроничните заболявания, тъй като те

са се загнездили здраво в тънката обвивка. И все пак в смисъл на оздравяване на клетките може да се направи много. Атомите не боледуват, молекулите не боледуват, но химическите съединения, състоящи се от молекули вече въздействат на клетките на организма, оздравявайки или разрушавайки ги. Психическата енергия, насочена към заболялия орган, помага да се възстанови електрическото равновесие на клетките. С това е полезно прилагането на магнит, електромагнит и електролиза. Кръвта носи храна на клетките при съдействие на психическата енергия. Отпуснатото, затлъстяло, наситено с отровата на разложението на месната храна тяло е развъдник за всевъзможни болести. Чистата храна има много голямо значение и при здрава психика служи като щит срещу болестите. Твърде много хора боледуват от отравянето на атмосферата, от убийствените мисли, преобладаващи в човешките сбирнища, от недоброжелателството на съседите. Необходимо е от всичко това да се отбранявате. Тъмните противодействия също предизвикват заболявания. Болшинството от обикновените болести са ненаследствени). Някога болестите ще изчезнат от човешкото общество и старостта няма да се съпровожда от заболявания и немощ. Но засега трябва много да помислите и да поработите над това как да се защитавате от тях.

1971 г. 716. (М. А. Й.). Времето, за което говори Гуру, още не е настъпило. Но преди неговото настъпване тъмнината ще достигне до неистово безумие. И трябва да бъдете готови за това, че нейните вълни ще се усилят. И те ще се сгъстят особено пред самото разсъмване.

1971 г. 717. (Гуру). Човечеството върви към завоюване на всичко, което го обкръжава във всички светове. Този път е дълъг, този път е безкраен, тъй като е невъзможно да бъде овладяна Безпределността. Вече е направено много, наистина, но това много става съвсем малко ако се помисли за това какво още предстои да се направи и какво да се овладее. Но цел има и тази цел е единствената цел на битието на човека. Дадена е власт над всяка плът, но тя трябва да се вземе.

1971 г. 718. (21 ноември). Съзвучието на аурите лежи в основата на истинската дружба. То се пренася от далечното минало. Пълното съзвучие или съгласуваност е необикновено рядко. То не отслабва, а напротив, усилява се във времето. То няма отношение към кратките еснафски чувства, които пламват временно и бързо угасват. Най-нездравото и ненадеждно от всички е телесното влечение. Когато то премине, обикновено заменя от равнодушие или неприязън, или вражда. Кратките чувства са обичайни за хората. Ценим чувствата с необичайна продължителност, тоест продължаващи извън пределите на едно възплащение. С такава необичайна продължителност могат да бъдат и недобрите чувства. Нашите врагове са се приближавали към нас нееднократно и в миналото, също и вашите - към вас. Добре е когато добрите чувства надживяват времето, но е много лошо, когато - злите. Хората отнасят любовта и ненавистта със себе си в Надземния Свят. Благо за първото и горко за второто.

1971 г. 719. (М. А. Й.). Любов! Ако знаехте и разбирате мощта на това пламенно чувство, устремяващо духа към Висшите Светлоносни Облици. Няма нищо друго, което по-стремително да придвижва човека по Пътя на Светлината. Да, да, това чудесно чувство може да се възпитава и нараства съзнателно и целеустремено. То носи в себе си свойството отзивчивост или отклик от страна на Този, към Когото е насочено. При това нито времето, нито обстоятелствата, нито

условията, нито възрастта, нито положението, нито цвета на кожата нямат никакво значение. Всички условности и всички ограничения се преодоляват със силата на това чувство. Каквото зовът, такъв и откликът. Каквато е силата на зова на любовта, такава е и силата на отклика. Такава любов никога не остава без отговор. Всички най-смели дерзания се осъществяват с любов. Любовта е ключът към всички достижения.

1971 г. 720. (Гуру). Вярно отбелязахте, че мисълта, съсредоточена върху някакво явление, започва да расте и да се обогатява с привличаните от пространството съзвучни ѝ елементи. Мощта ѝ расте пред очите и магнитно привлича отвсякъде към себе си мисли от същия този порядък. Синтетичната настройка на мисленето помага да се коагулират мислите и в резултат се получава стройно, завършено цяло. Подобни наблюдения върху действието на мислената енергия са много важни и е ценно да се отбелязват и записват.

1971 г. 721. (22 ноември). При пълно обединяване на съзнанията настъпва пълно взаимно разбиране. Такова взаимно разбиране може да бъде само сърдечно. Твърде малко място се отрежда на сърцето при опитите за сливане на съзнанията. И затова тези опити, изискващи много условия, все по-често са безплодни, докато в същото време проводникът на сърцето действа естествено, свободно и просто без тях. Също и постоянното предстоене е невъзможно без сърцето. Доктрината на сърцето е практически жизнена. Сърцето действа. И обича не мозъкът, а именно сърцето. То проявява и чувствителност, и грижа, и състрадание. То именно, вечно пулсиращо в същността на човека, пренася своите чувства и любовта през границите на отделните възплъщения и през границите на световите - чудесен орган, носител на шестия принцип, никога не умиращ. Култът към Сърцето е религията на бъдещето. Сърцето е мостът, протегнат в бъдещето и потенциално съединяващ човека със светлоносното наследство на духа, отсъдено му от началото на времето.

1971 г. 722. (М. А. Й.). Ще попитат в недоумение: но как може сърцето да живее вечно, когато то вече не бие в тялото на умрелия човек, тоест умира заедно с тялото? Да, не бие, това е действително така. Но дори при обикновеното излизане в тънкото тяло се усеща явно биенето на сърцето: тялото лежи неподвижно и физическото сърце бие леко, докато в същото време самият човек, излязъл от своя плътен калъф, отнася със себе си сърцето в по-високата му проява. И ако в този момент е умряло неговото плътно тяло, сърцето продължава да бие и да се усеща пулса му в тънкото. Даже елементарният опит с отделянето на тънкото тяло доказва, че сърцето е органът, животът на който, макар и да е свързан с физическото тяло, но не зависи от него в своето безсмъртие. Да, наистина е така - сърцето е безсмъртно.

1971 г. 723. (Гуру). Книгата "Сърце", дадена в Учението на Живота е само въведение в Огнената Доктрина на Сърцето, която е невъзможно да се вмести в никакво количество печатни листове, тъй като неговата същност е безпределна. Ето с тази именно мисъл и трябва да се подхожда към изучаване на сърцето. Изучаването може да започне, но при това да се помни, че то няма и не може да има край. Защо е така? Сърцето е носителят на шестия принцип на човека, свързан със седмия. Сферата на изява на тези най-висши принципи е самата Безпределност и, сливайки се с тях, човекът навлиза в Областта на Вечната Светлина, нямаща нито край, нито начало.

1971 г. 724. (М. А. Й.). Промените на цветовете, тоновете и оттенъците на Изображенията на Майката на Света не трябва да се отнасят за сметка на външния източник на светлина, а трябва явлението да се разбира по-дълбоко. Това явление не е привидно, а действително. Духовната връзка с Великата Индивидуалност придава по пространствения проводник вибрацията на Лъчите и очите възприемат тези пратки. Цветовете стават светещи и живи. Забелязаното явление трябва да се приеме с неотричащо сърце като знак за висши възможности.

1971 г. 725. (Гуру). Нужно е света да се облита с мисъл. Тези мислени полети в пространството имат голямо значение, тъй като, когато плътното тяло няма да го има, а ще действа мисълта, мислените полети ще станат действителност на Надземния Свят. Мисълта, която е скована в неподвижност на Земята, не дава свобода на полетите. При известна степен на скованост тя може да превърне човека в неподвижен истукан. Упражнявайте съзнанието в изкуството на полетите. В Тънкия Свят има много обитатели, но летят малцина. Как може да лети човекът, даже не подозирал, че това е възможно и достъпно. Да, възможно е и се лети. Затова съзнателното натрупване на Агни в земния живот има решаващо значение за надземното пребиваване.

1971 г. 726. (24 ноември). Изразходването и натрупването на Агни се осъществяват преди всичко върху дреболиите, сред всекидневието и дребните, житейски дела. Поради тази причина дреболиите изискват особено внимание. Поведението на човека се проявява в целия му начин на живот. И за привеждането в порядък на изразходването на психическата енергия е необходим постоянен контрол над енергиите на организма. Може да се дразните, огорчавате и безпокоите за дреболии. При всички тези емоции напразно се изразходва скъпоценната мощ. А нали може и без тях, без тези безполезни преживявания. Нищо не може да съкруши духа, тъй като той е нерушим, а още повече - дребните чувства и въображаемите страхове. Майя е многообразна и поредните ѝ самоизмами не трябва да въвеждат в заблуда пътника по Великия Път. Колкото и ярко и завладяващо да е плътното обкръжение, то ще изчезне моментално и ще загуби властта си над съзнанието веднага щом човек се освободи от плътната си обвивка и премине в Тънкия Свят. Значи реалността на плътния свят е условна. А щом това е така, то и да ѝ се дава властта над себе си не си струва, тъй като може ли да се допусне призраците да овладеят духа. Даже златото не освобождава човека от властта на Майя, а по-скоро обратно, въвлича го в нейните мрежи. А изглежда, че то дава и външна независимост, и свобода на придвижванията, и избор на заниманията, и много други възможности. Но и свободата, и свързаността са в духа. И никой и нищо няма да даде желаната свобода на човека, ако духът му е свързан от непознаването на Основите на живота. Основите на живота съдържат в себе си Истината. Отдавна е било Казано: "Ще познаете Истината и Истината ще ви направи свободни". Така не някъде вън, а вътре в човека са скрити възможностите да живее в робство или в свобода.

1971 г. 727. (М. А. Й.). Най-неприятното, най-огорчаващото, най-трудното се оказва и най-полезно за израстването на духа. Но само разбирането на това е недостатъчно. Трябва още и да се научите да извличате от всичко това опита и уроците на живота, толкова необходими за бъдещето. И когато това е приложено на практика, тоест разбрано в приложение, тогава житейските обстоятелства губят своята обичайна власт над човека. Самите обстоятелства остават и може би даже се

задълбочават, но отношението към тях се променя напълно. Тогава ученикът казва искрено: “Какъв ценен урок извлякох от дадения, твърде неприятен, но толкова полезен за мен опит”.

1971 г. 728. (Гуру). “Ценете верния приятел, верните приятели са толкова малко”. И когато на пътя срещнете съзвучна душа, не изпускайте може би отсъдения приятел. Животът показва, че бяха срещани много минувачи и малко приятели, а твърдите и неизменни в своето топло дружеско отношение - още по-малко. Така животът учи да търсите истинския приятел сред множеството минаващи покрай вас и да се надявате все пак на желаната среща с отсъдения приятел.

1971 г. 729. (25 ноември). Преимуществото на скитащите и пътешествениците е в това, че те постоянно променят своето обкръжение и тяхната аура не прираства към определено място. В това се заключава тяхната свобода от властта на уседналото място над съзнанието. Новите места, новите хора, новите впечатления не позволяват на духа да закъмене в привичните условия. За полезността на движението и пътешествията вече е Говорено. Но какво да се прави в случай, че вследствие на различни причини човек е привързан към дома и не може да го остави. Тогава Указваме придвижване в мислите. Мислените пътешествия и полети позволяват да се откъсвате от привичните условия и представляват преддверие към полетите на тънкото тяло. Отшелниците-йоги могат да не напускат своята пещера, но това не им пречи да бъдат там, където иска тяхната воля. Така че свободата или свързаността с мястото зависят от състоянието на съзнанието. Може да преживееш някъде, без да излезеш оттам и все пак да се чувстваш гражданин на цялата планета. Много важно е да се усвои положението “където са мислите, там е и съзнанието”, където са мислите, там сме и ние. Така мислено може да се утвърждавате в духа в далечен Ашрам. Главното е да не бъдете вътрешно приковани към непосредственото обкръжение. Но е възможно и от това обкръжение, по-точно, в това обкръжение да създадете свой Ашрам, насищайки го със съответстващите вибрации. Едни създават от жилището дом-тъмница, сковаващ свободата на мисълта, други, наистина не много - светлоносен Ашрам. Външно сякаш всичко е еднакво: и стените, и вещите, и въздухът, но от гледна точка на Тънкия Свят Ашрамът сияе с огньове. Светят книгите и предметите, и наситените с вибрации стени. Светлоносното огнище сияе в пространството и е свързано магнитно с Твърдината на Светлината.

1971 г. 730. (М. А. Й.). Онези, бившите обикновени жители на Земята, обикновено живеят в Тънкия Свят потопени в своите егоцентрични преживявания. Сътрудниците на Светлината и на Йерархията са заети с напрегната работа за благо на света и Нямаат време да се занимават със земни дела. В това е голямата разлика между развълптените духове. В единия и в другия случай ръководят устремът и свободната воля. Добре е още отрано в пространството да се прокарат канали за възможност за надземна работа. Едни искат покой с бащите, други - сътрудничество с Йерархията на Светлината. Който иска да върви към бащите, с тях ще пребъде, а който иска да върви към Владиката, ще бъде с Владиката. Всеки ще получи според своя устрем.

1971 г. 731. (Гуру). Може ли воинът, поставен на стражевата кула, охраняваща града, да забрави за поста и да се потопи в своите, макар и много възвишени преживявания, оставяйки кулата незащитена? Не, това е недопустимо.

Врагът може незабелязан да приближи и първият вражески удар ще се стовари върху небрежния воин, забравил своя дълг. Но възможно ли е и да се възвисяваш духом, и да стоиш здраво на дозор? Възможно е, ако огненото съзнание позволява. Значи дозорното съзнание трябва да бъде така напрегнато, че врагът да не се промъкне или да не се приближи незабелязан. Затова при Общуване, при подеми и успехи на духа, при устременост към Учителя и Неговите Посланици трябва да се помни пламенно Заветът: “Нека копие то над дракона да не спи” и дозорът да не отслабва нито за миг, бидейки непрекъснато готов да забележи приближаването на тъмните и да се защити, без забавяне, с меч. Отначало това може да изглежда трудно и отвличащо от главното. Но това не е вярно. Много по-зле е когато копие то е отпуснато и мечът е прибран в ножницата, а тъмните, възползващи се от момента, нанасят удар и не само нарушават Общуването, но и извеждат от равновесие. Получава се двоен и даже троен ущърб, ако заради загубата на бойна готовност и зорка защита страдат близките.

1971 г. 732. (М. А. Й.). Действителността на Тънкия Свят е също толкова реална, колкото и на плътния, и също така се възприема според съзнанието. Земният човек възприема само малка частица от материалния свят, ограничен от всевъзможни условия, по същия начин и развъплътеният възприема твърде ограничено безграничните възможности и красота на Надземния Свят. И само разширеното и развито съзнание разширява тези предели. Безпределността няма такива. Затова и Учението на Живота устремява човешкия дух в Безпределността.

1971 г. 733. (Гуру). Делението на Битието на Плътен свят, Тънък Свят и Огнен Свят е условно. Мирозданието е единно в своята същност. В действителност няма никакви разделения - светът е един. Ако се вземе даже простото зърно и от него се отдели неговата огнена сърцевина, то то вече няма да даде кълнове, тъй като от него ще бъде изваден самият живот. Мъртвата люспа на живото зърно или семе не отразява същността. Така също от атома е невъзможно да се иземе неговата огнена същност без той да бъде разрушен. В древните писания е Казано: “Бог е Един, но в три лица, Единосъщна и Неразделна Троица”. Може да се каже: Светът е един, но е проявен в три аспекта на своето съществуване: плътно, тънко и огнено, които не нарушават неговото единство. И само ограниченото съзнание на обикновения човек не позволява да се види това велико единство на обкръжаващия го свят.

1971 г. 734. (27 ноември). “Как да се избегне вредата от изпратените мисли? Само с пълна устременост към Учителя”. Устремът притежава и защитно свойство. Вниманието на човека постоянно е насочено към нещо. Но трябва това нещо да бъде достойно за устремяване. Устремът е двигател и е много печално ако движението е насочено към тъмнината. На крила може да се лети дори към бездната, ако тези крила са от мрака. Сенчестият полюс на явленията отразява всичко обратно. Всяко светло явление има своята антитеза, която служи като фокус за тъмната активност. Издигналият се високо може да падне също толкова и дълбоко. Тъмните прилагат своите енергии към сенчестата страна на човешката същност. Затова неизживените свойства са много опасни като плацдарм за настъпление на тъмнината. И само копие то, незаспиващо над дракона, може да служи като надеждна защита.

1971 г. 735. (М. А. Й.). Огнените зигзаги са показател за надземна битка. Но дори това условие не трябва да прекъсва ритма на Общуване. Битката ще

приключи, но ритъмът ще остане ненарушен. Можете да приучвате себе си към това нищо да не е в състояние да прекъсва установения с продължителен труд и усилия ритъм. Нищо временно и преходно не трябва да получи власт над установената връзка с Владиката, тъй като тази връзка е над всичко, което се случва във временните обвивки на човека или в това, което ги обкръжава, също временно. То ще отзвучи и завърши, но сияйната връзка с Учителя на Светлината ще остане ненарушима от нищо.

1971 г. 736. (М. А. Й.). Закалката на духа протича при всякакви и понякога даже най-неочаквани условия. Именно ценно е да се научите да удържате равновесието, посрещайки вълната на неочакваността. Когато закалката е завършена, равновесието вече не може да бъде нарушено от нищо. Струва си да се поработи над утвърждаването на това най-нужно качество, тъй като по пътя могат да бъдат срещнати много неочакваности. Ученикът, който изпада в объркване при всяко неочаквано стечение на обстоятелствата, трябва, каквото и да става, да преодолее тази слабост. Шокът от неочакваното не може да се нарече по друг начин, освен слабост. И защо да губиш власт над себе си и да допускаш нещо отстрани да нахлува в цитаделата на духа. Равно горящият пламък, не разколебан от никакви вихри на низшите слоеве, представлява много голямо достижение на духа.

1971 г. 737. (Гуру). Нека откритата готовност на сърцето да посрещне отсъденото време и да бъде ключът, който ще отвори вратата в заповяданото бъдеще. Към това може да се добави доверие докрай и преданост, а също и любов. По този начин въоръженият мощно победител ще достигне до положеното. Някой чака, отпуснал ръце, поддавайки се на полъха на вихрите. Искаме воинът на Светлината да прилича не на тревичка под вятъра, а на могъща и здрава кула. Затова нека добавим към утвърждаваните качества на духа твърдост и несломима устойчивост.

1971 г. 738. (28 ноември). По пътя на устрема незабавно възниква съпротивление, силата на което е равна на силата на устрема. И колко е нужно да се преодолее при стремеж да се види и чуе Владиката, да се види не мислено, а лице в лице! Всяка степен на приближаване има своето съпротивление. Противниците са същите, но нараснали по сила. Но Владиката е неизменен. Но всяка степен на приближаване се взема със сила. И всичко неизживяно се надига от дълбините, също нараснало по сила и раздухвано от тъмната глутница. И тогава от избора на свободната воля зависи кое ще победи: съблазните на тъмнината или стремежа към Светлината.

1971 г. 739. (М. А. Й.). Досаждането от бесове, за които може да се прочете в жизнеописанията на светците и подвижниците, става неизбежна съдба на всеки стъпил на пътя на Светлината и вървящ по него. Светилникът на запаленото сърце е ясно видим във външната тъмнина и “адовите пълчища” не го оставят на мира докато или не го загасят, или не понесат поражение. Но ако даже Спасителят е Бил изкушаван, то какво да се каже за тези, които вървят след Него. Затова трябва да бъдете готови за непреклонно противостоене на тъмнината. И трябва да бъдете готови не само да противостоите, но и да победите.

1971 г. 740. (Гуру). Безпросветната тъмнина на града, видяна насън, служи като нагледна илюстрация на това, какво очаква човека, предал се на тъмнината. Ето го него, не издържал изпитанията, захвърлен в низшите слоеве на астрала, предоставен на своята участ и оставен даже от своите изкусители, на които

той повече не е нужен, тъй като се намира изцяло в тяхна власт! Няма да говорим за другите подробности на низшите слоеве, за техните обитатели и за всички ужаси, създадени от тях.

1971 г. 741. (29 ноември). “Искаше да възложи Ръце, но наоколо беше пусто”. Така също и вие бихте искали да споделите това, което имате и да няма никой, който би могъл да го възприеме. Затова всяко способно да възприема съзнание е ценно. Затова пък отричащите са много. И колкото по-малко знаят, толкова по-яростно отричат. Тежка е цената за съмнителното удоволствие да се отрича несъмненото. В очите не се вижда радост. Радостта си е отишла. Вървят прегърбени до земята. Трудно време за зрящите.

1971 г. 742. (М. А. Й.). Вашата любов ни е носила и носи радост. Така също и нечия любов на стремящо се към вас сърце също може да носи радост и заедно с нея - топлина. Тънките усещания са реални. Те говорят много. Далечните чувства долитат по струните на съзвучието и отдалечеността им не е преграда за тях. Каква огромна сила се съдържа в искреното чувство! Взаимността я удесеторява.

1971 г. 743. (Гуру). Защо се говори толкова за чувствата? Защото “чувството е ковачница за мощ”. Чувствата могат да се възпитават и нарастват. Родината на чувствата е сърцето. Има различни сърца и различни чувства. Говорим за светлоносните чувства, възвисяващи живота и движещи човечеството по пътя на еволюцията. Твърде много са тъмните чувства, родени от злобата, разрушаващи живота. Ще утвърждаваме обратния полюс - светлите чувства, устремяващи човечеството към отсъденото му бъдеще на Новата Епоха на Светлината-Огън.

1971 г. 744. (30 ноември). Радостно е да се усеща топлината на сърцето. Отдолу е отдаването, отгоре получаването. Обменът е светлоносен. Може ли радостта от Общуването в духа да се замени срещу призраците на мислените образи на тъмните съблазни. Двустранната любов е взаимна храна за духа. Ти си Ни много нужен, скоро ще те Призовем.

1971 г. 745. Птиците линеят, змиите обновяват кожата, животните подготвят своята кожа за зимата, човекът постоянно отхвърля умъртвите клетки, растенията - също. Този процес се наблюдава навсякъде. Нещо постоянно се променя, но нещо остава неизменно. Променят се мислите и чувствата. Трите велики потока: на плътната, астралната и менталната материя текат през съответстващите тела или проводници на човека - плътното, тънкото и менталното тела. Даже тялото на Светлината събира нови елементи. И все пак има център в човека - Безмълвният Регистратор, оставащ не подлежащ на вечната смяна на материята на Неговите обвивки и смяната на самите обвивки. Усещайки тази не променяща се същност в себе си, съзнанието може да се опре надеждно върху нещо и да осъзнае, че вечната, нерушима същност в човека надживява всичко, през което преминават или в което се проявяват неговите временни обвивки. Мисълта, устремена към непреходното и вечното, в преходното и временното се утвърждава върху Камъка на Вечната Основа на Живота.

1971 г. 746. (М. А. Й.). Даже Учителят понякога Моли да Му се помогне, оказвайки ни с това най-голямо доверие. Но както в голямото, така и в малкото. И вие също понякога се нуждаете от подкрепа от страна на тези, които изглежда, че знаят толкова малко и на които е нужна вашата помощ и ръководство. Но от какво се нуждаете понякога вие от страна на вървящите след вас? Не от получаване на

знания, не от наставления, а от проста сърдечна топлина, от добро дружеско отношение, от усещането на животворната енергия на сърцето, устремена към вас. Всички имат сърце и всеки може да сподели неговата топлина без всякакво философстване и високи разсъждения. Много ценим, когато ученикът принася този дар даже на Учителя на Светлината.

1971 г. 747. (Гуру). “Дарът на сърцето сияе в тъмнината”. Без сърцето, без неговата Светлина, топлина и любов всички усилия нещо да се разбере и нещо да се постигне са безплодни. Разсъдъчното постигане на Учението на Живота няма да даде очакваните следствия. Доктрината на Сърцето представлява Основа, без която всички постройки са върху пясък. Всеки, даже от “тия малките”, но принасящ топлината на сърцето, вече е на пътя. Колко ценно и радостно е да се усети принесения дар, дара на сърцето. Затова маговете и вълшебниците могат да останат назад, но сърцето, носещо на хората топлина, радост, Светлина и любов може да ги изпревари. Думите на Апостола за “медта, що звънти” се отнася за тях, нямащите сърце.

1971 г. 748. (1 декември). Книгата на Л.Грин “Последните тайни на стара Африка” безусловно заслужава внимание. Приведените от него факти за необичайни явления са интересни и верни, но неговите обяснения и тълкувания често са неверни. Но фактически материалът е много ценен. Той е прав в своите твърдения за древността на материка и неговата култура. Наследството на Атлантида е преминало в Египет. Народите на Африка някога са знаели много, много са забравили, но остатъците от древното знание живеят досега, понякога изкривени до неузнаваемост. И колко верни са думите на неграмотния африканец-слуга за това, че сърцето му е указало как да намери господаря си на другия край на африканския континент. Магнитното привличане на нужните книги с мисъл е явление, доста често в живота на ученика. Мисълта, която е устремена твърдо в определено направление, привлича в своята орбита нужните елементи, явления и даже предмети. Действа магнитната сила на сърдечната енергия, вложена в мисълта. Чисто разсъдъчната мисъл няма тези свойства. Затова е важно когато устремът гори със сърдечен огън. И забравеното и захвърлено сърце започва да действа, когато е призовано съзнателно за живот. То действа и без това, но съзнателното приложение на неговата сила умножава неговата мощ. Бъдещата Епоха на Огъня може да се нарече Епоха на Сърцето.

1971 г. 749. (М. А. Й.). По-добре е да получиш Озарение без да видиш обещаното преобразяване на земните условия, отколкото да го видиш, но без да постигнеш Озарение. Тъй като “Царството Божие е вътре във вас”, тъй като всичко външно, макар и имащо огромно значение за еволюцията на планетата, все пак ще остане външно, докато вътрешното достижение духът отнася със себе си като свое неотнимаемо достояние. Затова живота на духа се поставя в главата на тъгла. Затова постъпва правилно този, който живее с формулата: “Всичко ще премине, но духът ще пребъде вовеки”.

1971 г. 750. (Гуру). И все пак, независимо от най-възвишените мисли, всекидневието остава мостът, който води в бъдещето. И във всекидневието, сред най-обикновените и понякога много трудни условия ученикът изковава своята карма. Затова достиженията на духа се утвърждават именно върху дребните неща в живота, в ежедневието, утвърждават се върху това какво е помислил той, как е отговорил, какво е казал, какви мисли и чувства е допуснал. Изпитанието на

всекидневието е едно от най-трудните. Даже високи култове са помръквали и угасвали, задушени от обичайността. Говорим за утвърждаването на необикновеното в обикновения живот.

1971 г. 751. (2 декември). Човекът вече в значителна степен е овладял своето тяло. В много неща то е послушно на неговата воля. Но още е далече до пълната власт над него. Степените на тази власт при всеки човек са различни, различни са също и посоките, в които върви процесът на овладяване. Тялото на пианиста, кънкьора, танцьора, плувеца, ходещия по въже, хирурга, художника, скулптура, шлосера и всички други специалности е подчинено в различна степен и в различни направления. Йогът също овладява своето тяло и от нужната му страна. Всеки може да приучва своето тяло към подчинение и да усилва това, което вече е достигнал. Целта на Йога е да утвърди контрола над всички обвивки. Да се упражнява волята в пълнота на нейния контрол над плътното тяло е възможно във всички условия на живота. Ако човешкият микрокосмос е лаборатория за всички усещания, то при известна опитност и знания много процеси могат да се изпълняват съзнателно. Ученикът избира пътищата, които са му най-близки. Поддържането на здравето много зависи от волята. Духът на човека е господар и повелител, а тялото - роб, длъжен да му се подчинява. Процесът на овладяване на тялото може да се води съзнателно и всекидневно. Ходенето по огън и вода и издигането на тялото във въздуха са резултат от много висока степен на власт не само над едната физическа обвивка, но и над всичките три. Робът на своето тяло остава роб, каквото и земно могъщество или власт да притежава. По-добре е да бъдеш властелин на своето тяло и всички други обвивки и да нямаш никаква земна власт, отколкото, имайки я, да бъдеш роб на всичките три или даже на едната.

1971 г. 752. (М. А. Й.). Разбира се, двигател във всички достижения остава вярата, вярата в това, че даденото достижение е възможно. Осъзнаването на възможността привежда в движение силата на творческото въображение и в пространството се прокарва канал към утвърдената за достигане избрана цел. Времето няма значение при задълбочено разбиране същността на живота, тъй като в Безпределността всичко е достижимо. И тогава в разпореждане на човека се намира цялото време, което е и което му служи за достигане даже на това, което в дадения момент изглежда не само недостижимо, но и невъзможно. Учителят Каза: "Сега всичко е достижимо". Невъзможно няма. Невъзможното в настоящето съвсем не означава недостижимост в бъдещето. На човека в потенциал е дадена власт над всички възможности, които се допускат от неговото светлоносно въображение. Недостижимото тук е достижимо в Световите. Творчеството на духа няма ограничение и не може да има там, където всичко се движи от мисълта и се твори от мисълта. В Царството на Светлината няма невъзможно. Мощта на човешкия дух разрежда, изтънчва и прави по-пластична и подвижна даже земната твърд, за да може някога изцяло да я подчини на повелите на неговата озарена от космическото разбиране воля.

1971 г. 753. (Гуру). Много добре е че се разбра, че, ако не беше срещата, нямаше да ги има и записите, и всичко, което е свързано с Нас. Срещата е причина, записите са следствие. Дадените причина и следствие са само звена от веригата на причинността, губеща се в миналото и устремена в безпределността на бъдещето. Случайности няма. Затова може уверено и спокойно да напредвате в бъдещето

знаейки, че Законът и Космическите Сили “сега служат невидимо” с вас. Отдавнашните връзки с Тези, Които Стоят на стъпалата на Великата Стълба на Светлината, на Стълбата на Йерархията могат да се нарекат нишки на щастието.

1971 г. 754. (М. А. Й.). Ако се огорчавате в размерите, изисквани от огорченията, то и енергиите на сърцето няма да са достатъчни за тях. Затова ще се учим да съдържаме чувствата, можещи да помрачат аурата. Помрачената или погаснала аура не съответства на същността на носителя на Светлина. Угасването на огъня на сърцето в древността е заплашвало със смърт, смърт на духа. Заплашва и сега. Затова грижливо ще отделим заслужаващото разхода на сърдечна енергия от незаслужаващото и няма да мислим за последното. В своя вътрешен свят човекът е властен да допуска само това, което той иска. Не нещо външно, а самият той е господар на своя вътрешен свят. Ако трябва да се посрещне поредната вълна, ще я посрещнем спокойно и ако трябва да се лишим от нещо или обратно, да получим, ще се лишим и ще получим, запазвайки равновесие. Тъй като няма нищо наше. Дори и тялото не ни принадлежи, както и другите обвивки, получавани за временно ползване.

1971 г. 755. (Гуру). Знанието, извличано от опита на земния живот, е много нужно и полезно. Ето, вчера хората огорчиха. Но какъв полезен урок е извлечен от това огорчение! Съзнанието се обогати с нови мисли и направи необходимите изводи. Училището на живота действа твърде впечатляващо и от уроците му се извлича нещо твърде полезно, като пътят на ученичеството се застила с нови достижения, на които може да се порадваме. Така противоположният полюс на огорчението носи радост от правилно усвояния урок.

1971 г. 756. (4 декември). Каквото и да се случва, импулсът за събиране на Агни трябва да се удържи. Дневните впечатления могат да го подтиснат. Това не трябва да се допуска, тъй като в живота няма нищо по-важно и по-нужно от събирането на Агни и нарастването на кристалите на Огъня. Съкровището на Камъка изисква да му се отделя ярко и пълнострунно желание и устременост на сърцето, както и разбиране, че без Огън човекът е нищо, празна черупка, форма без съдържание. Огънят е двигател на духа в Надземния Свят. На процеса на събиране на Агни трябва да се отдели цялото време, тъй като в обикновения живот, във всички движения на човека, външни и вътрешни, физически, астрални и ментални, във всички негови думи, мисли и чувства тече или изразходване на огнената мощ, или нейното умножаване и натрупване. Постоянният контрол над себе си може да се оприличи на съдържащ огнените сили бент на духа. Много празни обвивки има наоколо във вид на хора, прахосали своя Агни. Няма да заприличаме на тези невежи прахосници. Жалка, печална, и безпросветна е участта на тези, които преминават в Тънкия Свят изразходвали Агни. А той може да се събира през цялото време без прекъсване, съдържайки и контролирайки движенията в обвивките. Дозорът и контролът са ценни, ако са непрекъснати. Овлабяването на своите чувства е именно съдържането на тяхното своеволие. Учителят Дава нови възможности и нови Указания само на овладелия ги ученик. Овлабяването на себе си довежда човека до власт над стихииите - отначало в своя микрокосмос, после извън него. Ключът към могъществото на духа е в овладяването на самия себе си.

1971 г. 757. (М. А. Й.). Къде да се намерят думите, които биха могли да убедят в необходимостта от постоянна, настойчива, упорита и устремена работа над

себе си. Понятието самоусъвършенстване се употребява толкова често, че е загубило своето огнено значение и е приравнено едва ли не към процеса на възпитание. Пътят на Огнената Йога влага в съзнателното самоусъвършенстване стремежа към развиване на огнената същност на човека. Не румената добродетел, а огънят се утвърждава като цел на всички достижения. При постигане на тази цел се оформя огненото тяло и човекът встъпва на по-високо стъпало на еволюцията.

1971 г. 758. (Гуру). Какъв ти там огън, за какво е той и защо? Живяхме без каквото и да било огън, ще преживеем и без огън - така заявява невежеството. Но Огънят е във всеки ред на поета. Но във всяка картина са кристализираните елементи на Огъня. Но във всеки подвиг, в самоотвержеността, във великите дела - Огънят е навсякъде и във всичко. Всичко е наситено с него и всичко се привежда в движение от него. Великата стихия не може да остане пренебрегната, ако човечеството иска да се движи по-нататък.

1971 г. 759. От човека се излъчва жив Огън. Много тайни има и в живота на ученика - бъдещият Архат. Сега без крайна нужда не трябва да насочваме своята активност към хората. Огънят, стремящ се да се прояви, трябва да се съдържа постоянно. Това е и процесът на неговото натрупване. Мълчанието е събирач, съдържащостта е събирач, контролът над себе си е събирач. Всяко обуздаване на астрала и неговите емоции е събирач. Равновесието и спокойствието са форми на владееене на Огъня и властта над огнената стихия. Богатства земни и богатства на духа - какво ще предпочетем? Загубилият всичко, нямащият нищо е по-богат от всички милиардери на Земята, ако притежава Съкровището на Камъка. Затова няма да завиждаме на имащите благополучие. Те нямат нищо, тъй като всичко, което имат, е нищо или прах. Радвайте се на всяко притеснение и лишение като на възможност за сближаване с Нас. Натовареният с благополучие няма да достигне до Нас. Пренасянето на фокуса на прилагане на Огъня от вън вътре ще бъде ново стъпало на възход за духа. Няма да слушат този, който не е преминал през изкушението на самопослушанието и изпитанието със самопослушание. Послушник и послушничество, но висшата негова форма е самопослушанието.

1971 г. 760. (5 декември). Колко много са обременяващите хора и колко малко - донасящите облекчение! Двете явления зависят от свойствата на техните аури. Светлоносната аура не обременява, но не е леко на нейния носител, тъй като се налага постоянно да дава. Отдаването върви естествено и постоянно. Това е и носене на Светлина, по-точно внасяне на Светлина в мрака на ежедневието. Постоянното отдаване на светлоносни излъчвания е възможно само при единение с Йерархията. Иначе опустошаването на съкровищницата е невъзстановимо. И се налага да се отдава не само на хората, но и на пространството. Мракът на края на Кали Юга поглъща светлоносните излъчвания на аурата особено усилено.

1971 г. 761. (М. А. Й.). Колко трудно е да се удържи сутрешната настройка на съзнанието и да се пренесе през целия ден. Няма да се огорчаваме, тъй като пространственото неблагополучие няма да се уравни с никакви постъпления - все едно да се налива вода в бездънна бъчва. Оттук необходимостта от охрана на аурните излъчвания. Светилникът може да свети и да отдава Светлината си на обкръжаващата среда, но само при условие, че не се отдава самия пламък на светилника. Охраната на пламъка на духа е задължение на носителя на Светлина.

1971 г. 762. (Гуру). Пространствените образувания започват да кристализират и да придобиват устойчива форма при продължителна работа над тях. Процесът може да се извършва съзнателно и несъзнателно. Несъзнателно е при образуването на привички, съзнателно - при разбирането на процеса и особено при прилагането на ритъм. След смъртта на тялото тези форми продължават своето съществуване. Благо на този, у когото те са светлоносни и горко на породителя на тъмнина.

1971 г. 763. (М. А. Й.). Всичко тече, всичко се променя и се отнася в Безпределността. Но всичко продължава да съществува, завинаги запечатано в свитъците на Акаша. Така преходното се съчетава с непреходното и настоящето - с миналото. Наистина, в миналото, зафиксирано в пространството, вече нищо не може да се измени, но е възможно то да бъде видяно напълно, с всички подробности и така да се потопите в него, че то да стане отново реалност за съзнанието. Ако планетата не се движеше в пространството и не променяше мястото си, миналото би било винаги подръка, вчерашният ден би стоял постоянно над нея. Именно движението обуславя възможността за течение на времето, оставяйки в пространството спиралното клише на явленията, протегнато от миналото в настоящето и устремено в бъдещето. Но пространствените разстояния съществуват само в света на трите измерения, във Висшия Свят всичко е СЕГА и тук и пространствените клишета на миналите събития и историята на Земята са достъпни за изучаване.

1971 г. 764. Всички земни вещи и предмети притежават памет, тоест способност да запечатват и съхраняват попадналите върху тях вибрации, идващи от това, което ги обкръжава или влиза в орбитата на тяхната видимост. Те, тези вещи и предмети, сякаш фотографират всичко, което е наоколо и е необходим само проявител, като във фотографията, за да се проявят зафиксираните от тях вибрации. Някога ще бъдат изобретени апарати и проявители, даващи възможност да се чете аурата на всеки предмет. Можете да си представите какво са видели пирамидите и сфинксовете за цялото време на своето съществуване или, да кажем, предметите, намерени при археологическите разкопки, или древният камък, лежащ на кръстопътя. Миналото съществува в настоящето, но само съзнанието на много редки хора може да усеща и вижда тези вибрации във вид на определени картини, обкръжаващи старинните вещи и предмети, постройки и паметни места.

1971 г. 765. (7 декември). Цялата материя притежава памет или свойство да запечатва всичко, което се случва около материалните предмети. Запечатаните вибрации ги напояват и въздействат невидимо на всичко, което влиза в съприкосновение с тях. Особено силно се напояват предметите и вещите, намиращи се в ръцете на човека. Те въздействат особено силно. Едни са наситени със светли излъчвания, други - с тъмни, трети са неутрални. Не трябва да се носят чужди стари вещи, тъй като насищането може да бъде вредносно. Може съзнателно да се неутрализират предишните насищания, отпъждайки с мисъл възможните въздействия. Атмосферата на жилищата е особено впечатляваща. Влизайки в такова жилище не е трудно тя да бъде усетена. Атмосферата на големите градове е много тягостна и действа задушавашо на съзнанието. Дори в древността подвижниците са търсели уединение, за да бъдат свободни от вредните въздействия. Силната аура ги преодолява, а слабата попада под невидимите влияния. Аурата на Земята е изпълнена с излъчванията на миналото и на някои места те са непоносимо тежки.

Неосъзнавайки причината, хората се задъхват в тях. Бъдещето ще изисква очистване на низшите слоеве от пагубното насищане с минали наслоения.

1971 г. 766. (М. А. Й.). Милиони хора са въввлечени в пагубни стълкновения. Енергиите на Държателите на Земята са насочени натам за помощ. Може ли да се очаква в такива моменти личните пратки да вървят както обикновено и да им се отделя време?

1971 г. 767. (11 декември). Положението в света и трудно. И не трябва да се очаква особено внимание от страна на Учителя, когато Неговите Сили са необходими за друго, неотложно приложение. Тогава от ученика се изисква да се държи неотделимо, тъй като, отделяйки се мислено, може да получи неочакван удар от страна на тъмните, възползвали се от момента на заетост на Учителя. Добре е в такива моменти да Му се изпраща своята помощ. Това ще бъде истинско пространствено сътрудничество. Всички недоволства трябва да се отнесат за своя сметка, тоест причините, предизвикали нежелателни явления, да се отнесат към себе си. Ето, приятел се оплаква от тежка, мъчителна и продължителна болест. Учителят ли е виновен за това или тези, които се стремят да му помогнат? Отстрани е видно, че боледуващият сам си е навлякъл заболяването, а съвсем не Учителят. Така ученикът трябва да търси обременяващите причини и за своята собствена съдба в своето минало, а не да ги приписва на Този, Който му Оказва невидима помощ, позволена от Закона на Кармата.

1971 г. 768. (Гуру). Невъзможно е в необикновено време да се осмисли своето съществуване с обикновени житейски дела. Решението трябва да се търси дълбоко. Същото се налага да се върши и при опитите да се разберат световните събития. Скрытото течение трябва да бъде извадено навън и кармичните абсцеси - отворени, за да изтече цялата отрова.

1971 г. 769. (М. А. Й.). Човек е обучил своето астрално тяло на някои действия и е утвърдил някакви привички. Но човекът е израснал вътрешно и предишното обучение и привички са се оказали нежелателни. Същата енергия, която е била изразходвана за обучението, е необходимо да бъде изразходвана, даже в по-висока степен, за да се отучите от тях. Сам си се научил, сам се и отучваш. А ако те са се вкоренили много дълбоко, то понякога не е лесно да се изтръгнат. Но трябва да се изтръгнат, тъй като не съответстват на степента на съзнание. Не трябва да се гледа на тях като на нещо непреодолимо. Очистването тече на принципа: сам породих - сам и ще убия. Стига само да има пълно желание да се освободите от тях.

1971 г. 770. (13 декември). Ще отбележим особено паметния ден. Високият Дух дойде в света и остави в него своята брилянтна следа навеки. Еволюцията на планетата получи мощен импулс. Ръкотворчеството на великия художник имаше световно признание. Това е безспорно. Но огромното поле на невидимата дейност на неговия дух ще дава още своите огнени следствия в продължение на много столетия. Тази страна на неговата активност още малко се разбира, но неговите книги и ръкописи повдигат завесата. Живя с живота и интересите на цялата планета и вземаше участие в движенията и начинанията, преуказани от Нас. Идеята за Знаме на Мира, за охраната на съкровищата на изкуството и паметниците, Пактът за Мир, обединяването на най-добрите представители на човечеството под знамената на културата - всичко това са прообрази на тези форми на живот, в които ще се отлее съдбата на планетата в

настъпващата Светла Епоха на Майката на Света. Той провъзгласи понятия и идеи не признавани от човечеството преди него - идеи, признаването на които ще изисква време и борба, но без провеждането на които в живота Земята я заплашва катастрофа. Неговото предвиждане на хода на световните събития носи планетарен характер. Този велик художник, философ, пътешественик, археолог и човек с огромно сърце, отдал целия си живот на служене на човечеството беше на Земята Изпълнител на Великата Мисия на Светлината, Посланик на Йерархията. Няма да го считаме за мъртъв, заминал от света, но ще разберем, че огнената дейност на такъв Дух и служенето му на Светлината не се прекъсва от смъртта. Смъртта е за тези, които вярват в нея и мислят да умрат, но съдба на Великите Духове е венецът на съзнателното безсмъртие.

1971 г. 771. (М. А. Й.). Едни хора живеят с настоящето, други - с миналото, Гуру винаги е живял с бъдещето и в бъдещето. Този устрем беше дотолкова силен и огнен, че тези, които влизаха в съприкосновение с него, започваха явно и остро да чувстват пулсацията на това бъдеще като неотречима пламенна реалност. Сякаш им израстваха крила и те получаваха импулс за устрем на духа в сфери дотогава неизвестни и недостъпни за тях. Този огнен импулс, получаван от Гуру от всеки искрено устремен към Светлината човек, беше индивидуален дар от Гуру - Посланикът на Светлината, за хората, дошли при него за помощ, съвет и ръководство. Наистина и по право той се нарича Гуру, наставник, тъй като въвеждаше съзнанието на вървящите след него в сферите на възможностите за такива достижения, пътищата за подход към които бяха забравени от човечеството. Той може да бъде наречен Светилник на Духа, Носител на Светлината, Архат. Той беше Агни-Йог, Служител на Светлината-Огън.

1971 г. 772. (Гуру). Човешката памет е къса. Колко скоро се забравя всичко, сякаш нищо и никога не е било. Благо на тези, които в сърцето си носят пламенния спомен за заминалите. Такова помнене показва тяхното разбиране, че смърт не съществува, че нищо не свършва, но всичко напрегнато и устремено продължава в бъдещето. Такова разбиране вече е победа над смъртта. Великият Учител Обеща вечен живот на всички, които тръгнат след Него. Дарът на вечния живот е най-ценното, което може да има човек. Благо на тези, които го усещат в сърцето си.

1971 г. 773. (14 декември). Ако кармата поставя човека в определени условия, значи именно тези условия са най-полезни за него за усвояване на определени уроци. Съзнателното извличане на полезност от уроците, давани от живота, ще бъде задача на ученика. Тези уроци невинаги са приятни, радостни и леки. Често те са много трудни и изискват много усилия за преодоляването на нещо в себе си. Пътят на духа е послан не с рози, а по-скоро, с бодли. Острите камъни късат обувките и нараняват краката. Земното щастие е нездравео и недълготрайно, а до надземното е далече. Труден е пътят на духа. Тясна е пътеката, водеща в живота. И е толкова лесно да се отклониш от нея, избирайки пътя на рутината. Но този привидно по-лек път се превръща в най-труден. Следователно тясната пътека на живота ще бъде и най-кратката и, в крайна сметка, по-лека от еснафските пътища. Но да се вземе своя кръст и да се следва Призовалия се оказва решение, изискващо немалко мъжество и непоколебима твърдост.

1971 г. 774. (М. А. Й.). Учителят не Приближава към Себе Си ученици обременени с карма. Отначало те трябва да се разплатят по предишната задълженост. Желанието да се освободят от нея без заплащане на дълговете е лесно разбираемо, но е невъзможно да се осъществи. Възлагането може да се разбира именно като желание да се прехвърли бремето на кармата от своите плещи на други. Пазете се от възлагане. Малко полза има от желаещите да се възложат. Човек трябва да преодолява сам трудностите и сложностите в живота. Трябва ясно да се укаже, че никой не може за никого да изпълни неговите задачи. Или да се свали бремето на болестите. Може да се помогне в много, но само в известни предели. Преследването на феномени трябва да се остави.

1971 г. 775. (Гуру). И ние също, срещайки по пътя си различни хора, внимателно гледаме дали сред просто преминаващите няма да попадне стар приятел. И не се огорчаваме твърде, ако при най-близко съприкосновение очакванията не са се оправдали. Предишните срещи и предишната близост, ако са имали място в миналото, няма да се забавят да дадат доказателства.

1971 г. 776. (15 декември). На Земята хората се отличават един от друг по ума, образованието, способностите, богатството, положението и така нататък. В Тънкия Свят различието е още по-рязко, но то се определя по светлосиянката, тоест по светлоносността на аурата. Пространството от долу до горе е разделено на слоеве с различна светимост и обитателите на всеки слой го заемат според съответствието на техните аурни излъчвания със слоя, където се намират. При това от Висшите Слоевете може да се слезе в по-ниски, но не обратно. Невъзможно е да се издигнеш от низшите слоеве във Висшите, ако светимостта на аурата не позволява. Така се утвърждава справедливост, невъзможна на Земята. В плътния свят хората с различна светимост на аурите могат да влизат в съприкосновение дори въпреки своята воля. А в Надземното това смесване е невъзможно. Стълкновения са възможни, когато силите на светлите духове слизат по-надолу, за да охраняват или защитават обитателите на по-ниските слоеве от злобата на носителите на тъмнина, от злобните глигани и псета. Под всеки слой, охранявайки го, Стои Назначен от Йерархията на Светлината, снабден с власт. Той Охранява слоя от незаконни нахлувания.

1971 г. 777. (М. А. Й.). Нощното нападение на тъмните показва колко енергично, грижливо и щателно трябва да се защитавате от тъмните нападки и колко твърдо трябва да установявате настройката на мисълта преди лягане за сън. „Малките пукнатини са много опасни“. Те трябва да бъдат затваряни здраво с чисти помисли. Тъмнината не спи. Злобната глутница винаги е готова за нападение, ако вижда нещо, в което може да се вкопчи и където е отслабен дозорът. Самоохраната е необходима като защита от злото. Тъмните няма да оставят на мира нито един служител на Светлината и ако не могат да навредят денем, правят това нощем. Затова дозорът трябва да бъде неотслабващ, постоянен и бдителен. И бронята, и щита, и Висшата Помощ не могат да проявят своята сила ако зад тях е има слабovolно и жалко нищожество. Щитът се държи със здрава ръка, а също и оръжието на Светлината. Учителят Няма утешение за нямащите нищо. Воините на Светлината са длъжни да проявяват сила на духа във всекидневната борба с тъмнината. Иначе какви воини са те? Затова нека да съберем всички сили на духа за противостояне на тъмнината.

1971 г. 778. (Гуру). Стрежете се към това да има към какво да се приложи. Даже Лъчът е безсилен, ако няма към какво да бъде приложен! Така напънвайки силите на духа и приемайки стрелите на врага в щита умножаваме своята мощ. Не може да се почива в сладостта на благостния покой, когато силите на злото са така неистово напънати в последен опит да съкрушат Светлината. Те са отиващи си сенки, но са още страшни и опасни в заслепението на своето безумие. И все пак поражението им е неминуемо. Гледайте внимателно как те ще получават удар след удар. Никакви техни усилия да постигнат победа няма да дадат плодове. Тъмната активност ще се проявява в бъдещите дни под знака на обречеността и неуспеха.

1971 г. 779. (16 декември). Никакви разсъждения и четене няма да заменят опитното знание. И се налага да се преминава през опита в живота. При това горчивият и труден опит особено обогатява съзнанието. Труден е опита по познаване на човека и е особено горчив. И главната му трудност е в това, че виждайки човешката същност трябва да се научите да не осъждате и не само да не осъждате, но и според силите си и според нуждата да помагате на тях, още не прозрелите. Може да се счита за обичайно явление, че за направеното добро на човека в отговор вместо признателност се налага да се получават удари. От недоброжелателите това е естествено, но от приятелите е незаслужено и горчиво. Впрочем, ако се задълбочите в далечното минало е възможно да откриете и причините. И не само не трябва да осъждате, но трябва да запазвате и равновесието. Затова се Указва „че е по-добре да познавате сурово приятелите, отколкото да се умилявате от маски“, за да няма разочарование. Под Лъча хората проявяват себе си достатъчно бързо. И когато няма предвзетост и необоснована доверчивост е лесно да се избегнат грешките и разочарованията, тъй като целта ще бъде чистото познание и желанието да се помогне според силите.

1971 г. 780. (М. А. Й.). Знаете колко напънато е времето. Знаете, че Владиците се Трудят в кървава пот за спасението на света. Всяко желание да помогнете и разделите Тяхното непосилно Бреме ще бъде особено ценно и особено нужно. Затова вместо да изпълвате съзнанието със суета е по-добре да помислите как и с какво да окажете толкова нужната помощ за общото дело и да донесете своя камък за изграждането на Храма на Живота и Светлината.

1971 г. 781. (Гуру). Всички са заети със своето и със себе си, всички са потопени в личните емоции и преживявания, забравяйки за най-нужното или даже не знаейки за него. А вие се погрижете за себе си. Вие поставете Делото на Владиката по-високо от всичко и отдавайте своите мисли и сърце на Него. Така ще влезете в потока на живота, принасяйки своя дар. И започвайки деня встъпвайте в него с мисълта: „Какво още мога да Ти принеса Владико?“ И заспивайте със същата тази мисъл.

1971 г. 782. (17 декември). Колелото на сътрудничеството представлява животворен взаимнообмен на енергии отгоре надолу и обратно. Учителят е Изпращащ и Приемащ, ученикът също. Нямащият нищо, от който се отнема и това, което има, е не даващ нищо. Животворният обмен тръгва от Учителя нагоре и все по-нагоре, а от ученика - надолу, по низходящата линия на Йерархията. Даже животните и растенията получават от човека, или по-точно, трябва да получават, ако неговите излъчвания са светлоносни. В противен случай от него излизат енергии на разрушението. Ученикът съзнателно не допуска подобни излъчвания. Хората със

зdrави излъчвания могат да се нарекат даващи живот. Лабораторията на човешкия микрокосмос е много силна. Но енергиите, излъчвани от нея, могат да бъдат както разрушителни, така и съзидателни, носещи живот или смърт. Огромна е отговорността на човека за всичко, което излиза от него. От нея не може да се избяга. Дори неравновесията в природата се пораждат от човечеството като цяло. И може да се каже, че не само животните и растенията, но и Земята, и всичко, което е на нея, получават от него. Даже местността, жилището, дрехите и всички предмети се насищат с аурните излъчвания на човека. Така от ден на ден, от година на година, от век на век атмосферата на планетата се изпълва с порожденията на масата хора. Не е радостно да се открие с какво е изпълнена тя. Има светли оазиси, има светлоносни Висши Сфери, но непосредственото обкръжение на Земята е мрачно, нерадостно и безпросветно. Войни, насилие, убийства, човеконенавистничество, бедност, болести оставят убийствени наслоения. И хората вече се задъхват в тази задушлива среда. Каин е казал, че не е пазач на своя брат. Но всички жънат плодовете на Каиновото наследство: във вид на отровения въздух, който дишат; във вид на непоносимата пространствена тежест, притискаща съзнанието; във вид на тъмните, обвили планетата мисли, заразяващи масите; във вид на енергии на разрушението, нахлуващи в живота. Време е да се помисли и за очистването на земната градина, за нейното подреждане, за унищожаването на плевелите, време е, тъй като, ако се изпусне времето, вече може да бъде твърде късно за спасяването на планетата.

1971 г. 783. (Гуру). Учителят се Радва да види всеки воин в пълна готовност и на пост, на незаспиваща стража. Радостно е за това, че не всички съблюдават Указа за непрекъснат дозор и тези, които го съблюдават, радват сърцето. Това е показател за дълбоко разбиране от страна на тези, които стоят на пост, тъй като опасности отвсякъде заплашват строителството на новия живот и те обкръжават всеки служител на Светлината. Ако не се отбранявате от тях, ако неоправдано забравите за дозора и оставите оръжието на Светлината, поражението е неизбежно. Разбира се, Учителят Защишава, но даже Защитата не може да бъде пълна, ако от страна на ученика има „мокра кърпа вместо щит“. Затова ще стоим заедно, неизменно, твърдо на доверената стража.

1971 г. 784. (М. А. Й.). За това как „да се върви по чертата на Лъча“ не е трудно да се прочете в книгите, но само опитът ще покаже колко трудно е да се върви по тази черта в живота. А трябва да вървите и именно без да се спирате пред нищо и да не се задържате нито за минута. Някои задръжки могат да бъдат много опасни, тъй като може и да се откъснете. Сега единението в духа е нужно като никога, Владиката Зове да се сплотим колкото може по-плътнo около Фокуса на Светлината. В единението е силата. Тази формула изисква незабавно и неотстъпно приложение. Призивът на Владиката, звучащ в пространството „При Мен, елате всички при Мен“ трябва да бъде правилно разбран.

1971 г. 785. (18 декември). Целта на човека е да овладее тялото си и всички други обвивки или също тела. Всеки човек в процеса на своята еволюция е достигнал до определена степен на това овладяване. У различните хора тези степени са различни. Един е роб на своето тяло и обвивки, друг - господар. Един е господар на своето физическо тяло, друг владее прекрасно астрала, трети - менталното тяло, четвърти - всичките, но в различна степен. Робите на астралната си обвивка са твърде много, а ученикът се стреми във всяко свое въплъщение да се придвижи възможно

по-далеч към подчиняването на всички свои проводници на волята. Те не се подчиняват изведнъж, но в негово разпореждане е цялото време, което съществува. Възможно е всекидневно да се упражнявате във всички видове овладяване на себе си: от най-малките, до големите и огромните. Важно е да се разбере, че човекът е отсъден господар на всички свои временни обвивки. Но може постепенно и планомерно да влезе в правата си на своята власт над себе си, не нарушавайки хармонията на извънредната сложност на своя апарат. Фанатиците хатха-йоги се опитват да постигнат власт над физическото тяло по пътя на недопустими крайности. В резултат превесът ляга върху плътното тяло, което се усилва едностранчиво и нехармонично. Аскетите от миналото са се опитвали да овладеят астрала, изтезвайки и измъчвайки физическото тяло. Много нелепости, крайности и несъобразности са допускани от човека в стремежа му да се издигне духом над плътта, но малко някой е мислил за всестранното, законно, хармонично развитие на човешкия микрокосмос. Учението на Живота указва пътя на Огнената Йога, когато всички обвивки, всички тела на човека се развиват съзнателно и овладяването им върви естествено и еволюционно, а не насилствено и едностранчиво. Всеки ден на ученика се предоставя възможност нещо и някак да укрепи в себе си, нещо да подчини на волята и, утвърждавайки примата на духа над всичко, което го облича, да върви уверено и съзнателно по пътя на възхода и растежа на могъществото на духа.

1971 г. 786. (М. А. Й.). За пълно овладяване на себе си е нужно много да се знае. Даже на първите стъпала знанието помага много. Например: умората може да се прогони с напъгане на волята, което изисква разход на сили. Но може и посредством смяна на работата и привеждайки в активност други центрове. Резултатът ще бъде същият, но методът е по-прост и естествен. С изразходване на силите може да се обезсилите нецелесъобразно. Срещайки яростно противодействие неопитният воин ще тръгне насреща, а опитният, запазвайки пълно равновесие, ще пропусне вълната покрай него и изчерпалият себе си противник ще се окаже безсилен да продължи нападението. Така равновесието може да се окаже мощен неутрализатор на враждебните енергии. Ако хората можеха да разберат каква несломима мощ се съдържа в равновесието, те биха се устремили пламенно да го утвърждават. Утвърждаващият равновесието е побеждаващ мощно. Стремете се към равновесие, желайте равновесието, постигайте равновесието, утвърждавайте го високо и над много други качества на духа.

1971 г. 787. (Гуру). Даже в обикновения живот силната воля постига поставената цел. Но можете да си представите какво може да се постигне с устременост, утвърждавана от живот в живот, предавана от едно възплъщение в друго. Нарастването на динамичността върви в продължение на цели хилядолетия и се получават напълно необичайни по своята сила резултати. Няма да се поразяваме от Силата на Великите Духове. Няма да се поразяваме от гениалността на носителите на знание или от тружениците на изкуството. Всичко това е следствие на устремеността, труда и продължителния опит. Няма следствие без причина.

1971 г. 788. (Гуру). В последната световна война всичко беше срещу Новата Страна, обаче тя победи. Ще победи и сега, независимо от всичко и тази победа ще бъде всепланетна. Сега силите на тъмнината са се изправили яростно

срещу нея. Но не се смущавайте от тяхната картонена мощ. Те ще рухнат, тъй като са като картонен бик. “По-силно тръбете победата”, тъй като тя е близка.

1971 г. 789. (20 декември). Помисленото в миналото трябва да отзвучи в настоящето или бъдещето на помислилия, ако в мисълта е била вложена достатъчно сила. И ако по време на завръщането на мисълта тя се усилва от желанието в нея и се поддържа от съзнанието, новото нейно завръщане е неизбежно. При това тя ще продължава да расте в пространството. За светлите, водещи мисли няма да се безпокоим. Но мислите, наситени с възжеления и неизживени желания ще представляват голяма опасност, тъй като могат толкова да овладеят човека, че вече да няма сили да се освободи от тях. Робът на своите нечисти мисли е твърде печално явление и особено в Надземния Свят, където всичко се обостря и усилва и мислите придобиват видима реалност.

1971 г. 790. (М. А. Й.). Самоотвержеността е ценна също и с това, че позволява на човека да се отдалечи от себе си и да се отвори за свръхличните мисли, позволява да се спази Заветът: “Отвърни се от себе си и Ме следвай”. Вече няма време да се занимавате със себе си и със своите лични желания и да ги удовлетворявате. Правилно е да се гледа на своеволието на астрала и на самия астрал като на странично явление, като на чужденец, без който може прекрасно да живеете и когото можете да обуздавате с твърда ръка, без да губите при това нищо от своята цялост.

1971 г. 791. (Гуру). Даже малкият опит в овладяване на своите настроения е много полезен. Пространствените токове могат да влияят тежко, но ако им се противопостави волята и нежеланието да им се подчинявате, тяхната сила може в голяма степен да се отслаби. Усещането на пространственото неблагополучие е едно, но безпросветното помрачаване, допускано без всякакво усилие да му се противостои, е съвсем друго. Във вътрешното си царство владика остава самият човек, ако иска това и упорито се бори за утвърждаване на своята власт над себе си.

1971 г. 792. (21 декември). Ако говорите лошо за умрелите, може да си навлечете силен враг от Тънкия Свят. Но ако говорите добро, то може и да привлечете приятел. Може даже да завържете “дружба” или “познанство”. Могат да се установят нови, добри отношения с непознат до тогава човек и после, при прехода в Тънкия Свят, да се срещне там нов приятел. Симпатиите и антипатиите, възникващи в отношението към тези, които вече са преминали Великите Граници, имат голямо значение за надземното пребиваване. Само не трябва да се създават врагове. Трябва просто да се обградите от нежелателните същности. Но предразполагащите и привличащи към себе си, и бъдещи симпатия, уважение или любов може да се удържат, изпращайки им мислено добри мисли и чувства. Може да се помисли за установяването на подобни връзки, тъй като много преследвани без вина, измъчвани и убити си отиват от земния свят. И са толкова малко знаещите кой именно от Земята би могъл да им помогне. А такава помощ е твърде реална и съществена. Думите “помолете се за моя покой” съдържат в себе си дълбоко значение. Ако похвалата или осъждането на умрелия могат толкова силно да влияят на взаимоотношенията на хората, то добрата памет за заминалите ще бъде благословия за тях. Те се радват на всяко добро споменаване за тях. Задушницата, денят, посветен на починалите също не е без значение. Говорейки по същество, има

заминали в другия Свят, но няма мъртви. Духът не умира и да се гледа на заминалите като на продължаващи да живеят в духа ще бъде показател за познаване на Основите.

1971 г. 793. (М. А. Й.). “За милите спътници, които са благословили тоя свят за нас със своето присъствие, не говори с мъка, че тях ги няма, а с благодарност, че бяха”. В думите на поета може да се внесе известна корекция и да се каже, че не само “бяха”, но са и ще бъдат дотогава, докато в сърцето горят сърдечни чувства към тях. За съжаление не само добрите чувства, но и злите, като ненавистта, също не умират и също свързват здраво ненавиждащите се един друг хора. Затова ще бъдем много внимателни с чувствата, които живеят в нашето сърце, за да не обременим нито другите, нито себе си. Ненавистта и любовта не умират, ако бъдат пренесени в Надземното.

1971 г. 794. (Гуру). Можете да си представите чрез колко много чувства са свързани живите хора със заминалите в Тънкия Свят. Тези живи нишки пулсират в пространството. По тях се предават мисли и преживявания двустранно. Вярно, те не са ясно уловими за земния разсъдък, но човек често има усещане за тежост или радост, макар и той да не е в състояние да ги обясни. Взаимовръзката на световите е много силна. Така наричаните умрели понякога се намират много близко до живите и даже им влияят. Световите са тясно свързани. Приближава времето за обединяване на двата свята и границата между тях ще става все по-тънка и по-тънка, докато двата свята не се слейт в едно в съзнанието на човека.

1971 г. 795. (22 декември). Целият земен живот на човека е подготовка за надземното пребиваване, където той получава “богат урожай”. При пълна неподвижност на тялото е възможно да се извършват движения мислено. Мислено може да се лети, да се ходи, да се пътешества, да се посещават всякакви места, хора и даже далечни планети. Подобни движения имат огромно значение за тънкото съществуване, тъй като духът, привикнал към тях и усвоил ги на Земята, ще бъде свободен и подвижен в Тънкия Свят, докато неподвижният в мислите ще се окаже свързан в движенията на тънкото тяло. Даже мислената гимнастика е много полезна, тъй като не само развива мускулите на физическото тяло, но и влияе на тънкото. При мислените преходи е полезно да се отбележи, че мисълта и нейната свобода не са свързани от нищо, освен от въображението. И ако въображението е достатъчно развито и свободно, то мислените пътешествия, преходи и полети няма да са ограничени от нищо освен от преградите, които са, поставени от самия човек. Оттук полезността на пълното разкрепостяване на мисълта. Добре е да привикнете мислено да облитате земното кълбо. Доколко такива полети са реални може да се съди по това, че ако се помисли за далечен приятел, намиращ се на другия край на Земята, той явно ще почувства докосването на такава мисъл, ако в нея е вложен достатъчно устрем и сърце. Но пълната реалност и значение на тези опити се разкрива след освобождаването от тялото, свързващо движенията на духа. Делението на духа също се основава на движенията на мисълта. Ученикът, разбрал смисъла и значението на движението в мислите, вече няма да се оплаква от своята съдба даже ако е принуден да остава на едно място, тъй като във всеки момент на физическа неподвижност или безизходно пребиваване на едно място, той може да извършва своите мислени полети, които всеки път ще придобиват все по-голяма и по-голяма реалност. С течение на времето мисленото посещение на далечен приятел няма да бъде празно и

безпочвено мечтание, а реално действие на мисълта на тънкия план, действие, донасящо следствия.

1971 г. 796. (М. А. Й.). Ще отбележим факта, че могъщият и искрен порив да се отхвърлят вековните натрупвания незабавно донася своите следствия. Но какви ли ще бъдат те при твърдо и неотклонно решение да се върви в това направление докрай! И не си ли струва да се разделите без съжаление и колебание окончателно с това, което още свързва крилата на духа и им пречи да ги размахате свободно! С товар на крилата е невъзможно да се излети, затова освобождаването от всичко неизживяно в духа е задължение на ученика, който е решил необратимо своя път.

1971 г. 797. (Гуру). Свръхличните интереси и стремежа към Общото Благо, които изпълват съзнанието на труженика на духа, не го оставят и в Надземния Свят, обуславяйки посоката на неговата дейност. Много лично може да си отиде и да се забрави като ненужно, но трудът за Общото Благо остава двигател на духа и в Надземния Свят.

1971 г. 798. (23 декември). Споделяйки знанието си с другите забавяме придвижването си към крайната цел. Вследствие на това се получава и усещането за някаква опустошеност, сякаш се е случила загуба на нещо. Това може да се случва и от това, че няма съответстваща дълбочина на разбиране от страна на слушащия. Освен това остава в сила пословицата: “Думата е сребро, мълчанието - злато”. Но от друга страна споделеното знание представлява жертва, принасяна от служител на Светлината или самоотверженост, която необичайно придвижва даващия, само ако даването не се осъществява от егоистичното желание да се подаде. Двата полюса на единната вещ изискват да бъдат уравновесени в съзнанието. “Полагащият душата си за своя приятел” я придобива, а не даващият нищо на никого я губи.

1971 г. 799. (М. А. Й.). Ако можехме да знаем за какво да тъгуваме и на какво да се радваме! Но е Казано, че “вашата печал ще ви бъде в радост”, тоест което е огорчавало и помрачавало ще се окаже причина за бъдеща радост. Това е и така, тъй като противоположният полюс на явлението го утвърждава в цялост и сянката се заменя със Светлина.

1971 г. 800. (Гуру). Загубата на едно се компенсира с получаването на нещо друго, тъй като природата не търпи празнота, затова не трябва да се огорчавате твърде много от нищо. Даже и най-трудното принася компенсация. Ако хората разбираха, че няма нищо, което би могло да се удържи или даже да се задържи по-дълго от отсъденото време, много неща биха се облекчили. Във всеки случай би било по-лесно да се преминава от едно състояние в друго. Не считащият нищо за свое може да влезе.

1971 г. 801. (24 декември). Какво ще правим по-нататък? Ще вървим, без да се спираме, без да забравяме ритъма на крачката. В обвивките всичко постоянно се намира в движение и постоянно се променя. Но Владиката е неизменен, Основите са неизменни. Не трябва да се спирате мислено върху мяркащите се вълни на потока, носещ се покрай вас. На брега на реката на Вечността Седи Учителят и с Него ученикът, и двамата съзерцават потока на живота, без да се отъждествяват с него. Къде е всичко минало? Всичко е прелетяло покрай вас и Мълчаливият Свидетел вътре Продължава безмълвно да гледа и само да записва носещия се покрай Него поток. Така и вие се учете да го гледате сякаш отстрани, без да влизате в неговите вълни. Всичко ще премине, даже луната и слънцето, но духът ще пребъде вовеки.

1971 г. 802. (М. А. Й.). Налага се всекидневно да се утвърждавате в несъмненото, тъй като плътната очевидност е пред очите и силно затъмнява знанието на духа. Ето така и върви упоритата борба в съзнанието между видимостта и действителността. Всички живеят във властта на очевидността, докато не удари часът на заминаване. И тогава феноменалния свят се руши и другият свят излиза на авансцената, заменяйки плътния. Трябва да пребивавате в готовност за неизбежното рушене на видимостта. Вчерашният ден също е проявявал тази видимост. Но къде е той сега? Няма го, той е прелетял покрай съзнанието в постоянния поток на смяна на външните явления. Той вече не може да се върне. Затова трябва да бъдете в постоянна готовност да се разделяте без съжаление с всичко, което е наоколо и което така плътно изпълва със себе си съзнанието. И не трябва да съжелявате за нищо, тъй като всичко, което е било, е и ще бъде наоколо, всичко е временно, всичко е преходно и с всичко ще се наложи да се разделите. Ние сме пътници по пътя в Безпределността. Отстрани му се мяркат крайпътните знаци и безвъзвратно отиват в миналото с придвижването на духа. Затова ще бъдем в готовност да се устремяваме напред, без да съжеляваме за нищо, което е в миналото.

1971 г. 803. (Гуру). А какво да правим по-нататък? Преди всичко да запазваме равновесието. Равновесието на духа е явно достижение. То ще помогне да се удържите върху гребена на вълната. То ще ви охранява от нахлуване на противодействащи енергии. То ще защити от тъмните опити. То ще умножи силата и ще доведе до победа. Пазете равновесието на духа повече от всичко.

1971 г. 804. (25 декември). Вчера говорихме за равновесието, днес то е под заплаха. Ако виждахте глутницата опашати, която ви обкръжава, за да угаси огньовете, бихте намерили сили в себе си да им противостоите с цялата мощ на духа. Но глутницата е невидима, макар и нейното присъствие да се усеща явно. В тази невидимост е тяхното преимущество и само сърцето може да даде свидетелство за това колко силен е натискът. Да съберем мислите си около Учителя и да не допуснем отделяне. Глутницата беснее защото усеща, че е безсилна докато Владиката е в сърцето. Затова да напругнем всички енергии на духа в огненото решение да устоим до края.

1971 г. 805. (М. А. Й.). Ето “задухаха ветрове” и се надигат вълни. Ще устоим ли? Но Невидимият Пазител Шепне: “Призовете Мен!”

1971 г. 806. (Гуру). Когато всички думи са казани, остава едно: сурово, решително и без забавяне да се приложат те на дело. Дават се и Помощ, и Защита, и Охрана, но при условие, че има към какво да се приложат, тоест ако огньовете на сърцето не са угаснали. Ако обаче са угаснали и няма към какво да се приложат изпращаните от Учителя енергии, то положението на допусналия заразата в сърцето си е незавидно. Само вътрешната твърдост на духа в противостоенето на тъмнината служи като магнит за привличане на силите на Светлината.

1971 г. 807. (М. А. Й.). Да, да, да, “даже и това ще премине”, ще премине всичко, което така здраво ви обкръжава в даденото време и се стреми да ви въздейства силно поставяйки ви в условия, от които е невъзможно да се освободите и през които, искате ли това или не, се налага неизбежно да преминете. А когато те преминат, дори спомени за тях няма да останат, по-точно няма да тъгувате по тях, тъй като са твърде тежки и така далечни от вашите стремежи и всичко, за което ви е говорено. Живейте с мисъл и надежда за бъдещето, приближаващо се също така

определено, както ще се приближи утрешният ден. Това, което се осъществява в малкото съгласно дадените ви прогнози, ще се осъществи също и в голямото. Отсъденото време наближава.

1971 г. 808. (Гуру). В бъдещето няма да има място за това, което ви заобикаля сега. Всичко ще бъде различно, не приличащо на настоящето и всичко ще бъде наситено с друг дух. Тягостното преддверие, пълно със сурови изпитания, представлява само стъпало към отсъдената сфера на дейност. И е нужна продължителна, трудна, всестранна подготовка на съзнанието, за да можете в пълно въоръжение и готовност, и знание да влезете в нея.

1971 г. 809. (Гуру). На упорството на тъмните опити да навредят и да нарушат равновесието ще противопоставим упорството на противопоставянето на тъмнината и непрекъснатото Предстоене.

1971 г. 810. (М. А. Й.). Кой към когото и към каквото се устреми, той с това и ще пребъде. Това е Законът на устрема, той действа точно, грешки не може да има. Можете спокойно да бъдете уверени, че вашият дух ще пребъде с тези, които живеят в сърцето - и сега, и после. Магнитът на сърцето е могъщ.

1971 г. 811. (М. А. Й.). Тъмните, които са ви обкръжили, се стараят особено да ви отделят от Нас и да ви внушат, че няма нищо, че сте оставени и забравени и да попречат да се водят записките. Очевидността е на тяхна страна. С нея и се стараят да въздействат. В това трудно време трябва да се стремите да удържате съзнанието върху Основите. Тъмнината е безсилна срещу тях. Повтаряйте ги в себе си неуморно.

1971 г. 812. (26 декември). Питате защо животът се стича толкова тежко и защо има толкова страдания и тежести? Ще Отговоря: при кого от вървящите след Мен той е бил лек? Всички са страдали тежко, много са били преследвани, много са загинали в тъмниците, много са били убити. И ако предстои поредното изпитание, трябва да се посрещне мъжествено. Лежащите не ги бият - това е вярно. Но тъмните не признават никакви правила. Нечовешката жестокост е тяхно неизменно правило. Ако не беше Нашата Защита, биха ви стрили на прах. Защиатаваме в пределите на допустимото от кармата. Но през неизбежното трябва да се премине и така да се разплатите по миналите сметки пред кармата.

1971 г. 813. Ако се разпитат множество хора би могло да се забележи широкото нахлуване на хаоса в човешките съзнания. Планетното равновесие се отразява осезаемо върху състоянието на психиката на човека. Трудно е да се съсредоточавате върху нещо и е трудно да се управляват мислите. Това първо. Второ, това е нагнетяването с кармични обстоятелства в личния живот на всеки индивид. Според причините са и следствията, обикновено също несветли, както и причините. Третото е усилената активност на тъмните, тласкащи хората към безумни действия. Под тези тежки въздействия тече завършекът на черния век на Кали Юга.

1971 г. 814. Настъпват велики дни. Дните на вървящите против Нас са преброени. Ще Отстраним всички. Ще Съкрुшим всички. Огненото Кръщение е неизбежно (тоест съприкосновението на човешкия организъм с новите огнени енергии и тяхната неизбежна асимилация или ...). То вече е започнало и слабите обвивки прегарят. Объркването ще бъде огромно, тъй като тъмнината е обречена. Великото време настъпва. Просветлението ще бъде безкрай. Тържество на Светлината. Ще запечат "Христос Воскресе", тъй като воистина ще Възкръсне в

сърцето. Тъмнината ще стане отвратителна за множеството и, нямайки опора в човешките сърца, тя ще загине. Сърцата ще запламтят с огромната радост на Светлината и в Светлината. Наистина настъпва преображението на света. Ще се преобразят и Земята, и Небето, ще станат Нови. Идва Светлината-победител. Трябва да се почувства същността на отсъденото преображение на духа на човечеството. Слабият в Светлината, но имащ я, ще стане хиляди пъти по-силен, а силният в тъмнината ще отслабне и ще стане безсилен. И на синовете на Светлината ще бъде дадена властта над Земята, а от синовете на тъмнината - отнета. Гответе се в духа за момента на Великото Пришествие, за да не го пропуснете. Нима Аз Съм тук или там? Аз Съм СЕГА и тук във вашите сърца и ще Пребъда с вас вовеки. Беше Казано, че тъмнината е “като картонен бик” и нейното рушене ще бъде огромно. Ще Пометем всички възли на съпротивление, ще Изгорим със Светлина-Огън тъмнината. Бъдете здраво в единение с Мен извън времето и разстоянията, тъй като светът ще се разтърси до основи. Единението с Мен ще даде мощ за преодоляване на плътната триизмерност. Вървящият с Мен е винаги победител. В Деня на Пришествието на Светлината победителят ще израсне хилядократно в своята мощ.

1971 г. 815. Деца Мои, любими деца, чуйте и знайте, че идва щастие. Ще бъде светло на всички, идващи при вас за Светлина. Ще светите на света с Моята Светлина. “Огромна е бездната на вашето щастие”. Неизчерпаемостта на Моите Съкровища ще даде храна на духа. Дошлият при Мен няма да ожаднее вовеки, тъй като в Светлината на Моите Лъчи ще се докосне до Светлината.

1971 г. 816. (28 декември). Гладните и жадните ще бъдат наситени. И колкото по-голям е духовният глад, толкова по-добро, по-пълно е получаването. Много гладни духове сега нямат духовни дарове, но ще имат. И самото нямаване предизвиква за действие противоположния полюс на изобилието на дарове на духа. Ние Познаваме течението на Закона и затова Нашата несломима увереност в бъдещето е радостна. Настоящото е само трамплин за устремяване в бъдещето. Само заради него, заради това бъдеще са всички Наши Усилия. Зовем да се устремявате към него съвместно с Нас, творейки в него нови форми на живот в размера на своето разбиране, което трябва да се разширява безпределно. Казвам ви: опитвайте се да разберете Тайната за вас, тъй като всички бъдещи стъпала на еволюцията на духа са заложени потенциално в човека. Какви нечувани възможности има напред. Но те ще лежат неизползвани докато не са осъзнати. Осъзнаването е прекият път към овладяване. Само се устремете съзнателно към възможностите на бъдещето и ще ви залее сиянието на Светлината. Ако в миналото има тъмнина, то в бъдещето - Светлина. Правилно усещате необятността на Съкровищата, подготвени за човека от началото на времето. Много неща, които човечеството сега още няма сили да възприеме, се намират в Нашите Хранилища. Много неща Пазим до времето. Могъщите сили на Космическите Енергии в “несъзрели” ръце са опасни. Устремяваме към Далечните Светове, тъй като там натрупването на духовни съкровища е необичайно и надвишава многократно натрупаното от земното човечество. Сътрудничеството с Далечните Светове е възможно, но само при условие на устременост към тях. Отворете сърцето към това да встъпите в правото на законното ваше наследство. Нужни са кошници и съдове, за да има в какво да събирате.

1971 г. 817. (М. А. Й.). Със задълбочаването на Великото разделение на човечеството на два лагера - на Светлината и тъмнината - и в отношението си към вас хората рязко ще проявят своя лик. Едни ще се доближат и ще застанат по-близо, други, обратно, ще се отдалечат или просто ще заемат враждебно положение. Лакмусовата хартия действа. Не всички от последните са врагове на Светлината, но с недоброжелателното си отношение усложняват своето бъдеще. Ще бъдем много внимателни към тези прояви на доброжелателство или вражда. Тъй като приемайки вас, приемат Призовалия ви и отхвърляйки вас, лишават себе си от възможността, може би единствена в даденото възплъщение, да се приблизят до Йерархията на Светлината именно чрез вас.

1971 г. 818. (Гуру). Нека дори не сбъдналите се надежди, упования, очаквания и уловени думи за бъдещето не убиват устрема и увереността в крайната победа на Светлината. Може да има грешки във възприятията или по-отдалеченото бъдеще да се пренесе в по-близките дни. В основата си възприятията са верни, но сроковете не могат да бъдат точно възприети дори и само затова, че са съкровени. И тъй, нека нищо и никой не бъде в състояние да разколебае твърдостта на духа и да ви накара да приемете призраците на Майя и движенията, протичащи във временните и смъртни обвивки, за огнена действителност. Светлината се утвърждава пред лицето на тъмнината и на когото и на каквото и да е стремящо се да я угаси.

1971 г. 819. (М. А. Й.). Знаете за случаи, когато не само вашите, но и нашите очаквания не са се осъществявали и, какво от това? Не с очаквания и мечти живеем, а с делото. А в какво се състои то и как се изпълнява, всеки може да си даде сам на себе си сурова сметка. Ако се поставя Делото на Владиката в зависимост от неизпълнените се надежди и очаквания, то за главното, тоест за носенето на светилника на духа може да се забрави. А делото не чака. Тъмнината се е опълчила. Тъмнината тръгва на последен пристъп. Нима ще забравим за най-нужното. Подвигът изисква дела и активно противостояне на тъмнината.

1971 г. 820. (29 декември). И тъй, нападенията продължават. Центърът на нападенията се пренася в Тънкия Свят по време на сън, когато е отслабен дозорът и е по-лесно да се въвлече астралът в заложените мрежи. Значи преди заспиване трябва да се вземат особени мерки за охрана и да се обуздае своеволието на астрала с твърда заповед на волята. Стига само да се отслаби дозорът по време на сън или да се забрави за заповедта и тъмните нашепници тутакси се възползват от това. Цитаделата на духа се нуждае от силна и всестранна охрана. Тъмнината беснее неистово. Всичко нямащо защита е уязвимо за врага.

1971 г. 821. (31 декември). Смъртната личност изисква внимание към себе си и натрапва себе си и своите преживявания на съзнанието, но за да се докоснете до шестия принцип трябва да я заглушите и накарате да замлъкне, макар и временно. Но малкото “аз” на човека е много натрапливо и постоянно нахлува в неговото мислене, стремейки се да изпълни със себе си цялото му съзнание. За да го обуздаят и отслабят неговата ярост и своеволие някои подвижници са бичували своето тяло, изтезавали са се, носели са вериги и власеници. С такива жестоки мерки те са се опитвали да укротят астрала, да го обуздаят и да го подчинят на своята воля, и да го приведат към мълчание. Тази непокорна обвивка е много упорита и настойчива, тя управлява безусловно болшинството от хората. Заветът “Отвърни се от себе си” е имал предвид именно личното, егоистично малко “аз” в човека и яркото

себеслужене, на което са се предавали хората. Служенето на Светлината и себеслуженето са несъвместими. Свръхличното мислене и служенето на човечеството освобождават съзнанието от робството на своя астрал. Всички велики хора Светилници на човечеството са били свободни в това отношение. И техните имена са се запомнили и съхранили дотолкова, доколкото, забравяйки за себе си, те са отдавали своите сили в служене на ближните. Няма друг път към Светлината, освен пътя на самоотвержеността. Тези, които изцяло се предават на култа на себеслуженето, имат своя дял в земния живот, но го нямат в другия живот, който идва да го замени.

Край на записите от 1971 година